

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 57. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2018 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 57. posiedzeniu Senatu:

senatora Rafała Ambrozika	7
senatora Mieczysława Augustyna.....	9
senatora Przemysława Błaszczyka.....	11
senatora Bogdana Borusewicza	17
senatora Roberta Gawła.....	19
senatorów Jana Marii Jackowskiego, Konstantego Radziwiłła oraz Antoniego Szymańskiego	21
senatora Jana Marii Jackowskiego	22
senatora Stanisława Karczewskiego	33
senatora Kazimierza Kleiny	35
senatora Andrzeja Kobiaka	41
senatora Władysława Komarnickiego	49
senatora Jana Filipa Libickiego.....	59
senatora Ryszarda Majera.....	61
senatora Łukasza Mikołajczyka.....	90
senatora Andrzeja Pająka	92
senatora Grzegorza Peczkisa	96
senatora Krystiana Probierza	99
senatora Jana Rulewskiego	102
senatora Czesława Ryszki	104
senatora Waldemara Sługockiego.....	114
senatora Andrzeja Stanisławka	117
senatorów Antoniego Szymańskiego, Rafała Ślusarza, Jerzego Czerwińskiego, Aleksandra Szweda, Andrzeja Kamińskiego, Małgorzaty Kopiczko, Marka Martynowskiego, Ryszarda Majera, Józefa Łyczaka, Zbigniewa Cichonia, Stanisława Gogacza, Konstantego Radziwiłła, Jana Marii Jackowskiego, Andrzeja Pająka, Alicji Zając, Kazimierza Wiatra oraz Artura Warzochy	119
senatora Antoniego Szymańskiego	122
senatora Przemysława Terminińskiego.....	123
senatora Jerzego Wcisły.....	129

57. POSIEDZENIE SENATU

(8 marca 2018 r.)

Oświadczenie senatora Rafała Ambrozika

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Sytuacja mieszkańców powiatu (...) w zakresie bezpieczeństwa zdrowotnego z pewnością nie jest w Polsce odosobniona, dlatego zwracam na nią uwagę Pana Premiera.

Kilka lat temu starosta powiatu i rada powiatu, w której większość ma PSL, nie mogąc sobie poradzić z zarządzaniem (...) szpitalem, oddali go w dzierżawę prywatnej spółce (...). Umowa była skandaliczna i nie zawierała żadnych gwarancji prawidłowego funkcjonowania szpitala. Spółka czerpała zyski, nie dbając o szpital, co w krótkim czasie doprowadziło szpital do upadku. Dziś funkcjonują praktycznie jego resztki, bez żadnych widoków na przyszłość. Jest to błąd, za który całkowitą odpowiedzialność ponosi PSL.

Sprawą zajmowały się już NIK, CBA i prokuratura. Nie zmienia to faktu, że bezpieczeństwo zdrowotne mieszkańców jest drastycznie zagrożone. Jeśli szpital (...) przestanie działać, a praktycznie już przestaje, mieszkańcy (...) i większości miejscowości w powiecie (...) będą mieli do najbliższego szpitala, w (...) lub (...), 25–50 kilometrów. Trudno sobie wyobrazić, w jaki sposób będzie można zapewnić ludziom bezpieczeństwo zdrowotne w nagłych przypadkach, choćby w przypadku wypadków drogowych (przez powiat (...) przebiega ruchliwa droga S8).

W wyniku popełnienia błędów przez władze samorządowe PSL staje przed nami i przed rządem kwestia zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańcom ziemi (...) i osób przez tę ziemię przejeżdżających. Potrzebne są działania ratujące szpital, oczywiście po natychmiastowym odsunięciu od niego nierzetelnej spółki. Być może potrzebne będą w takich przypadkach działania z zakresu działań zarządu komisarycznego. Rząd nie może zostawić mieszkańców bez ratunku i pomocy, niezależnie od tego, że winę za ten stan rzeczy ponoszą władze samorządowe PSL. Podobne problemy mogą dotyczyć innych szpitali, nie tylko (...).

Proszę, by Pan Premier zlecił pilne opracowanie koncepcji realnej pomocy nie tylko dla szpitala, ale przede wszystkim dla ludzi zagrożonych skutkiem upadku szpitala. Nie możemy ich zostawić bez pomocy.

Niniejsze oświadczenie popiera także Grzegorz Wojciechowski, poseł na Sejm RP.

Rafał Ambrozik

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 2018.04.12

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Rafała Ambrozika, Senatora RP, na 57. posiedzeniu Senatu w dniu 8 marca 2018 r., skierowane do Pana Mateusza Morawieckiego, Prezesa Rady Ministrów, a następnie przekazane do realizacji przez Ministra Zdrowia, zgodnie z kompetencjami, w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców powiatu (...), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższej informacji.

Szpital (...) prowadzony jest przez spółkę (...), która powiązana jest ze spółką (...) z siedzibą w (...). Prowadzenie przez spółkę (...) Szpitala w (...), zostało powierzone przez władze powiatu (...) na zasadach umowy dzierżawy składników majątkowych. Należy podkreślić, że Minister Zdrowia nie jest stroną tej umowy i nie ma uprawnień do ingerowania w cywilnoprawne stosunki stron tej umowy.

Powiat, jako jednostka samorządu terytorialnego, ma do wykonania zadania publiczne określone w ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. 2017, poz. 1868) oraz w innych przepisach prawa. Do zadań powiatu należy między innymi promocja i ochrona zdrowia. Zadania te powiat realizuje poprzez zapewnienie mieszkańcom powiatu dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Świadczenia te są realizowane, w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej, przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w (...), dla którego powiat (...) jest podmiotem tworzącym.

W dniu 18 grudnia 2017 r., Rada oraz Zarząd powiatu (...) przyjęła stanowisko dotyczące zmiany podmiotu prowadzącego Szpital (...), celem zapewnienia mieszkańcom nieprzerwanego dostępu do świadczeń zdrowotnych z zakresu leczenia szpitalnego oraz ambulatoryjnej opieki specjalistycznej. Planowane jest utworzenie spółki prawa handlowego z udziałem powiatu oraz samorządów miast i gmin tworzących powiat (...). Przygotowany został projekt statutu i regulaminu organizacyjnego oraz trwają prace nad biznesplanem funkcjonowania spółki.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że ustawodawca nałożył na jednostki samorządu terytorialnego odpowiedzialność, za zapewnienie społecznościom lokalnym odpowiedniego dostępu do opieki zdrowotnej. Obowiązek ten wynika z ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. 2017 poz. 1938), przepisów ustawowych regulujących funkcjonowanie samorządów terytorialnych oraz art. 16 ust. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którym samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej. Przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych, samorząd wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew J. Król

Oświadczenie senatora Mieczysława Augustyna

skierowane do marszałka Senatu RP Stanisława Karczewskiego

Szanowny Panie Marszałku!

Społeczności dawnego zachodniego pogranicza Polski (dzisiejszych tzw. ziem odzyskanych) z wielkim zadowoleniem przyjęły uchwałę Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 grudnia 2017 r. o ustanowieniu roku 2018 Rokiem Prawd Polaków spod Znak Rodła. Czyniąc zadość wezwaniu zawartemu w uchwale, aktywnie wspieram samorządy i organizacje na Kraje w propagowaniu Prawd jako ważnej części polskiej drogi do odzyskania niepodległości oraz wciąż aktualne przesłanie do rodaków w Polsce i poza jej granicami.

Główne obchody 80. rocznicy uchwalenia Prawd Polaków odbyły się w dniu 4 marca 2018 r. w Zakrzewie, dawnej siedzibie V Dzielnicy Związku Polaków w Niemczech zwanej „małą Warszawą”. Kierownictwu Domu Polskiego przekazałem specjalnie opracowaną uchwałę, natomiast ostatniemu żyjącemu uczestnikowi berlińskiego kongresu ZPwN z 1938 r., którym jest pan Alfons Tomke, wręczyłem złoty medal Senatu RP. W uroczystościach uczestniczyli przedstawiciele organizacji związanych z Ludźmi Rodła z kraju i zagranicy.

Pan A. Tomke oraz władze samorządowe zobowiązały mnie, aby na ręce Pana Marszałka złożyć podziękowanie dla Senatu za uchwałę i pamięć o dorobku dzielnych obrońców polskości. Czynię to z ogromną satysfakcją.

Przedstawiciele Polonii w Niemczech wnosili, ażeby Senat jako opiekun Polaków na obczyźnie podjął się roli upowszechniania Prawd Polaków jako zbioru wskazań do budowania jedności organizacji polonijnych wokół wartości.

Zgłoszono też postulat, aby – ze względu na ponadczasową aktualność i moc moralną – Prawdy Polaków znalazły swoje miejsce w gmachu Senatu, tak aby senatorom, interesariuszom i gościom przypominały o fundamentach polskości. Wnoszę więc o rozważenie takiej możliwości, tym bardziej że oczekiwanie takie było wyrażane przez wielu senatorów podczas rozmów w dniu debaty nad przedmiotową uchwałą.

Pragnę przy tej sposobności poinformować Pana Marszałka, że w ramach obchodów 80. rocznicy uchwalenia Prawd Polaków w moim okręgu wyborczym zostaną one wyeksponowane w większości szkół, organizowane też będą konkursy i wydarzenia mające popularyzować Ludzi spod Znak Rodła oraz Prawdy Polaków jako ich moralny testament.

Z poważaniem
Mieczysław Augustyn

Odpowiedź

Warszawa, 6 kwietnia 2018 r.

Pan
Mieczysław Augustyn
Senator RP

Szanowny Panie Senatorze,
bardzo dziękuję za zainteresowanie oraz inicjatywy i działania podejmowane w propagowaniu niezwykle ważnych, prostych a zarazem ponadczasowych i uniwersalnych Prawd Polaków spod Znak Rodła.

Rok 2018, uchwałą Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, został ogłoszony Rokiem Prawd spod Znak Rodła. Uchwała stanowi szczególne podziękowanie dla Polaków, którzy „trwali przy mowie i wierze ojców” oraz dbali o podtrzymywanie i kultywowanie polskości, a także przykładem uczyli miłości do Ojczyzny.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wniosek Prezesa Rodziny Rodła – Wrocław o wyrażenie zgody na umieszczenie tablicy z Prawdami Polaków spod Znak Rodła wraz ze Znakiem Rodła jako stałej ekspozycji w budynku Kancelarii Senatu, był omawiany na 48. Posiedzeniu Prezydium Senatu RP.

Prezydium Senatu nie wyraziło zgody na umieszczenie tablicy w gmachu Senatu.

Z poważaniem

Stanisław Karczewski

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
z dnia 7 grudnia 2017 r.
w sprawie ustanowienia roku 2018 Rokiem Prawd Polaków spod Znak Rodła

Prawdy Polaków spod Znak Rodła proklamowane przez naszych przodków na Kongresie Polaków w Berlinie 6 marca 1938 r. w największej sali widowiskowej Teatru Ludowego, jako katechizm narodowy, „mały dekalog” polskości, stały się ogólnonarodowym dobrem, swoistym depozytem i międzypokoleniowym testamentem.

„Jesteśmy Polakami! Wiara Ojców naszych jest wiarą naszych dzieci! Polak Polakowi bratem! Co dzień Polak Narodowi służy! Polska Matką naszą, nie wolno mówić o Matce źle!” – to zdania wciąż aktualne, mądre, uniwersalne, ponadczasowe i bardzo potrzebne dzisiejszym pokoleniom Polaków w Polsce i poza jej granicami. Pięć Prawd Polaków spod Znak Rodła ogłoszonych uroczystie w trakcie berlińskiego kongresu jest w istocie przysięgą, krzepiącą serca drogowskazem oraz wyznaniem polskości i miłości do Ojczyzny.

Warto przypomnieć słowa doktora Jana Kaczmarka, który w tej historycznej chwili podkreślał: „Prawdy nasze nie z rozumu mędrców wielkich się wywodzą, ale z najprostszych serc Ludu Polskiego wydobyte są. I dziś stąd, z Kongresu Polaków w Niemczech, Prawdy te do wszystkich serc polskich w świecie posyłamy”.

Z perspektywy blisko 80 lat obowiązywania Prawd Polaków spod Znak Rodła zadziwia w nich mnogość moralnych treści, w szczególności idea jedności Polaków, głoszona przez naczelną organizację polskiej ludności w III Rzeszy – Związek Polaków w Niemczech pod przewodnictwem księdza doktora Bolesława Domańskiego.

Prawdy Polaków spod Znak Rodła przypominane w roku 100. rocznicy odzyskania niepodległości przez Państwo Polskie są uniwersalnym przesłaniem wspólnotowego charakteru skarbcza ideowego naszych przodków. Na Prawdach Polaków spod Znak Rodła wciąż jesteśmy, jako Naród Polski, oparci – jak na opoce – pewnie i mocno.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej ustanawia rok 2018 Rokiem Prawd Polaków spod Znak Rodła w trosce o to, aby Naród Polski wspomniał i oddał należny hołd Polakom spod Znak Rodła z okresu międzywojennego XX wieku, Polakom, którzy trwali przy mowie i wierze ojców.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej zwraca się do środowisk oświatowych, organizacji społecznych, instytucji kultury, mediów oraz wszystkich ludzi dobrej woli o zainteresowanie i wsparcie dla inicjatyw spod Znak Rodła podejmowanych w całej Polsce, ze szczególnym uwzględnieniem Ziemi Zachodnich i Północnych (Ziemi Odzyskanych).

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

MARSZAŁEK SENATU
w z. Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się zaniepokojeni rodzice oraz dyrektor Przedszkola nr (...) w Ł. z prośbą o pomoc w wyjaśnieniu sprawy niewłaściwego zachowania nauczycielki, pani G.A., i wyciągnięciu wobec nauczyciela stosownych konsekwencji prawnych.

Z przedłożonych dokumentów, jak i wyjaśnień rodziców oraz pani dyrektor przedszkola wynika, iż w okresie 1–15 września 2015 r. pani G.A. miała stosować wobec swoich podopiecznych przemoc fizyczną i psychiczną. Świadcami tychże zachowań były dzieci oraz pomoc nauczyciela, pani M.G.

Rodzice o swoich podejrzeniach co do niewłaściwego zachowania wychowawcy wobec ich dzieci zawiadomili panią dyrektor przedszkola, która podjęła czynności wyjaśniające, zawiesiła nauczyciela w pełnieniu obowiązków, skierowała do rzecznika dyscyplinarnego przy wojewodzie (...) wniosek o wszczęcie postępowania wyjaśniającego, o całej sprawie poinformowała organ prowadzący oraz zawiadomiła Prokuraturę Rejonową w Ł. o podejrzeniu popełnienia przez panią G.A. przestępstwa znęcania się fizycznego i psychicznego.

Postępowanie przygotowawcze zostało umorzone z powodu braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa, jednakże jednocześnie prowadzący postępowanie w toku dochodzenia ustalił, iż postępowanie G.A. względem małoletnich podopiecznych było niewłaściwe i stanowiło uchybienie godności zawodu nauczyciela. Co więcej, organ ustalił, iż z uwagi na upływ terminu przedawnienia karalności przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego, tj. czynów polegających na naruszeniu nietykalności cielesnej małoletnich, nie było możliwe objęcie tych czynów ściganiem z urzędu i kontynuowanie postępowania w tym kierunku.

Rzecznik dyscyplinarny dla nauczycieli przy wojewodzie (...) po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, zgromadzeniu dowodów w sprawie nie miał wątpliwości, iż obwiniona popełniła zarzucany jej czyn uchybienia godności nauczyciela oraz obowiązkowi wynikającym z funkcji wychowawczej przedszkola, o których mowa w art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela, poprzez stosowanie wobec dzieci przemocy fizycznej i psychicznej w okresie 1–15 września 2015 r. polegającej na niewłaściwym zachowaniu nauczyciela w zakresie stosowanych metod wychowawczych takim, jak np. szarpanie, dawanie klapsów, bicie po rękach, krzyki, wyzwiska wobec dzieci, i wniósł do Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...) o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i o wymierzenie kary dyscyplinarnej w postaci zwolnienia z pracy z zakazem przyjmowania ukaranego do pracy w zawodzie nauczycielskim w okresie 3 lat od ukarania. Rzecznik oparł swój wniosek na zeznaniach świadków, rodziców pokrzywdzonych dzieci, pani dyrektor przedszkola, 2 pań nauczycielek przedszkola, pomocy nauczyciela, która opiekowała się wraz z panią A. grupą dzieci, wynikach obserwacji nauczyciela i dzieci przez pracowników Powiatowej Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej w Ł., nagraniu spotkania zainteresowanych, tj. rodziców, nauczyciela i dyrektor przedszkola. Zgodnie z żądaniem rzecznika dyscyplinarnego Komisja Dyscyplinarna dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...) postanowieniem z dnia 9 grudnia 2015 r. wszczęła postępowanie dyscyplinarne w stosunku do pani G.A., jednakże orzeczeniem dyscyplinarnym z dnia 20 listopada 2017 r. postanowiła uznać obwinioną za niewinną.

Z przykrością należy stwierdzić, iż lektura uzasadnienia orzeczenia komisji dyscyplinarnej wskazuje na wysoce nieprofesjonalne podejście jej członków do opisanego problemu, nierzetelne przytaczanie faktów i bardzo stronniczą ocenę zebranych dowodów. Orzeczenie komisji jest prawomocne.

Opisane wydarzenia, choć miały miejsce ponad 2 lata temu i od tamtej pory pani A. – również z uwagi na swój stan zdrowia – nie świadczy pracy jako nauczyciel, dalej wywołują ogromne poruszenie w lokalnej społeczności. Z nauczycielką został rozwiązany stosunek pracy, jednakże odwołała

się ona do sądu pracy i domaga się przywrócenia do pracy. Co więcej, do dyrektora przedszkola zgłaszają się kolejni rodzice wychowanków przedszkola z informacjami o niewłaściwym zachowaniu wychowawcy względem ich dzieci.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o podjęcie działań w celu skontrolowania poprawności działania Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...) i być może wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem z dnia 20 listopada 2017 r.

Z poważaniem
Przemysław Błaszczyk

Odpowiedź

Warszawa, 10 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Przemysława Błaszczyka, złożone na 57. posiedzeniu Senatu w dniu 8 marca 2018 r.

Szanowny Panie Senatorze,
na wstępie uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z obowiązkiem przestrzegania przez organy administracji publicznej swojej właściwości rzeczowej i miejscowej z urzędu, określonym w art. 19 *Kodeksu postępowania administracyjnego*, Minister Edukacji Narodowej nie może ingerować w rozstrzygnięcia podejmowane przez komisje dyscyplinarne dla nauczycieli, jak również nie prowadzi nadzoru nad komisjami dyscyplinarnymi dla nauczycieli w tym zakresie.

W myśl art. 85a ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – *Karta Nauczyciela* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1189, z późn. zm.) komisje dyscyplinarne są niezawisłe w zakresie orzekania. Niezawisłość komisji dyscyplinarnych oznacza, że ich członkowie przy orzekaniu podlegają wyłącznie obowiązującym przepisom prawa i własnemu wewnętrznemu przekonaniu oraz są wolni od jakichkolwiek wpływów i nacisków zmierzających do załatwienia rozpatrywanej sprawy w określony sposób. W orzeczeniu z dnia 11 maja 2000 r., III SZ 2/00, Sąd Najwyższy stwierdził, że orzekając o stosownych karach, komisje dyscyplinarne dla nauczycieli korzystają z autonomii.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, że istnieje możliwość wznowienia postępowania dyscyplinarnego, zakończonego prawomocnym orzeczeniem.

Zgodnie z art. 85n ust. 1 ustawy – *Karta Nauczyciela* postępowanie dyscyplinarne zakończone prawomocnym orzeczeniem można wznowić, jeżeli:

- 1) w związku z postępowaniem dopuszczono się rażącego naruszenia prawa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;
- 2) po wydaniu orzeczenia ujawniono nowe fakty lub dowody nieznanne w chwili jego wydania, wskazujące na to, że obwiniony jest niewinny, ukarano go za popełnienie innego czynu lub komisja dyscyplinarna bezpodstawnie umorzyła postępowanie;

- 3) w trakcie postępowania naruszono przepisy, przez co uniemożliwiono lub w poważnym stopniu utrudniono obwinionemu korzystanie z prawa do obrony, albo skład komisji dyscyplinarnej nie odpowiadał warunkom określonym w art. 81 ust. 2–4 ustawy – *Karta Nauczyciela*, lub zasiadała w niej osoba podlegająca wyłączeniu.

Należy jednak zaznaczyć, że wznowienie nie może nastąpić z przyczyny wymienionej w ww. pkt 1, jeżeli była ona przedmiotem rozpoznania przez sąd apelacyjny – sąd pracy i ubezpieczeń społecznych.

Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego mogą składać obwiniony, jego obrońca, rzecznik dyscyplinarnej, a po śmierci obwinionego lub gdy zachodzą uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności – także jego małżonek, rodzeństwo, krewny lub powinowaty w linii prostej. Wniosek składa się do komisji dyscyplinarnej, która wydała prawomocne orzeczenie w sprawie, w terminie 30 dni od dnia powzięcia wiadomości o przyczynie uzasadniającej wznowienie – art. 85n ust. 4 ustawy – *Karta Nauczyciela*.

Komisja dyscyplinarna, która wydała prawomocne orzeczenie w sprawie, wydaje:

- 1) postanowienie o odmowie wznowienia postępowania dyscyplinarnego albo
- 2) postanowienie o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego.

Na postanowienie o odmowie wznowienia postępowania dyscyplinarnego, obwinionemu, jego obrońcy, rzecznikowi dyscyplinarnemu, a po śmierci obwinionego lub gdy zachodzą uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności – także jego małżonek, rodzeństwo, krewny lub powinowaty w linii prostej, służy zażalenie do odwoławczej komisji dyscyplinarnej, w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, z tym że odwoławcza komisja dyscyplinarna rozpatruje to zażalenie w innym składzie orzekającym. Postanowienie o odmowie wznowienia postępowania dyscyplinarnego jest ostateczne.

Po wydaniu postanowienia o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego komisja dyscyplinarna, która wydała prawomocne orzeczenie w sprawie, uchyla prawomocne orzeczenie dyscyplinarne i przystępuje do ponownego rozpatrzenia sprawy, z tym że odwoławcza komisja dyscyplinarna uchyla prawomocne orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy komisja dyscyplinarna orzeka co do istoty sprawy albo umarza postępowanie dyscyplinarne. Należy zaznaczyć, że we wznowionym postępowaniu dyscyplinarnym nie można wydać orzeczenia na niekorzyść obwinionego, jeżeli wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego złożono na jego korzyść.

Proszę o przyjęcie powyższych wyjaśnień.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgiewicza

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłaszają się rozżaleni rolnicy urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy przez wiele lat pracując zawodowo, podlegali ubezpieczeniu w ZUS, a następnie, w związku z prowadzeniem gospodarstwa rolnego, podlegali ubezpieczeniu społecznemu w KRUS. Rolnicy ci uważają, iż są nierówno traktowani, gdyż w przeciwieństwie do osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. nie mają prawa do łączenia emerytur z ZUS i KRUS.

Zgodnie z przepisem art. 33 ust. 2 ustawy z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jedn. DzU z 2017 r. poz. 2336; dalej: ustawa KRUS) co do zasady w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przysługujących na podstawie ustawy z prawem do emerytury lub renty z innego ubezpieczenia społecznego uprawnionemu wypłaca się jedno wybrane przez niego świadczenie. Zgodnie zaś z przepisem art. 33 ust. 2a ustawy KRUS przepisu ust. 2 nie stosuje się do osób uprawnionych jednocześnie do emerytury rolniczej oraz do emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ust. 1, art. 24a lub art. 184 przepisów emerytalnych. Analiza przepisów art. 33 ust. 1-2a ustawy KRUS prowadzi do wniosku, iż zbieg prawa do świadczeń rolniczych z prawem do emerytury lub renty z ubezpieczenia powszechnego oznacza konieczność wyboru świadczenia wyższego albo korzystniejszego. Dotyczy to rolników, którzy nabyli prawo do emerytury powszechnej w systemie zdefiniowanej składki, a więc osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. Wyboru nie musi zaś dokonywać rolnik urodzony po 31 grudnia 1948 r., mający prawo do emerytury powszechnej na podstawie art. 24 (art. 24a) ustawy emerytalnej albo do emerytury w niższym wieku emerytalnym nabyte na podstawie art. 184 u.e.r. Emerytura ta może być łączona z prawem do emerytury rolniczej ustalonej tylko na podstawie okresów ubezpieczenia rolniczego.

W związku z tym zwracam się z prośbą o wyjaśnienie przyczyn opisanych wyżej różnic w możliwości uzyskiwania emerytur z KRUS i ZUS oraz ich łączenia przez rolników urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. i tych urodzonych przed 1 stycznia 1949 r.

Ponadto proszę o wyjaśnienie, czy w resorcie trwają prace nad ujednoczeniem prawa i zapewnieniem równego traktowania rolników poprzez przyznanie im możliwości łączenia świadczeń wypracowanych zarówno w ZUS, jak i w KRUS, a jeśli tak, to kiedy możemy spodziewać się stosownych zmian w przepisach prawa.

Z poważaniem
Przemysław Błaszczyk

Odpowiedź

Warszawa, 5 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

W związku z pismem z dnia 16 marca 2018 r., znak: BPS/043-57-1551/18, w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Przemysława Błaszczyka podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Od stycznia 2009 r. w ustawie z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2017 r., poz. 2336) określona została zasada, zgodnie z którą do okresu podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu, od którego zależy prawo do emerytury rolniczej, osobom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r., nie zalicza się okresów innego niż rolnicze ubezpieczenia społecznego (np. okresów pracowniczych). Rozwiązanie to dotyczy rolników urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., posiadających oprócz ubezpieczenia rolniczego także okresy podlegania ubezpieczeniu w systemie powszechnym (w ZUS np. z tytułu zatrudnienia), a więc tzw. rolników „dwuzawodowców”, którzy objęci zostali reformą powszechnego systemu emerytalnego wprowadzoną od 1 stycznia 1999 r.

Zgodnie z przepisami ww. ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, emerytura rolnicza przysługuje ubezpieczonemu po osiągnięciu wieku emerytalnego, jeżeli legitymuje się co najmniej 25-letnim okresem podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu rolników. Rolnikowi „dwuzawodowcowi”, który po spełnieniu ww. warunków nabędzie prawo do emerytury rolniczej i za okresy opłacania składek w systemie powszechnym nabędzie także prawo do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (z ZUS), która przysługuje bez względu na długość stażu ubezpieczeniowego przebytego w tym systemie, wypłacane będą oba świadczenia. Możliwości takiej nie przewidywały przepisy obowiązujące przed 2009 r. W razie nabycia prawa do dwóch świadczeń emerytalnych: z systemu pracowniczego i rolnego, ubezpieczonemu do wypłaty przysługiwało tylko jedno wybrane przez niego świadczenie. Obecne rozwiązania w tym zakresie są więc korzystniejsze niż poprzednie, jednakże dotyczą osób legitymujących się długim stażem ubezpieczeniowym. Generalnie bowiem, reforma powszechnego systemu emerytalnego, której konsekwencją są przedmiotowe uregulowania, która objęła osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r., zachęca do dłuższej aktywności zawodowej i gromadzenia „kapitału” ze składek. Omawiane rozwiązania wpisują się w ten trend. Jednocześnie jednak zabezpieczone jest prawo do świadczenia emerytalnego dla osób, które z uwagi na różne uwarunkowania w okresie aktywności zawodowej, posiadają stosunkowo niewielki staż ubezpieczeniowy. Jeżeli dotyczy to rolników „dwuzawodowców” mają oni zagwarantowane prawo do jednej emerytury – emerytury z ZUS z uwzględnieniem okresu opłacania składek do KRUS, które zwiększają emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W tym przypadku rolnika „dwuzawodowca” nie obowiązuje warunek zaprzestania prowadzenia działalności rolniczej poprzez przekazanie gospodarstwa rolnego, aby świadczenie emerytalne mogło być wypłacane w całości. Rozwiązanie to nadal obowiązuje w przypadku emerytury rolniczej. W ten sposób uprawniony do emerytury z ZUS (z częścią rolną) sam może zdecydować, w jaki sposób wykorzysta potencjał posiadanego nadal gospodarstwa rolnego w celu uzupełnienia dochodu ze świadczenia emerytalnego. Zgromadzony w okresie aktywności zawodowej majątek to także jeden z elementów zabezpieczenia na starość.

Rozwiązania powyższe są zgodne z jedną z generalnych zasad ubezpieczenia społecznego, zgodnie z którą na podstawie tych samych okresów ubezpieczeniowych nie można pobierać kilku świadczeń z różnych systemów ubezpieczeniowych.

Ponadto informuję, że obecnie w resorcie rolnictwa nie są prowadzone prace legislacyjne zmierzające do zmiany obowiązujących w ww. zakresie przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Bogdana Borusewicza

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Kiedy zostaną usunięte wiatrołomy, które powstały w ubiegłym roku, z terenów dyrekcji Lasów Państwowych: gdańskiej, toruńskiej i szczecińskiej?

Dlaczego nie zaprzestano cięć w innych dyrekcjach i nie skierowano całego sprzętu do nadleśnictw, które dotknęła klęska żywiołowa? Postąpiono tak w 2003 r., kiedy podobna klęska dotknęła Puszcę Piską.

Bogdan Borusewicz

Odpowiedź

Warszawa, 13.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na pytania zawarte w oświadczeniu złożonym przez senatora Bogdana Borusewicza, podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., w sprawie usunięcia wiatrołomów z terenów Regionalnych Dyrekcji Lasów Państwowych: gdańskiej, toruńskiej i szczecińskiej, znak BPS/043-57-1552/18, po otrzymaniu stanowiska Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych, przedstawiam poniższe informacje.

Na wstępie należy sprostować, że sierpniowa klęska dotknęła obszary leśne położone na terenie czterech regionalnych dyrekcji Lasów Państwowych: gdańskiej, toruńskiej, poznańskiej oraz szczecineckiej, a nie szczecińskiej, jak to zostało sformułowane w oświadczeniu pana senatora.

Odnosząc się bezpośrednio do zadanych pytań informuję, że mając na uwadze rozmiar zaistniałych szkód (w wyniku ekstremalnych zjawisk atmosferycznych w dniach 11 i 12 sierpnia 2017 r. uszkodzonych zostało ponad 80 tys. ha lasów) Dyrektor Generalny Lasów Państwowych decyzją nr 211 z dnia 16 sierpnia 2017 r. w sprawie konkretyzacji i uszczegółowienia postępowania nadzwyczajnego oraz kolejnymi decyzjami uporządkował i unormował wszelkie zagadnienia mające na celu likwidację zaistniałych szkód. Przyjęto, że uprzątnięcie terenu klęskowiska nastąpi w terminie do końca czerwca 2019 roku.

Lasy Państwowe w sposób kompleksowy opracowały tryb postępowania związany z uprzątnięciem powierzchni oraz zagospodarowaniem surowca drzewnego. Podstawowym założeniem było utrzymanie wielkości pozyskania i sprzedaży drewna w jednostkach nieobjętych klęską, co zapewniło realizację zawartych umów kupna – sprzedaży z nabywcami drewna oraz utrzymanie zatrudnienia w Zakładach Usług Leśnych na terenie całej Polski. Przyjęte przez Lasy Państwowe rozwiązania nie doprowadziły do destabilizacji rynku surowca drzewnego, a stały się pewną aktywizacją dla wielu przedsiębiorstw drzewnych do uruchomienia niewykorzystanych mocy przerobowych, o co od wielu lat zabiegają przedsiębiorcy.

Jednocześnie informuję, że już w dniu 12 sierpnia 2017 r. Lasy Państwowe rozpoczęły mobilizację sił i środków mających na celu likwidację skutków klęski. Do 25 sierpnia leśnicy i pracownicy zakładów usług leśnych (ZUL) uporali się z najpilniejszym zadaniem, czyli oczyszczeniem dróg publicznych, ważniejszych dróg leśnych,

w tym dojazdów pożarowych, oraz pasów pod liniami energetycznymi. Tylko w najczęściej dotkniętych nadleśnictwach z Regionalnych Dyrekcji Lasów Państwowych w Toruniu i Gdańsku w tym etapie prac uczestniczyło bezpośrednio w terenie 632 leśników i ponad 600 pracowników zakładów usług leśnych, 40 harwesterów, ok. 120 ciągników z naczepami i wiele innego sprzętu Lasów Państwowych oraz zakładów usług leśnych. Po udrożnieniu szlaków komunikacyjnych i linii energetycznych priorytetem stało się uprzętnięcie zdewastowanych przez huragan lasów oraz zagospodarowanie drewna z wiatrołomów i wiatrowałów. Na terenach dotkniętych klęską uproszczono sposób pomiaru drewna i jego klasyfikacji. W pierwszej kolejności zdecydowano się na pozyskiwanie, w miarę możliwości logistycznych, drewna z drzewostanów najcenniejszych, tj. o potencjalnie najwyższych klasach jakości. Drewno co do zasady jest koncentrowane w miejscach pozwalających na szybką rotację surowca w celu uniknięcia jego deprecjacji. Pozyskiwane drewno jest kierowane bez zwłoki do sprzedaży w ramach obowiązujących w Lasach Państwowych procedur.

Dzięki przyjętym zasadom postępowania usuwanie skutków zjawisk klęskowych w latach 2017–2019 nie będzie miało istotnego wpływu na realizację przez Lasy Państwowe ustawowych celów trwale zrównoważonej gospodarki leśnej na obszarze całego kraju.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Małgorzata Golińska

Oświadczenie senatora Roberta Gawła

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z prośbą o udzielenie informacji, czy Pan Minister planuje wydać interpretacje lub wytyczne dotyczące stosowania przepisów ustawy – Prawo wodne z dnia 20 lipca 2017 r.

Do mojego biura zgłaszają się obywatele, przedsiębiorcy i przedstawiciele jednostek samorządu terytorialnego, którzy wskazują na problemy interpretacyjne w zakresie wymienionego aktu prawnego. Zgłaszający się do mnie twierdzą, iż nie mają pewności co do prawidłowości stosowania ustawy, gdyż zlecone przez nich w różnych ośrodkach ekspertyzy prawne są sprzeczne.

Podzielałam pogląd, że obywatele i przedstawiciele instytucji powinni mieć pewność w zakresie wykładni norm prawnych, dlatego pozwałam sobie przedstawić przepisy, wobec których zwracający się do mnie wyrażali swoje wątpliwości interpretacyjne. Jest to m.in. art. 35 w odniesieniu do art. 268, art. 37, 269, 271, 272 i 273 ustawy – Prawo wodne.

*Z wyrazami szacunku
Robert Gawła*

Odpowiedź

Warszawa, 10 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Roberta Gawła podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., niniejszym przedkładam stosowne wyjaśnienia.

Reforma gospodarki wodnej w Polsce z uwagi na swój charakter była i jest przedmiotem licznych konsultacji. Na bazie prowadzonych w latach 2012–2017 spotkań konsultacyjnych, zgłaszanych uwag i sugestii oraz uzgodnień międzyresortowych, jak również prac nad innymi dokumentami strategicznymi dla zarządzania zasobami wodnymi na terenie Polski, w dniu 20 lipca 2017 r. Sejm RP uchwalił nową ustawę – Prawo wodne w celu spełnienia w maksymalnym stopniu oczekiwań różnych grup społecznych. W trakcie tych prac analizowano liczne propozycje pochodzące nie tylko z jednostek samorządu terytorialnego, lecz również organizacji pozarządowych, związków zawodowych oraz związków branżowych zrzeszających sektor pracodawców istotnych dla funkcjonowania gospodarki wodnej.

W celu uniknięcia dowolności w interpretacji przepisów prawa w zakresie gospodarki wodnej, ustawa – Prawo wodne zlikwidowała rozproszenie kompetencji w ramach różnych organów administracji rządowej i samorządowej, powierzając wykonywanie zadań organu właściwego w sprawach gospodarowania wodami Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie. Do zadań Wód Polskich będzie należało zapewnienie jednolitego stosowania przepisów ustawy – Prawo wodne, w szczególności w zakresie opłat za usługi wodne oraz wydawania zgód wodnoprawnych.

Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej oraz Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie na bieżąco dokonują interpretacji ustawy – Prawo wodne oraz odpowiadają na pytania w celu zapewnienia możliwie jak najbardziej spójnego stosowania przepisów tej ustawy.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA

Anna Moskwa

Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatorów Jana Marii Jackowskiego,
Konstantego Radziwiłła oraz Antoniego Szymańskiego**

skierowane do wiceprezes Rady Ministrów Beaty Szydło

W związku z telewizyjną wypowiedzią Pani Premier o tym, że „nie ma w tej chwili większego wyzwania przed polskim państwem niż demografia” („Warto rozmawiać”, TVP1, 6 marca 2018 r.), którą w pełni podzielamy, zwracamy się ze sprawą mającą zasadnicze znaczenie dla wdrożenia polityki pronatalistycznej państwa.

Zwracamy się zatem z wnioskiem o rozważenie przez rząd RP ustawowego rozwiązania problemu uposażenia emerytalnego matek w rodzinach wielodzietnych. Chodzi o wypracowanie racjonalnego i solidarnościowego mechanizmu ustalania wymiaru świadczenia emerytalnego dla matek, które urodziły więcej niż czworo dzieci, a w czasie, kiedy wychowywały je i korzystały z urlopu wychowawczego, od ich wynagrodzeń nie były odprowadzane składki emerytalne i rentowe, co w sposób znaczący obniża ich przyszłe świadczenie. W ten sposób społeczeństwo ekonomicznie dyskryminuje kobiety wychowujące dzieci, choć właśnie one i ich rodziny tworzą kapitał ludzki, dzięki czemu amortyzują negatywne skutki zapaści demograficznej.

*Jan Maria Jackowski
Konstanty Radziwiłł
Antoni Szymański*

**Odpowiedź
ZASTĘPCY SZEFA KANCELARII
PREZESA RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 23 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Senatorów RP Jana Marii Jackowskiego, Konstantego Radziwiłła i Antoniego Szymańskiego w sprawie ustawowych rozwiązań problemu emerytalnego matek w rodzinach wielodzietnych, w imieniu Pani Beaty Szydło Wiceprezesa Rady Ministrów, uprzejmie informuję, że kwestie dotyczące sytuacji rodzin wielodzietnych są przedmiotem zainteresowania rządu, a szczególnie Komitetu Społecznego Rady Ministrów i jego przewodniczącej. Temat, który w swoim oświadczeniu podjęli senatorowie, czyli kwestia uposażenia emerytalnego dla matek w rodzinach wielodzietnych, został podjęty przez wicepremier Beatę Szydło na niedawnej konwencji programowej. W związku z tym, efekty prac Komitetu powinny być w przyszłości satysfakcjonujące dla wszystkich, którzy przykładają szczególną uwagę do tej tematyki.

Z poważaniem

Paweł Szrot

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina

Intensywnie dyskutowany problem obowiązkowego świadczenia pracy w niedziele dotyczy również nauczycieli akademickich zatrudnionych w uczelniach wyższych w ramach stosunku pracy. Często są oni zobowiązani do świadczenia pracy w niedziele i inne dni ustawowo wolne od pracy, o których mowa w art. 1519 kodeksu pracy, na podstawie wewnętrznych aktów prawnych wydawanych przez organy uczelni (statut, zarządzenie rektora, uchwała rady wydziału) lub na podstawie decyzji kierowników jednostek. W związku z otrzymywanymi w tej sprawie pytaniami proszę o odpowiedź.

1. Czy nauczyciel akademicki świadczący pracę na podstawie stosunku pracy w uczelni wyższej ma obowiązek świadczenia pracy w niedziele?

2. Czy sam fakt prowadzenia przez uczelnię wyższą studiów w formie niestacjonarnej, w szczególności w soboty i w niedziele, jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na nauczyciela akademickiego obowiązku pracy w niedziele?

3. Czy nauczyciel akademicki może zostać zobligowany do pracy w niedziele jedynie na podstawie statutu, innych aktów wewnętrznych lub decyzji kierownika jednostki wbrew swojej woli? Jeżeli nie, to w jaki sposób zobowiązanie do prowadzenia zajęć w niedziele może powstać (np. dodatkowa umowa)?

4. Jak powinien być realizowany w praktyce obowiązek zapewnienia nauczycielowi akademickiemu dnia wolnego od pracy w zamian za pracę w niedzielę? W szczególności, czy uczelnia wyższa jest zobowiązana do stosowania przepisów kodeksu pracy w zakresie obowiązku zapewnienia pracownikowi przez pracodawcę dnia wolnego od pracy w zamian za pracę w niedzielę albo dodatku do wynagrodzenia w wysokości określonej w art. 1511 §1 pkt 1 kodeksu pracy za każdą godzinę pracy w niedzielę?

5. Czy wypłacanie dodatku do wynagrodzenia, o którym mowa w poprzednim pytaniu, może być przez uczelnię wyższą uzależnione od jej kondycji finansowej?

6. Czy w sytuacji, gdy uczelnia wyższa prowadzi również studia w formie niestacjonarnej, obligując nauczycieli akademickich do świadczenia pracy w niedziele, może ona zadecydować, że do rocznego wymiaru zajęć dydaktycznych, o którym mowa w art. 130 ust. 3 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym (pensum), nie wlicza się godzin pracy świadczonej w soboty i w niedziele?

7. Czy podniesione kwestie są lub mogą być odmiennie kształtowane w odniesieniu do uczelni niepublicznych?

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 29 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na przesłane przy piśmie z dnia 16 marca 2018 r. (sygn. BPS/043-57-1555/18) oświadczenie Pana Senatora Jana Marii Jackowskiego złożone podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r. w sprawie świadczenia pracy przez nauczycieli akademickich w niedziele i dni wolne od pracy przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że jedną z podstawowych zasad prawa pracy jest zasada swobody zatrudnienia, którą gwarantuje art. 65 ust. 1 *Konstytucji RP* oraz art. 10 §1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – *Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 108)*. Regulacje te zapewniają każdemu wolność wyboru i wykonywania zawodu oraz wolność wyboru miejsca pracy.

Przepisy *Kodeksu pracy* przewidują również nadrzędność regulacji pragmatyk służbowych nad przepisami kodeksowymi, a *Kodeks pracy* stosowany jest tylko w zakresie nieregulowanym w tych pragmatykach.

Jedną z pragmatyk służbowych jest ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2183 z późn. zm.)* (dalej *Ustawa*), która w dziale III: Pracownicy Uczelni, reguluje zagadnienia dotyczące stosunku pracy pracowników uczelni, a w szczególności nauczycieli akademickich.

Zgodnie z art. 130 ust. 1, 2 i 5 *Ustawy*, czas pracy nauczyciela akademickiego jest określony zakresem jego obowiązków dydaktycznych, naukowych i organizacyjnych. Zasady ustalania zakresu obowiązków nauczycieli akademickich, rodzaje zajęć dydaktycznych objętych zakresem tych obowiązków, w tym wymiar zadań dydaktycznych dla poszczególnych stanowisk, oraz zasady obliczania godzin dydaktycznych określa senat, w określonych ustawowo granicach. Szczegółowy zakres i wymiar obowiązków nauczyciela akademickiego ustala kierownik jednostki organizacyjnej określonej w statucie.

W tym miejscu warto zwrócić uwagę na art. 140 *Kodeksu Pracy*, który stanowi, że w przypadkach uzasadnionych rodzajem pracy lub jej organizacją albo miejscem wykonywania pracy, może być stosowany system zadaniowego czasu pracy. Pracodawca, po porozumieniu z pracownikiem, ustala czas niezbędny do wykonania powierzonych zadań, uwzględniając wymiar czasu pracy wynikający z norm określonych w art. 129 *Kodeksu Pracy*.

Przywołanych przepisów odnoszących się do wymiaru czasu pracy oraz organizacji pracy nauczycieli akademickich nie można interpretować i stosować w oderwaniu od innych przepisów *Ustawy*, a w szczególności od art. 13 oraz art. 111, w których zdefiniowane zostały zadania statutowe uczelni oraz podstawowe obowiązki nauczycieli akademickich.

Zgodnie z *Ustawą* wszyscy nauczyciele akademicy pracują w zadaniowym czasie pracy. Swoistość zadaniowego czasu pracy nauczycieli akademickich polega na tym, że na czas ten składa się wykonywanie obowiązków dydaktycznych, naukowych i organizacyjnych, przy czym jedynie zakres obowiązków dydaktycznych jest określony w sposób bezpośredni, aczkolwiek ramowy w powyższej *Ustawie*. Natomiast zakresy obowiązków naukowych i organizacyjnych są ustalane przez uczelnie, mogą być także doprecyzowywane w umowie o pracę lub akcie mianowania. Stąd też przy wyznaczeniu zakresu obowiązków nauczycieli akademickich należy stosować zasadę określoną w art. 129 *Kodeksu pracy*. Zadania powierzone nauczycielowi akademickiemu powinny być tak ustalone, by możliwe było ich wykonanie w ramach wymiaru czasu pracy wynikającego z ogólnie przyjętych norm, tj. 40 godzin tygodniowo w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 4 miesięcy, z zastrzeżeniem art. 135–138, 143 i 144.

Jednakże warto podkreślić, iż terminy rozliczania godzin ponadwymiarowych zostały określone w pragmatyce zawodowej nauczycieli akademickich, zatem przepis ten obejmujący kwestie okresu rozliczeniowego należy stosować w ograniczonym zakresie.

Przepisy *Ustawy* nie regulują kwestii w jakie dni mogą odbywać się zajęcia na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych. Kwestie organizowania zajęć na uczelni należą do kompetencji władz uczelni, reguluje je statut uczelni i regulamin studiów, studiów doktoranckich i studiów podyplomowych.

Zgodnie z art. 151¹⁰ pkt 9 lit. h *Kodeksu Pracy*, praca w niedziele i święta jest dozwolona: przy wykonywaniu prac koniecznych ze względu na ich użyteczność społeczną i codzienne potrzeby ludności, w szczególności w zakładach prowadzących działalność w zakresie kultury, oświaty, turystyki i wypoczynku. Przepis ten nie wskazuje wprost szkół wyższych, jednakże z uwagi na realizowane przez nie zadania należy przyjąć, iż możliwa jest praca w tych jednostkach w dni ustawowo uznane za dni wolne od pracy. Bowiern jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 28 kwietnia 2009 r. (sygn. K 27/07) *uczelnia nie jest zwykłym zakładem pracy. Ze względu na rolę i konstytucyjnie określone jej zadania niektóre prawa i obowiązki pracowników uczelni określone są w sposób odmienny od powszechnie obowiązującego, a wynikającego z przepisów powszechnych, bowiem podstawowym zadaniem uczelni jest zapewnienie studentom i doktorantom dostępu do usług edukacyjnych na najwyższym możliwym poziomie.*

Jak już wcześniej zostało wspomniane, prawa i obowiązki nauczyciela akademickiego określa ustawa i umowa o pracę bądź akt mianowania. Należy również pamiętać o regulaminie pracy, który normuje kwestie związane z procesem pracy ustalając wewnętrzny porządek i organizację w uczelni. Co do zasady, stosuje się go do wszystkich pracowników uczelni, jednakże z pewnymi wyjątkami.

Poddając analizie regulaminy pracy niektórych uczelni, należy stwierdzić, że akty te w swoich postanowieniach ze względu na specyfikę zawodu nauczyciela akademickiego, częściowo w odrębny sposób traktują tę grupę zawodową. Zasady ustalania czasu i dni pracy uwzględniają postanowienia regulaminów studiów, studiów doktoranckich czy uchwał senatu w sprawie zakresu obowiązków nauczycieli, tj. dokumentów zapewniających realizację programów i umożliwiających realizację obowiązków studentów i doktorantów.

W świetle powyższego należy również stwierdzić, że praca w niedziele nie oznacza automatycznie, iż praca w powyższe dni staje się pracą w godzinach ponadwymiarowych. Nauczyciel może być bowiem zobowiązany, do świadczenia pracy w ciągu pięciu dni w tygodniu. Ponadto, może to być także praca w niedziele, jeśli tak są organizowane zajęcia w uczelni oraz obowiązki nauczycieli, w szczególności obowiązki dydaktyczne oraz badania naukowe.

Prowadzenie zajęć w godzinach ponadwymiarowych nie jest tożsame z pracą w godzinach nadliczbowych. Ustawa nie definiuje wprost pojęcia godzin ponadwymiarowych, jednakże ustawodawca w art. 131 *Ustawy* w kontekście godzin ponadwymiarowych odnosi się do powierzenia nauczycielowi akademickiemu prowadzenia zajęć dydaktycznych, nie odnosi się zaś do innych obowiązków wynikających ze stosunku pracy nauczycieli akademickich (naukowych czy organizacyjnych).

Ponadto, co należy podkreślić, określone w *Kodeksie pracy* pojęcie godzin nadliczbowych nie znajduje wprost zastosowania w stosunku do nauczycieli oraz nie jest tożsame z godzinami ponadwymiarowymi.

W myśl art. 131 *Ustawy* **w szczególnych przypadkach, uzasadnionych koniecznością realizacji programu kształcenia, nauczyciel akademicki może być obowiązany prowadzić zajęcia dydaktyczne w godzinach ponadwymiarowych**, w rozmiarze nieprzekraczającym dla pracownika naukowo-dydaktycznego 1/4, a dla pracownika dydaktycznego 1/2 wymiaru obowiązków dydaktycznych, określonego zgodnie z art. 130 ust. 3 i 4. Jednocześnie, za zgodą nauczyciela akademickiego, może być powierzone mu prowadzenie zajęć dydaktycznych w wymiarze przekraczającym liczbę godzin ponadwymiarowych wynikającą z ustawowo określonej normy.

Natomiast pracę w godzinach nadliczbowych określa art. 151 §1 *Kodeksu pracy*, który stanowi że „praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu

pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy stanowi pracę w godzinach nadliczbowych”. Proste przeniesienie mechanizmów stosowanych dla urzędników czy robotników nie znajduje zastosowania przy zadaniowym czasie pracy oraz pracy nauczycieli akademickich.

Wskazane różnice dotyczą także zasad ustalania wynagrodzenia za pracę, w tym w godzinach nadwymiarowych. Warunki wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników uczelni publicznej określa rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 2 grudnia 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 2063) *w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej*. W myśl §6 przywołanego rozporządzenia wynagrodzenie za pracę w godzinach nadwymiarowych przyznaje się po dokonaniu rozliczenia godzin zajęć dydaktycznych ustalonych zgodnie z planem, raz w roku, w terminie 2 miesięcy od zakończenia roku akademickiego, bądź w krótszym terminie jeżeli rektor tak zarządzi.

Rozporządzenie nie przewiduje wypłacania dodatkowego wynagrodzenia z tytułu wykonywania pracy w niedziele i dni wolne od pracy. Zgodnie z art. 151 ust. 1 *Ustawy*, powyższy akt wykonawczy obowiązuje do czasu wydania w uczelniach regulaminów wynagradzania albo układów zbiorowych pracy. Zatem uczelnie samodzielnie w ramach prowadzonej gospodarki finansowej mogą określić tryb i warunki ustalania wynagrodzeń należnych pracownikom uczelni. Szczególnie, że zgodnie z art. 151 ust. 8 *Ustawy*, senat uczelni może przeznaczyć dodatkowe środki na zwiększenie wynagrodzeń, jeżeli uczelnia posiada na ten cel środki pochodzące z innych źródeł niż określone w art. 94 ust. 1 *Ustawy*.

Należy zwrócić uwagę na fakt, że zajęcia, które odbywają się w niedziele i dni wolne od pracy, w zasadzie prowadzone są na studiach niestacjonarnych czy też podyplomowych. Związane jest to ze specyfiką powyższych form kształcenia. Ponadto, uczelnia publiczna uzyskuje dodatkowe środki finansowe z opłat pobieranych za świadczone usługi edukacyjne w ramach studiów prowadzonych w tej formie. Z powyższych środków, w zakresie obowiązujących przepisów, uczelnia może wypłacać nauczycielom dodatkowe wynagrodzenia.

Ponadto, warto podkreślić, iż powyższe rozwiązania w zakresie wynagradzania nauczycieli akademickich dotyczą jedynie uczelni publicznych, natomiast uczelnie niepubliczne w ramach środków uzyskanych z opłat od studentów i doktorantów za świadczone usługi edukacyjne związane z ich kształceniem same ustalają zasady wynagradzania nauczycieli akademickich.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Piotr Müller

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Do mojego biura senatorskiego zwrócili się państwo G. i B.B. zamieszkali we wsi (...), gmina (...), w powiecie (...). Moi rozmówcy poruszyli ogromny problem, jakim jest dla nich zaplanowanie miejsca obsługi podróżnych i zbiornika retencyjnego na ich działce w ramach modernizacji S7. Powstanie projektowanej inwestycji spowodowałaby likwidację gospodarstwa rolnego specjalizującego się w działalności o profilu mlecznym. Plany budowy powodują, że z całej działki rolnej pozostaną tylko budynki mieszkaniowe i inwentarskie, otoczone przez MOP i zbiornik retencyjny, co uniemożliwi dalsze prowadzenie gospodarstwa.

Moi rozmówcy wskazują na brak precyzyjnych informacji ze strony GDDKiA w sprawie zasadności projektowania na opisanym terenie wymienionej inwestycji. Są oburzeni, że nie dopełniono staranności w kwestii poinformowania ich oraz innych mieszkańców o planach GDDKiA, czemu dali również wyraz w podpisanej przez 100 mieszkańców petycji wskazującej na lekceważące traktowanie obywateli przez GDDKiA w sprawie MOP w (...). Jak wynika z wizji lokalnej w nieodległym miejscu znajduje się teren, którego zagospodarowanie pod inwestycję drogową nie budziłoby żadnych kontrowersji, podczas gdy obecna koncepcja MOP i zbiornika retencyjnego nie dość, że pozbawia moich rozmówców możliwości pracy i rozwoju, to jeszcze budzi ostry protest społeczności lokalnej.

W związku z tą sytuacją zwracam się z prośbą o informację, czy jest możliwa zmiana koncepcji dotyczącej usytuowania MOP i zbiornika retencyjnego na terenie gminy (...).

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 17 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 16 marca br. znak BPS/043-57-1556/18 skierowane do Ministerstwa Infrastruktury, dotyczące oświadczenia senatora Jan Marii Jackowskiego w sprawie lokalizacji Miejsca Obsługi Podróżnych w m. (...), przedstawiam poniżej stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Uprzejmie informuję, że zadanie polegające na budowie odcinka drogi ekspresowej S7 pomiędzy (...) a (...) zostało ujęte w Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.) ustanowionym uchwałą Rady Ministrów we wrześniu 2015 r. (z późniejszymi aktualizacjami). Przedmiotowe zadanie znajduje się na bardzo zaawansowanym etapie procesu inwestycyjnego. Dnia 12 stycznia br. zawarte zostały umowy z wykonawcami odcinków realizacyjnych (...).

Uprzejmie informuję, że w celu uzyskania w przedmiotowej sprawie szczegółowych wyjaśnień oraz stanowiska inwestora zadania, resort infrastruktury wystąpił do Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad jako zarządcy dróg krajowych (w myśl

art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych – Dz. U. z 2017 r. poz. 2222 z późn. zm.).

Z informacji przedstawionych przez GDDKiA wynika, że działka o numerze ewidencyjnym (...), położona w (...), gmina (...), należąca do państwa B. i G.B., znajduje się w obszarze inwestycji polegającej na budowie drogi S7 odc. (...). Działka ta zostanie w znacznej części zajęta pod budowę zbiornika retencyjnego oraz Miejsca Obsługi Podróżnych (MOP), jednak bez konieczności rozbiórki budynków na niej położonych. Dokładna powierzchnia zajęcia będzie znana dopiero po opracowaniu projektu budowlanego.

Projektowanie drogi S7 odbywa się w oparciu o obowiązujące przepisy, w tym rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 2016 r. poz. 124). Dostęp do działki o numerze (...) (przed podziałem) będzie zapewniony poprzez drogę serwisową, która będzie miała połączenie z istniejącą drogą gminną nr (...) i z (...), z możliwością przejechania na drugą stronę S7, w najbliższej lokalizacji w km ok. 63+800.

Zespół Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych, w lipcu 2014 r. podjął decyzję o budowie MOP-u (...) m.in. ze względu na mniejsze niż w innej lokalizacji oddziaływanie na środowisko. Powyższe zostało zatwierdzone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, wydanej 18 kwietnia 2017 r., przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska. O wydaniu decyzji organ poinformował strony postępowania, zgodnie z art. 49 kpa, oraz gminę (...). Dojazd do działki państwa B. będzie zapewniony w sposób, jaki przewidują obowiązujące przepisy prawa.

Odnosząc się do problematyki pozyskiwania nieruchomości na potrzeby związane z budową nowych odcinków dróg, zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2017 poz. 1496 z późn. zm.), w szczególności przepisy rozdziału 3.

Zgodnie z art. 12 ust. 1, 2, 3 i 4 powyższej ustawy, decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zatwierdzany jest podział nieruchomości (linie podziału nieruchomości są liniami rozgraniczającymi teren). Nieruchomości lub ich części objęte liniami podziału nieruchomości stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa (w zakresie dróg krajowych) z dniem, w którym decyzja stała się ostateczna. Decyzja stanowi też podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej i katastrze nieruchomości.

Planowany termin złożenia wniosku o uzyskanie decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej to I półrocze 2018 r.

Za nieruchomości przejęte na potrzeby budowy drogi, dotychczasowym właścicielom nieruchomości, użytkownikom wieczystym nieruchomości oraz osobom, którym przysługują do nieruchomości ograniczone prawo rzeczowe, przysługuje odszkodowanie. Zgodnie z art. 12 ust. 5 powołanej ustawy, do ustalenia wysokości i wypłacenia odszkodowania, stosuje się odpowiednio przepisy o gospodarce nieruchomościami – ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, wysokość odszkodowania ustala się według stanu nieruchomości w dniu wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej przez organ I instancji oraz według jej wartości z dnia, w którym następuje ustalenie wysokości odszkodowania. Odszkodowanie wypłacane jest w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja je ustalająca stała się ostateczna. Jednocześnie należy podkreślić, że GDDKiA jako strona postępowań administracyjnych, ma analogiczne prawo do korzystania ze ścieżki odwoławczej, jak właściciel nieruchomości.

W myśl art. 134 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. 2018 poz. 121) podstawę ustalenia wysokości odszkodowania stanowi wartość rynkowa nieruchomości, którą – według art. 151 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami – stanowi szacunkowa kwota, jaką w dniu wyceny można uzyskać za nieruchomość. Wartość tę ustala się co do zasady na podstawie zaistniałych na

zdefiniowanym przez rzeczoznawcę majątkowego rynku transakcji nieruchomościami porównawczymi (podejście porównawcze). Dobór transakcji stanowiących podstawę wyceny poprzedzony jest analizą rynku nieruchomości, w szczególności w zakresie uzyskiwanych cen. Ostateczne przyjęcie transakcji stanowiących bazę porównawczą należy więc do warsztatu rzeczoznawcy majątkowego. Natomiast odnosząc się do sposobu sporządzania wycen nieruchomości przejmowanych pod drogi publiczne należy podkreślić, iż uprawnienia zawodowe w zakresie szacowania nieruchomości nadawane są osobom spełniającym wymogi ustawowe, o których mowa w art. 177 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie z art. 175 ust. 1 niniejszej ustawy, rzeczoznawca majątkowy jest zobowiązany do wykonywania czynności, o których mowa w art. 174 ust. 3 i 3a ustawy, a więc np. określenia wartości nieruchomości, zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów prawa i standardami zawodowymi, ze szczególną starannością właściwą dla zawodowego charakteru tych czynności oraz z zasadami etyki zawodowej, kierując się zasadą bezstronności w wycenie nieruchomości.

W kwestii wykupu tzw. resztówki należy wskazać, że w przedmiotowym zakresie zastosowanie mają przepisy art. 13 ust. 3 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych, zgodnie z którym jeżeli przejęta jest część nieruchomości, a pozostała część nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, właściwy zarządca drogi jest obowiązany do nabycia, na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego tej części nieruchomości. Nabywanie na żądanie właściciela tzw. resztówek, jest roszczeniem cywilnoprawnym, którego w razie sporu strona może dochodzić przed sądem powszechnym.

Należy zatem wskazać, że w sytuacji gdy dla przedmiotowego zadania zostanie wydana decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, i stanie się ona ostateczną będzie możliwość rozpatrzenia ewentualnego wniosku państwa B. o wykup działki, tzw. „resztówki”, która powstanie z podziału działki (...), obręb (...), gm. (...).

Uprzejmie informuję zatem, że w kwestii ewentualnego roszczenia odszkodowawczego oraz dotyczącego nabycia tzw. resztówki, prowadzenie przedmiotowej sprawy nie leży we właściwości Ministerstwa Infrastruktury, zaś rozstrzygnięcie powstałego ewentualnego sporu i rozpatrzenie wysuwanych roszczeń, powinno odbyć się w toku postępowania cywilnego, uruchomionego odpowiednim wnioskiem (powództwem) ze strony zainteresowanego.

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Podczas spotkań w moim okręgu wyborczym mieszkańcy zwracają uwagę na niepokojące zjawisko zmniejszania na terenie gmin liczby regularnych połączeń autobusowych, które świadczy firma (...). Do tego dochodzi też coraz częściej skracanie godzin otwarcia budynków dworcowych, np. dworzec autobusowy w Mławie jest czynny do godziny 15.00. W rozmowach z mieszkańcami pada też informacja o zaprzestaniu działalności przewozowej wspomnianej firmy w oddziałach w Ciechanowie, Mławie i Płońsku. Te wszystkie informacje powodują duży niepokój mieszkańców północnego Mazowsza, którzy na co dzień korzystają z komunikacji autobusowej.

W związku z tym proszę o informacje, czy ministerstwo, jako organ wydający zezwolenia na regularne przewozy osób, ma wiedzę o funkcjonowaniu opisanej firmy.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 11 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Jana Marię Jackowskiego podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r. (dot. pisma znak BPS/043-57-1557/18 z dnia 16 marca 2018 r.) przedstawiam poniżej odpowiedź, odnoszącą się do zagadnień poruszonych w oświadczeniu.

Do Ministerstwa Infrastruktury docierają sygnały od obywateli z wielu rejonów kraju dotyczące problemów z dostępnością do autobusowej komunikacji publicznej związane z likwidacją przez przewoźników niedochodowych linii regularnych, pozabawiając tym samym pasażerów dostępu do publicznego transportu zbiorowego. Z informacji tych wynika, że w kraju istnieją tzw. białe plamy komunikacyjne, a brak dostępu do transportu powoduje wykluczenie społeczne obywateli i wywołuje duże niezadowolenie mieszkańców wielu regionów kraju. Obywatele domagają się od władz publicznych zapewnienia należnego im prawa dostępu do autobusowego transportu publicznego.

W odpowiedzi na te postulaty Ministerstwo Infrastruktury przygotowało projekt ustawy o zmianie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz niektórych innych ustaw, którego celem jest zapewnienie spójności komunikacyjnej kraju i eliminowanie tzw. białych plam transportowych w rejonach gdzie regularna komunikacja autobusowa nie istnieje lub nie zaspokaja lokalnych potrzeb mieszkańców.

Ww. projekt przewiduje pakiety linii komunikacyjnych ujęte w planach transportowych, gdzie zasadniczą rolę w kształtowaniu transportu zbiorowego na obszarze kraju w przewozach autobusowych przypisano samorządom. Pakiety linii komunikacyjnych mają zawierać co najmniej jedną linię o dużym potoku pasażerskim i co najmniej jedną linię o małym potoku pasażerskim, rozłożone równomiernie pomiędzy poszczególne pakiety. Wyjątek stanowią międzywojewódzkie przewozy pasażerskie,

które zgodnie z projektem przewoźnicy będą mogli wykonywać na podstawie potwierdzenia zgłoszenia przewozu. Rozwiązanie takie ma na celu stworzenie warunków dla uruchamiania linii komunikacyjnych i dojazd do miejscowości nieobsługiwanych dotąd przez przewoźników. Organizatorzy publicznego transportu zbiorowego będą mieli możliwość planowania, tworzenia i rozwoju przewozów użyteczności publicznej na swoim obszarze, poprzez samodzielne tworzenie pakietów oraz dobór określonych linii komunikacyjnych w sposób zapewniający realizację potrzeb przewozowych lokalnych społeczności. Nowelizacja ustawy przewiduje możliwość szerokiego udziału przedsiębiorców przewozowych w obsłudze pakietów linii komunikacyjnych, przyznając dostęp do ich obsługi w drodze otwartych, przejrzystych i niedyskryminujących procedur przetargowych.

Projekt przewiduje także obowiązek opracowywania przez organizatora, niezależnie od liczby mieszkańców zamieszkałych na terenie jego właściwości miejscowej, planu zrównoważonego rozwoju publicznego transportu zbiorowego (planu transportowego). Takie rozwiązanie ma na celu zapewnienie możliwości planowania, tworzenia i rozwoju komunikacji publicznej na obszarach dotąd wykluczonych komunikacyjnie. Przewiduje się, że zakres danych w planach transportowych zostanie ograniczony do niezbędnego minimum, co ma na celu zmniejszenie obciążeń administracyjnych i kosztów związanych z ich opracowywaniem.

Ważną propozycją z punktu widzenia pasażerów jest też utrzymanie dopłat do biletów ulgowych, w taki sposób, aby z przejazdów z ulgą ustawową mogli korzystać wszyscy obywatele uprawnieni do nich na mocy *ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego* (Dz. U. z 2018 r. poz. 295).

Procedowany obecnie projekt ustawy jest przedmiotem szerokich konsultacji publicznych i uzgodnień międzyresortowych. Resort analizuje wpływające uwagi i propozycje do tego projektu, mając na uwadze wypracowanie docelowych propozycji sprzyjających rozwojowi publicznego transportu zbiorowego i przeciwdziałanie sytuacji opisanej w oświadczeniu Pana Senatora, gdzie przedsiębiorcy transportowi likwidują linie regularne ze względu na niską opłacalność ich prowadzenia.

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Jacka Czaputowicza

Do mojego biura senatorskiego zwrócili się Polacy mieszkający na terenie Niemiec. Moi rozmówcy wskazali na problem, jaki wiąże się z pomocą naszym bezdomnym rodakom przebywającym w RFN. Otrzymałem informację, że występują przypadki odmowy przyjęcia bezdomnych Polaków do noclegowni i schronisk. W obliczu prognoz pogody mówiących o niskich temperaturach te informacje brzmią tym bardziej niepokojąco.

W związku z tym proszę o informację w przedmiotowej sprawie.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 5 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jana Marię Jackowskiego podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., w sprawie informacji o wystąpieniu przypadków odmowy przyjęcia bezdomnych obywateli polskich do noclegowni i schronisk na terenie Niemiec na wstępie pragnę wskazać, że polskie urzędy konsularne przykładają dużą wagę do niesienia pomocy przebywającym za granicą rodakom, którzy stali się bezdomni.

Polskie urzędy konsularne w Niemczech monitorują informacje dotyczące bezdomnych obywateli polskich w tym kraju i nie odnotowały przypadków odmowy przyjęcia bezdomnych do noclegowni ze względu na narodowość.

Należy podkreślić, że ogólna liczba bezdomnych Polaków przebywających na terenie Niemiec jest bardzo trudna do oszacowania. Szacunki mediów oraz instytucji zajmujących się bezdomnością wskazują ogólną liczbę osób żyjących na ulicy, bez rozróżnienia na posiadane obywatelstwo. Można jednak przyjąć, że Polacy, szczególnie w większych aglomeracjach, stanowią ok. 20% bezdomnych. Wydział Konsularny Ambasady RP w Berlinie przyjmuje, że liczba bezdomnych obywateli polskich tylko na terenie samego miasta Berlina waha się między 900 a 1600 osób.

W ramach pomocy konsularnej skierowanej do polskich obywateli urzędy konsularne działające na terenie Niemiec udzielają wsparcia noclegowniom, misjom dworcowym, punktom żywieniowym oraz współpracują z organizacjami pomagającymi w wychodzeniu z bezdomności poprzez zakup m.in. artykułów pierwszej potrzeby.

Urzędy konsularne pomagają również zainteresowanym w powrocie do Polski oraz przy wydawaniu dokumentów tożsamości, niezbędnych do uzyskania świadczeń socjalnych.

Urzędy konsularne współpracują z wieloma organizacjami na terenie Niemiec świadczącymi pomoc bezdomnym, w tym bezdomnym polskim obywatelom.

W berlińskim okręgu konsularnym urząd konsularny współpracuje m.in. z berlińskimi misjami dworcowymi, organizacjami Klik e.V, Gangway e.V, Caritas, Diakonią.

Wydział Konsularny Ambasady RP w Berlinie współpracuje również z berlińskim Senatem nad stworzeniem wspólnych wytycznych dla berlińskich urzędów socjalnych w zakresie strategii zwalczania zjawiska bezdomności oraz pomocy osobom bezdomnym.

Konsulat Generalny RP w Hamburgu wspiera rozwój programu opieki nad bezdomnymi, w który zaangażowana była polska organizacja „Barka”. Od wielu lat władze miasta Hamburga prowadzą zimowy program pomocy bezdomnym, w ramach którego oferowanych jest łącznie 950 miejsc w noclegowniach, z których korzystają także bezdomni obywatele polscy. Pomoc medyczną świadczy także Caritas Hamburg. Na terenie okręgu konsularnego działają także misje dworcowe prowadzone przez Diakonię Ewangelicką.

W monachijskim okręgu konsularnym najbardziej popularna wśród polskich obywateli dotkniętych bezdomnością jest misja na głównym dworcu kolejowym w Monachium, prowadzona przez Diakonię Ewangelicką. Innymi adresami, pod które często zwracają się o pomoc polscy obywatele są Caritas e.V. i niemiecki Czerwony Krzyż. W kraju związkowym Badenia-Wirtembergii do najprężniej działających ośrodków pomocy bezdomnym należą misja na dworcu kolejowym w Stuttgarcie i Caritas e.V., którego placówka w Mannheim pozostaje w ścisłej współpracy z Konsulatem Generalnym RP w Monachium, m.in. z uwagi na fakt, że wśród tamtejszych bezdomnych obcokrajowców Polacy stanowią najliczniejszą grupę – w samym Mannheim ich liczba waha się w granicach 40–60 osób.

Głównym skupiskiem bezdomności w kolońskim okręgu konsularnym jest Frankfurt nad Menem, gdzie w ostatnim czasie niemiecki Caritas uruchomił Międzynarodowy Punkt Informacyjno-Kontaktowy, którego głównym beneficjentem są polscy bezdomni. W 2017 roku miała miejsce wizyta przedstawiciela Konsulatu Generalnego RP w Kolonii w tym punkcie. Z informacji Miasta Kolonia wynika, iż w mieście działa ponad 19 różnych organizacji oferujących pomoc dla osób bezdomnych. Organizacje te świadczą następujące formy pomocy: pomoc lekarska, wydawanie posiłków, odzieży, poradnictwo socjalne, np. leczenia uzależnień, pomoc w nawiązaniu kontaktów z rodziną, czy też oferta noclegowa. W zakresie udzielania pomocy osobom bezdomnym w okręgu konsularnym działają następujące organizacje, z którymi współpracuje Konsulat Generalny RP w Kolonii: Misje Dworcowe, Polskie Misje Katolickie, Diakonia we Frankfurcie nad Menem, Niemiecki Czerwony Krzyż, Caritas, noclegownie.

Należy jeszcze raz podkreślić, że polskie urzędy konsularne monitorują problematykę bezdomności polskich obywateli w Niemczech i współpracują z wieloma organizacjami udzielającymi wsparcia bezdomnym, dzięki czemu – w przypadku wystąpienia problemu odmowy przyjęcia polskiego obywatela do noclegowni – byłyby w stanie podjąć skuteczną interwencję.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Piotr Wawrzyk
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Niedawno otwarte Radomskie Centrum Onkologii jest niezwykle nowoczesną placówką, gdzie diagnozowane i leczone są wszystkie nowotwory dorosłych. Potencjalnie chorzy mają możliwość leczenia skojarzonego metodami radioterapii, chemioterapii i chirurgii onkologicznej.

Dlaczego „potencjalnie”? Szpital ten ma obecnie kontrakt z NFZ na chemioterapię w pełnym zakresie, teleradioterapię i brachyterapię, a także przyjmuje na bezpłatne konsultacje wszystkich pacjentów z podejrzeniem choroby nowotworowej. Od 1 października 2017 r. szpital jest także w tzw. sieci szpitali. Nadal jednak nie posiada on kontraktu na chirurgię onkologiczną. Nieznaczne z budżetowego punktu widzenia rozszerzenie kontraktu wielokrotnie zwiększy realne szanse pomocy i kompleksowego leczenia chorych na nowotwory.

Panie Ministrze, jakie warunki musi spełnić Radomskie Centrum Onkologii, aby uzyskać możliwość rozszerzenia kontraktu o chirurgię onkologiczną?

Z poważaniem

Stanisław Karczewski

Odpowiedź

**PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ZDROWIA**

Warszawa, 6.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Marszałka na 57. posiedzeniu Senatu w dniu 8 marca 2018 roku w ww. sprawie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowania i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1938, z późn. zm.), należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Ww. zadania w imieniu Funduszu realizują dyrektorzy oddziałów wojewódzkich Funduszu (art. 107 ust. 5 ustawy o świadczeniach), gdyż właśnie oni posiadają najpełniejszą wiedzę dotyczącą zapotrzebowania na liczbę i rodzaj świadczeń zdrowotnych w danym regionie, przy jednoczesnej odpowiedzialności za efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi kierowanych przez siebie oddziałów.

Mając na uwadze powyższe regulacje prawne, uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Mazowieckiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z wyja-

śnieniami Funduszu, w najbliższym okresie planowane jest ogłoszenie konkursu ofert na powyższe świadczenia, w którym będzie mogło wziąć również udział Radomskie Centrum Onkologii. W tym miejscu należy jednak podkreślić, że przepisy prawa nie dają możliwości przyrzeczenia zawarcia umowy przez Oddział Funduszu z konkretnym podmiotem leczniczym. Umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zostanie zawarta z tym podmiotem (lub podmiotami), które zajmą najwyższe miejsca w rankingu oferentów ubiegających się o zawarcie takiej umowy.

Jednocześnie informuję, że świadczenia z zakresu chirurgii onkologicznej są zabezpieczone przede wszystkim w ramach systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej (PSZ), tzw. sieci szpitali. Na terenie województwa mazowieckiego świadczenia w tym zakresie zabezpiecza 8 podmiotów, zakwalifikowanych do PSZ oraz 5 podmiotów poza PSZ.

Z poważaniem

Zbigniew Król
PODSEKRETARZ STANU

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Otrzymałem niepokojące informacje, z których wynika, że bardzo wielu pracowników Państwowego Gospodarstwa Wodnego „Wody Polskie” od czasu powołania tej instytucji pracuje bez podpisania umów o pracę.

Zgodnie z ustawą z dnia 13 maja 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy pracodawca ma obowiązek potwierdzenia pracownikowi warunków pracy na piśmie jeszcze przed rozpoczęciem świadczenia pracy. Zgodnie z art. 1043 §2 k.p. pracodawca jest również zobowiązany zapoznać pracownika z treścią regulaminu. Pracodawca, który nie zawrze z pracownikiem pisemnej umowy o pracę, a przed dopuszczeniem go do pracy nie wyda mu pisemnego potwierdzenia warunków umowy, podlega karze grzywny w wysokości od 1.000 zł do 30.000 zł (art. 281 pkt 2 k.p.).

Niedopuszczalne jest, aby dochodziło do sytuacji, w której osoby wykonujące swoje obowiązki, pracowały bez wiążącej umowy. Tym bardziej w instytucji państwowej. W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o wyjaśnienie następujących kwestii.

Dlaczego przez tak długi okres nie podpisano umów o pracę z pracownikami Wód Polskich?

Czy ministerstwo jest świadome tej sytuacji i co zrobiło, aby ją zmienić?

Czy decyzje wydawane przez inspektorów pracujących bez umowy o pracę są ważne w świetle przepisów prawa, skoro bez ważnego dokumentu łączącego ich z pracodawcą nie podlegają oni żadnym regulacjom?

Proszę o wyjaśnienie przedstawionych wątpliwości oraz apeluję o jak najszybsze rozwiązanie tej bulwersującej sprawy.

*Z wyrazami szacunku
Kazimierz Kleina*

Odpowiedź

Warszawa, 17 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Kazimierza Kleinę na 57. posiedzeniu Senatu w dniu 8 marca 2018 r., przekazuję stosowne wyjaśnienia.

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie powstało 1 stycznia 2018 r. na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. poz. 1566 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”. Dnia 1 stycznia 2018 roku, na zasadach określonych w art. 23¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy oraz zgodnie z art. 539–542 ustawy, pracownikami Wód Polskich stali się dotychczasowi pracownicy Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, siedmiu regionalnych zarządów gospodarki wodnej będących państwowymi jednostkami budżetowymi.

Wskazany powyżej art. 23¹ Kodeksu pracy stanowi, że w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. Wody Polskie wstąpiły więc w miejsce dotychcza-

sowego pracodawcy. Przekształcenie stosunków pracy z wskazanymi pracownikami nastąpiło zatem z mocy prawa, a więc nowy pracodawca nie musi zawierać z pracownikami przejmowanymi nowych umów o pracę. Obie strony, pracownik i nowy pracodawca, są związane treścią dotychczasowej umowy o pracę, natomiast jej zmiana może nastąpić wyłącznie w formie przewidzianej prawem, a więc za porozumieniem stron lub w drodze wypowiedzenia zmieniającego. Takie stanowisko jest ugruntowane w orzecznictwie, jak i doktrynie prawa pracy.

Ponadto pracownikami Wód Polskich stali się pracownicy urzędów zapewniających obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, jednostek organizacyjnych samorządu województwa wykonujących do 31 grudnia 2017 r. zadania marszałków województw, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 lipca 2001 r. Prawo wodne, urzędów marszałkowskich oraz starostw powiatowych w komórkach organizacyjnych właściwych w sprawach gospodarki wodnej, którzy znaleźli się w wykazach przekazanych do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej. Proces przechodzenia pracowników do Wód Polskich odbył się zgodnie z harmonogramem wynikającym z ustawy Prawo wodne. Natomiast zgodnie z ustawą – Prawo wodne, pracownikom Wód Polskich, którzy do końca ubiegłego roku pracowali w jednostkach podległych marszałkom województw oraz w starostwach powiatowych przedstawiono porozumienia dotyczące nowych warunków zatrudnienia.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA

Grzegorz Witkowski

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Od wielu lat jesteśmy świadkami narastających problemów związanych z inwestycjami, którym towarzyszą zagrożenia w postaci uciążliwości zapachowych. Z terenu całego kraju nieustannie docierają do nas informacje o problemach mieszkańców związanych z funkcjonowaniem dużych ferm chowu i hodowli zwierząt, wysypisk, spalarni śmieci, obiektów przemysłowych. Około połowy skarg, petycji, uwag dotyczących zanieczyszczenia powietrza dotyczy problemów związanych z uciążliwością zapachową. W wyniku protestów mieszkańców, którzy walczą o godne warunki do życia, dochodzi do konfliktów z inwestorami i władzami samorządowymi. Często udałoby się uniknąć tych napięć w społecznościach lokalnych, gdyby państwo polskie zapewniło przejrzyste regulacje prawne w postaci ustawy antyodorowej.

W 2016 r. Ministerstwo Środowiska opublikowało dokument pn. „Kodeks przeciwdziałania uciążliwości zapachowej”. Dokument ten nie ma jednak charakteru wiążącego i nie jest źródłem prawa. Zawiera jedynie opis problemów związanych z uciążliwościami zapachowymi, opis aktualnego stanu prawnego oraz wskazówki odnośnie do postępowania w przypadku poszczególnych rodzajów inwestycji. Polska potrzebuje konkretnych rozwiązań.

W wielu przypadkach problemem jest ograniczony wpływ władz samorządowych na decyzje środowiskowe, co mieszkańcy odbierają jako bierność lub sprzyjanie szkodliwym według nich planom inwestycyjnym. Nie może dochodzić do sytuacji, w której ułomność prawa w aspektach uciążliwości zapachowych odbija się na autorytecie samorządu lokalnego, z tak wielkim trudem budowanego w Polsce po 1989 r.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o wyjaśnienie:

— Czy ministerstwo prowadzi prace zmierzające do uchwalenia kompleksowej ustawy regulującej kwestie uciążliwości zapachowych związanych z istniejącymi instalacjami oraz tymi, które mogą powstać w ramach planowanych inwestycji – tzw. ustawy antyodorowej?

— Czy ministerstwo może wskazać dobre praktyki, stosowane w innych krajach UE, które mogłyby zostać wykorzystane przez polskie państwo w procesie tworzenia nowego prawa?

— Czy ministerstwo analizuje narzędzia prawne, jakimi dysponują samorządy w sytuacji wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, pod kątem skutecznej ochrony środowiska oraz wpływu na zdrowie i życie mieszkańców?

— Ile zgłoszeń w skali kraju dotyczyło złej jakości powietrza w kontekście uciążliwości zapachowej, w poszczególnych latach: w 2015 r., 2016 r. i w 2017 r.? Czy takie dane są gromadzone i analizowane?

Bardzo proszę o wyjaśnienie powyższych kwestii oraz dołożenie wszelkich starań, aby Ministerstwo Środowiska aktywnie zaangażowało się w ochronę czystości powietrza w Polsce.

Z wyrazami szacunku
Kazimierz Kleina

Odpowiedź

Warszawa, 16 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 16 marca 2018 r., znak: BPS/043-57-1561/18, przekazuję poniżej odpowiedź na Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny, złożone podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., w sprawie uciążliwości odorowych.

Uciążliwość zapachowa jest poważnym problemem, zarówno w skali lokalnej jak i ogólnokrajowej. Jest to stan subiektywnego dyskomfortu odczuwanego przez człowieka zarówno w sferze fizycznej jak i psychicznej powodowany zapachem substancji wprowadzonej do powietrza. Uciążliwość zapachowa jest wynikiem oddziaływania źródeł emitujących związki odorowe, które są rozpoznawane przez receptory ludzkiego narządu węchu. Źródła emisji substancji odorowych występują praktycznie we wszystkich rodzajach działalności gospodarczej, a nawet mogą być związane z powszechnym lub zwykłym korzystaniem ze środowiska w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519, z późn. zm.). Należy zaznaczyć, że w prawie każdej kategorii ludzkiej działalności, w pewnych warunkach może wystąpić emisja różnych ilości zróżnicowanych związków zapachowoczynnych, zatem katalog źródeł emisji nie jest katalogiem zamkniętym. Trzeba również wskazać, że w wielu przypadkach emitowane są substancje, które same w sobie nie powodują uciążliwości zapachowej. Jednak w wyniku reakcji w powietrzu z innymi substancjami powstają związki, które będą wyczuwalne przez ludzi. Wynika to z faktu, że związki zapachowe w mieszaninach mogą posiadać zupełnie inne właściwości i cechy zapachu niż pojedyncze substancje odorowe.

Ze względu na licznie napływające interpelacje poselskie, zapytania senatorskie, skargi mieszkańców i apele samorządów dotyczące kwestii odorowych w Ministerstwie Środowiska prowadzone są zintensyfikowane prace w zakresie uregulowania problematyki uciążliwości zapachowej. Prace nad projektem ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej rozpoczęły się we wrześniu 2016 r. po zakończeniu prac nad „Kodeksem przeciwdziałania uciążliwości zapachowej”. Zgodnie z procedurą przygotowania i uzgadniania projektów założeń projektów ustaw i projektów aktów normatywnych sporządzono Ocenę Skutków Regulacji do projektu ustawy i przeprowadzono wstępne uzgodnienia wewnątrzresortowe rzeczowego projektu. W kolejnym kroku kierownictwo resortu przyjęło w trybie obiegowym Wnioski o wprowadzenie projektu ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów. W związku z powyższym w dniu 9 grudnia 2016 r. na posiedzeniu Zespołu ds. Programowania Prac Rządu rozpatrywany był projekt ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej. Zgodnie z postanowieniami Zespołu, pismo z dnia 13 grudnia 2016 r., znak: DOSR.022.1.112.2016, wpis projektu ustawy do Wykazu Prac Rady Ministrów został odroczone do czasu rozpatrzenia przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów. Jednakże ze względu na wysokie koszty dla budżetu państwa oraz jednostek samorządowych wynikających z przyjętej w projekcie ustawy metody oceny stwierdzania występowania uciążliwości zapachowej wykorzystującej metody olfaktometrii dynamicznej prace nad projektem zostały wstrzymane. Mając na uwadze powyższe, a także doświadczenie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska (GIOŚ) w zakresie rozpatrywania skarg oraz kontroli podmiotów korzystających ze środowiska, także w zakresie uciążliwości zapachowej, Minister Środowiska podjął decyzję o przekazaniu procedowania projektu ustawy do GIOŚ. W tym celu powołany został decyzją GIOŚ, z dnia 26 lipca 2017 r., zespół doradców składający się m.in. z przedstawicieli nauki. GIOŚ w ramach powyższych prac przygotował założenia do ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej oraz projekt rzeczowej ustawy.

W kolejnym etapie prac projekt został skierowany do wstępnych uzgodnień wewnątrzresortowych.

Wieloaspektowość tego problemu, powoduje, że do chwili obecnej nie wprowadzono uregulowań prawnych w tym zakresie w kraju ani na poziomie Unii Europejskiej. Zauważyć przy tym należy, że prawo Unii Europejskiej w zakresie ochrony powietrza nie obejmuje zagadnień z zakresu przeciwdziałania uciążliwościom zapachowym, pozostawiając poszczególnym państwom członkowskim dowolność działania. Zauważyć należy, że poznanie różnorodnego podejścia do uregulowania zanieczyszczeń zapachowych nie tylko pozwala zrozumieć jak złożony jest to problem, ale także powoduje konieczność wprowadzenia odpowiednich standardów chroniących ludzi narażonych na występowanie złośliwych gazów w Polsce. Ministerstwo Środowiska dotychczas przeprowadziło analizę regulacji prawnych dotyczących przeciwdziałania uciążliwościom zapachowym w wybranych krajach Unii Europejskiej (22 państw), w ramach której wykorzystano również wyniki ekspertyzy opracowanej przez Kancelarię Senatu pn. „Regulacje prawne dotyczące przeciwdziałania uciążliwościom zapachowym (odorum) w wybranych krajach Unii Europejskiej”. Na jej podstawie, stwierdzono, że obecnie żadne państwo nie wprowadziło ustawy wprost dedykowanej uciążliwości zapachowej. Kwestie uciążliwości zapachowej regulowane są natomiast w innych ustawach, rozporządzeniach oraz wytycznych i kodeksach, a także są przedmiotem modelowania rozprzestrzeniania zanieczyszczeń odorowych oraz podmiotem pozwoleń na wprowadzanie zanieczyszczeń do powietrza.

Wskazać przy tym należy, że obecnie na poziomie europejskim kwestia uciążliwości zapachowej została poruszona w dwóch dokumentach. Jednym z nich jest norma EN 13725:2003 „Determination of odour concentration by dynamic olfactometry” bezpośrednio tłumaczona na język polski jako PN-EN 13725:2007 „Oznaczanie stężenia zapachowego metodą olfaktometrii dynamicznej”. Norma ta jednak odnosi się wyłącznie do pomiarów emisji zapachu, a nie do jego stężenia (imisji) w terenie, czy też uciążliwości zapachowej. Drugim zaś dokumentem jest decyzja wykonawcza z dnia 15 lutego 2017 r. Komisji Europejskiej 2017/302 ustanawiająca konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) w odniesieniu do intensywnego chowu drobiu lub świń zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE. Należy jednak wyjaśnić, że regulacje te dotyczą wyłącznie instalacji o liczbie stanowisk większej niż: 40 000 w przypadku drobiu, 2 000 w przypadku świń o wadze ponad 30 kg i 750 w przypadku macior. W związku z powyższym ze względu na brak jednoznacznych i ogólnoeuropejskich przepisów w tym zakresie Rzeczpospolita Polska w grudniu 2016 r. wniosła prośbę do Komisji Europejskiej o przeanalizowanie przedmiotowej sytuacji oraz podjęcie prac nad odpowiednią propozycją legislacyjną mającą na celu uporządkowanie zagadnienia uciążliwości zapachowej na poziomie Unii Europejskiej.

Podkreślenia wymaga, że najbardziej skutecznym działaniem ograniczającym powstawanie nowych inwestycji uciążliwych zapachowo jest wprowadzenie przez rady gmin do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego ograniczeń w zakresie lokalizacji inwestycji uciążliwych zapachowo. W wyniku braku odpowiednich przepisów w tym zakresie, w niektórych przypadkach ma miejsce lokalizowanie inwestycji na terenach do tego nieprzystosowanych, oraz których forma architektoniczna oraz funkcja nie przystaje do najbliższego otoczenia i powoduje utrudnienia w jego funkcjonowaniu. W związku z powyższym wymagane jest przeprowadzenie kompleksowych zmian w prawodawstwie polskim, w tym m.in. w zakresie planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz określenia minimalnej odległości uciążliwych źródeł od zabudowań mieszkalnych. Kwestie te pozostają w gestii Ministra Inwestycji i Rozwoju (MliR). Ze względu na oczekiwania społeczne m.in. w tym zakresie w MliR przygotowywany jest projekt ustawy – Kodeks urbanistyczno-budowlany. Regulacje te mają wzmocnić prowadzoną na poziomie lokalnym gospodarkę przestrzenną, w tym ograniczyć ilość występujących konfliktów przestrzennych i określić sposób lokalizowania różnych uciążliwych obiektów. Dlatego też inwestycje te powinny być wyłącznie lokalizowane na obszarach, dla których obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Decyzja o lokalizacji uciążliwej inwestycji, podejmowana będzie w jawnym procesie planistycznym, w którym lokalna społeczność może wyrazić opinie

w toku konsultacji społecznych. Takie rozwiązanie umożliwi utworzenie stref buforowych oraz uporządkowanie przyszłych lokalizacji poprzez wyznaczenie części obszaru gminy jako strefy, w której dopuszcza się lokalizację inwestycji uciążliwych zapachowo. Jak wynika z informacji uzyskanych z MliR w Kodeksie wprowadzone zostaną przepisy regulujące zagadnienia bezpiecznej odległości inwestycji uciążliwych zapachowo od innych rodzajów zagospodarowania terenu.

Podkreślić również należy, że na etapie postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla danego przedsięwzięcia właściwy organ, po przeprowadzeniu analizy zgodności z zapisami uchwalonego planu zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z art. 62 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko analizuje i ocenia bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na środowisko oraz ludność, w tym zdrowie i warunki życia ludzi, możliwości oraz sposoby zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a także wymagany zakres monitoringu. Obecnie zgodnie z art. 82 ww. ustawy w ramach decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ może nałożyć na inwestora określone obowiązki np. wykonanie kompensacji przyrodniczej czy też nałożyć obowiązki realizacji działań zapobiegawczych, ograniczających, a także monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Zauważyć przy tym należy, że w celu zidentyfikowania skali problemu uciążliwości zapachowej w kraju corocznie przeprowadzana jest analiza skarg i wniosków rozpatrywanych przez Inspekcję Ochrony Środowiska. Na podstawie przeprowadzonych analiz stwierdzono, że od lat notuje się tendencję zwyżkową skarg i wniosków z zakresu zanieczyszczenia powietrza. Natomiast w zakresie uciążliwości zapachowej po początkowym wzroście ilości odsetka skarg, do poziomu prawie 75% w roku 2013, w 2014 r. odnotowano ich spadek i tak od dwóch lat odsetek skarg i wniosków systematycznie wzrasta. Jednakże ze względu na skalę problemu (ponad 50% skarg dotyczy uciążliwości zapachowej) należy podjąć zdecydowane działania w celu jego rozwiązania.

Z danych uzyskanych z Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska wynika, że w latach 2010–2016 Inspekcja Ochrony Środowiska rozpatrzyła odpowiednio:

- 2010 r. – 1134 skarg z zakresu zanieczyszczenia powietrza, w tym 517 dotyczyło uciążliwości zapachowej (45,6%),
- 2011 r. – 1316 skarg z zakresu zanieczyszczenia powietrza, w tym 738 dotyczyło uciążliwości zapachowej (56,1%),
- 2012 r. – 1323 skarg z zakresu zanieczyszczenia powietrza, w tym 869 dotyczyło uciążliwości zapachowej (65,7%),
- 2013 r. – 1342 skarg z zakresu zanieczyszczenia powietrza, w tym 1002 dotyczyło uciążliwości zapachowej (74,7%),
- 2014 r. – 1477 skarg z zakresu zanieczyszczenia powietrza, w tym 841 dotyczyło uciążliwości zapachowej (56,9%),
- 2015 r. – 1664 skarg z zakresu zanieczyszczenia powietrza, w tym 982 dotyczyło uciążliwości zapachowej (59%),
- 2016 r. – 1903 skarg z zakresu zanieczyszczenia powietrza, w tym 1255 dotyczyło uciążliwości zapachowej (66%).

Wyrazić przy tym należy nadzieję, że podejmowane w resorcie środowiska działania mające na celu uregulowanie problematyki uciążliwości zapachowej przyczynią się do poprawy jakości powietrza, a tym samym stanu zdrowia i komfortu życia obywateli.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Sławomir Mazurek

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

W myśl rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych – RODO) będzie obowiązywać już od 25 maja 2018 r. RODO podlega każdy przedsiębiorca, który prowadzi działalność w Unii Europejskiej. Może to być działalność w jakiegokolwiek formie prawnej: spółka, jednoosobowa działalność gospodarcza czy nawet oddział w Unii Europejskiej przedsiębiorcy mającego siedzibę poza Unią. Mając na uwadze nowe przepisy wchodzące do polskiego porządku prawnego, proszę o odniesienie się do poniższych kwestii.

1. Czy w sytuacji, gdy spółka prowadzi działalność ochrony osób i mienia, w tym osób fizycznych (nieprowadzących działalności gospodarczej), to zgodnie z rozporządzeniem RODO i polskimi przepisami obowiązującymi po 25 maja 2018 r. ma obowiązek utworzyć rejestr czynności przetwarzania danych osobowych bez względu na wielkość zatrudnienia osób w spółce?

2. Czy w sytuacji, gdy spółka prowadzi działalność ochrony osób i mienia, w tym osób fizycznych (nieprowadzących działalności gospodarczej), i jednocześnie posiada status zakładu pracy chronionej, to zgodnie z rozporządzeniem RODO i polskimi przepisami obowiązującymi po 25 maja 2018 r. jest ona zobowiązana do uzyskania wyraźnej zgody do przetwarzania szczególnych danych osobowych (stopień i rodzaj niepełnosprawności) przy wnioskowaniu do PFRON o dofinansowanie do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych?

3. Czy w sytuacji, gdy spółka posiada status zakładu pracy chronionej, to zgodnie z rozporządzeniem RODO i polskimi przepisami obowiązującymi po 25 maja 2018 r. przy wnioskowaniu do PFRON o dofinansowanie do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych, PFRON należy uznać jako Podmiot przetwarzający dane osobowe i wtedy należy zawrzeć umowę tzw. powierzenia?

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

Odpowiedź

Warszawa, 13.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka (PO) złożone podczas 57. posiedzenia Senatu RP w sprawie zmian związanych z ochroną danych osobowych, informuję, że obowiązujące rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U.U.E.L.2016.119.1) ma zastosowanie od dnia 25 maja 2018 r. Jest stosowane

bezpośrednio, nie wymaga implementacji do polskiego porządku prawnego. Oznacza to, że administrator powinien prowadzić rejestr czynności przetwarzania zawsze, gdy ogólne rozporządzenie o ochronie danych tego wymaga.

Natomiast w sytuacji wątpliwości podmioty, którymi w tym przypadku są pracodawcy, mogą wystąpić z prośbą o stosowne informacje do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, jako organu właściwego do spraw ochrony danych osobowych.

Podstawy przetwarzania danych tzw. zwykłych zostały wskazane w art. 6 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych. Natomiast podstawy przetwarzania szczególnych kategorii danych zostały wskazane w art. 9 ust. 2 tego rozporządzenia. Administrator danych powinien ustalić podstawę przetwarzania danych i spełnić warunki do ich przetwarzania.

Jednocześnie informuję, że obecnie toczą się prace legislacyjne nad projektem ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o ochronie danych osobowych (numer z wykazu: UC100). W projekcie tym zaproponowano również m.in. zmianę Kodeksu pracy i ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, w zakresie podstaw przetwarzania danych osobowych pracowników przez pracodawcę.

Odnosząc się natomiast do kwestii przetwarzania danych przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON) wyjaśniam, że przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 511 ze zm.), ustanawiające kompetencje PFRON, stanowią jednocześnie podstawę prawną do przetwarzania danych osobowych w toku postępowania administracyjnego.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Przedsiębiorcy dysponujący zakładowym funduszem rehabilitacji osób niepełnosprawnych (ZFRON) utworzonym na mocy ustawy o rehabilitacji zgłaszają wątpliwości w stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych – RODO), które będzie obowiązywać już od 25 maja 2018 r. Mając na uwadze wchodzące przepisy o RODO, proszę o złożenie wyjaśnień w zakresie wydatkowania środków ze ZFRON z przeznaczeniem na pomoc indywidualną dla osób niepełnosprawnych oraz z przeznaczeniem na indywidualne programy rehabilitacji (IPR).

1. Czy w sytuacji, gdy spółka na wniosek osoby niepełnosprawnej, w którym zawarte są również szczególne dane osobowe (stopień i rodzaj niepełnosprawności, schorzenia np. upośledzenie umysłowe, epilepsja), wypłaca pomoc finansową ze ZFRON, jest zobowiązana do uzyskania wyraźnej zgody na przetwarzanie szczególnych danych osobowych?

2. Czy w sytuacji, gdy spółka tworzy IPR-y, w których zawarte są również szczególne dane osobowe (stopień i rodzaj niepełnosprawności, schorzenia np. upośledzenie umysłowe, epilepsja), wnioskuje do organu udzielającego (urząd skarbowy) takiej pomocy o pomoc finansową ze ZFRON dla celów programów rehabilitacji poza de minimis np. studia, jest zobowiązana do uzyskania wyraźnej zgody na przetwarzanie szczególnych danych osobowych?

3. Czy w sytuacji, gdy spółka tworzy IPR-y, w których zawarte są również szczególne dane osobowe (stopień i rodzaj niepełnosprawności, schorzenia np. choroba psychiczna, upośledzenie umysłowe, epilepsja), finansuje ze ZFRON dla celów programów rehabilitacji zgodnie z regułą de minimis np. dostosowanie stanowiska pracy, jest zobowiązana do uzyskania wyraźnej zgody na przetwarzanie szczególnych danych osobowych pracowników, dla których jest utworzony IPR?

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

Odpowiedź

Warszawa, 13.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka złożone podczas 57. posiedzenia Senatu RP w sprawie wydatkowania środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych informuję, że obowiązujące rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie

swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U.UE.L.2016.119.1) ma zastosowanie od dnia 25 maja 2018 r. Jest ono stosowane bezpośrednio i nie wymaga implementacji do polskiego porządku prawnego.

Ponadto wyjaśniam, że każdy podmiot, stosujący przepisy ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych, samodzielnie dokonuje ich interpretacji.

Podstawy przetwarzania danych tzw. zwykłych zostały wskazane w art. 6 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych. Natomiast podstawy przetwarzania szczególnych kategorii danych zostały wskazane w art. 9 ust. 2 tego rozporządzenia. Administrator danych powinien ustalić podstawę przetwarzania danych i spełnić warunki do ich przetwarzania.

Natomiast w sytuacji wątpliwości podmioty, którymi w tym przypadku są pracodawcy, mogą wystąpić z prośbą o stosowne informacje do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, jako organu właściwego do spraw ochrony danych osobowych.

Jednocześnie informuję, że obecnie toczą się prace legislacyjne nad projektem ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o ochronie danych osobowych (numer z wykazu: UC100). W projekcie tym zaproponowano również m.in. zmianę Kodeksu pracy i ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, w zakresie podstaw przetwarzania danych osobowych pracowników przez pracodawcę.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

W myśl art. 6 ustawy z dnia 10 stycznia 2018 r. o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz niektóre dni wolne ograniczenie to nie obowiązuje w piekarniach, cukierniach i lodziarniach, których przeważająca działalność polega na handlu wyrobami piekarniczymi i cukierniczymi.

Proszę o doprecyzowanie tej kwestii w odniesieniu do opisanego przypadku.

Czy zapisy ustawy odnoszą się również do sytuacji, w której w tym samym lokalu prowadzi się podwójną działalność gospodarczą, tj. sprzedaje się wyroby cukiernicze (głównie czekoladowe) oraz świadczy się usługi kawiarniane? Należy dodać, że przedsiębiorca posiada wszystkie niezbędne zgody wojewódzkiego inspektora sanitarnego wymagane przy prowadzeniu kawiarni w tym lokalu.

Zwracam się z prośbą o przedstawienie stanowiska ministerstwa w przedmiotowej sprawie.

*Z poważaniem
Andrzej Kobiak*

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 13.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senatorskim Pana Senatora Andrzeja Kobiaka złożonym na 57. posiedzeniu Senatu w dniu 8 marca 2018 r. uprzejmie wyjaśniam, że ustawa z dnia 10 stycznia 2018 r. o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni (Dz. U. poz. 305) została uchwalona z przedłożenia obywatelskiego projektu ustawy o ograniczeniu handlu w niedziele (druk nr 870). Odnosząc się do ww. oświadczenia mogę zatem jedynie wyrazić pogląd w sprawie poruszanej w tym wystąpieniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 28 ustawy zakaz handlu oraz wykonywania czynności związanych z handlem, a także zakaz powierzania pracownikowi lub zatrudnionemu wykonywania pracy w handlu oraz wykonywania czynności związanych z handlem w placówkach handlowych w niedziele i święta – nie obowiązuje w piekarniach, cukierniach i lodziarniach, w których przeważająca działalność polega na handlu wyrobami piekarniczymi i cukierniczymi. Z kolei, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 29 ustawy, powyższe zakazy nie obowiązują w placówkach handlowych, w których przeważającą działalnością jest działalność gastronomiczna.

Należy wyjaśnić, że przeważająca działalność oznacza rodzaj przeważającej działalności wskazany we wniosku o wpis do krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej, zgodnie z ustawą z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej.

Zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD) – dział 56 „Działalność usługowa związana z żywnością” obejmuje podklasę 56.10.A. „Restauracje i inne stałe placówki gastronomiczne”. Podklasa ta obejmuje m.in. działalność kawiarni. Jeżeli zatem przedsiębiorca, o którym mowa w oświadczeniu, prowadzi placówkę handlową, w której przeważającą działalnością jest działalność gastronomiczna (kawiarnia), to powinien być objęty wyłączeniem spod zakazu handlu, na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 29 ustawy.

Niezależnie od powyższego pragnę wyjaśnić, że kontrolę przestrzegania przepisów ustawy o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni powierzono Państwowej Inspekcji Pracy. Zgodnie bowiem z art. 10 ust. 1 pkt 15c ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy, do zadań tej Inspekcji należy kontrola przestrzegania przepisów ww. ustawy w zakresie powierzania pracownikom lub zatrudnionym wykonywania pracy w handlu lub wykonywania czynności związanych z handlem w placówkach handlowych.

Pragnę także dodać, że na stronie internetowej Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej została stworzona zakładka „Handel w niedziele”, w której zamieszczono pytania i odpowiedzi dotyczące przepisów ustawy z dnia 10 stycznia 2018 r. o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni. Także na stronie internetowej Państwowej Inspekcji Pracy w zakładce „prawo pracy” znajdują się pytania i odpowiedzi dotyczące ww. ustawy.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje i wyjaśnienia uzna Pan za satysfakcjonujące i wyczerpujące.

Z poważaniem

Stanisław Szwed

Oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Organy udzielające pomocy *de minimis* na wydatki z zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (ZFRON), takie jak urząd skarbowy, urząd miasta, urząd gminy, w trybie postępowania administracyjnego żądają od pracodawcy dysponującego tym funduszem przedstawienia orzeczeń o niepełnosprawności pracowników, dla których zakupiono środki trwałe. Żądają także pisemnej informacji o tym, jaki związek ma wydatek z ZFRON z niepełnosprawnością, a w przypadku pomocy w ramach indywidualnych programów rehabilitacji (IPR) żądają przedstawienia IPR-ów, w których zawarte są również szczególne dane osobowe, w tym stopień i rodzaj niepełnosprawności, nazwy schorzeń, np. chory psychicznie, upośledzony umysłowo, epilepsja. W tej sytuacji pojawiają się następujące wątpliwości.

Czy na gruncie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych – RODO) i polskich przepisów po 25 maja 2018 r. organy udzielające pomocy *de minimis* są uprawnione do żądania informacji, w tym również szczególnych danych osobowych? Czy organy udzielające pomocy *de minimis* na wydatki z ZFRON należy traktować jako podmioty przetwarzające dane osobowe, z którymi należy zawrzeć umowy tzw. powierzenia?

Z poważaniem
Andrzej Kobiak

Odpowiedź

Warszawa, 13.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Andrzeja Kobiaka (PO) złożone podczas 57. posiedzenia Senatu RP w sprawie pomocy *de minimis* na wydatki z zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych informuję, że obowiązujące przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 511 ze zm.) stanowią, że prowadzący zakład pracy chronionej tworzy zakładowy fundusz rehabilitacji osób niepełnosprawnych (art. 33 ust. 1 ustawy o rehabilitacji (...)). Środki tego funduszu są przeznaczane na finansowanie rehabilitacji zawodowej, społecznej i leczniczej, w tym na indywidualne programy rehabilitacji osób niepełnosprawnych opracowywane przez powołane przez pracodawców komisje rehabilitacyjne oraz ubezpieczenie osób niepełnosprawnych, zgodnie z zakładowym regulaminem wykorzystania tych środków (art. 33 ust. 4 ustawy o rehabilitacji (...)). Kontrola prawidłowości realizacji ww. przepisów wykonywana jest przez właściwego miejscowo naczelnika urzędu skarbowego. Kontrola ta może być również wykonywana przez naczelnika urzędu celno-skarbowego (art. 33 ust. 6 ustawy o rehabilitacji (...)).

Powyżej przytoczone przepisy ustanawiają kompetencje naczelnika urzędu skarbowego do przeprowadzenia kontroli w zakresie prawidłowości wydatkowania środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych. Stanowią one także podstawę dla organu do przetwarzania danych osobowych w celu realizacji przypisanego mu zadania.

Powyżej wskazana argumentacja, znajdzie swoje zastosowanie także do podmiotów udzielających pomocy. Wydatkowanie środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych odbywa się m.in. według zasad pomocy *de minimis*. Jak wskazano w §9 ust. 1 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2007 r. Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 1023) warunkiem uznania pomocy jako pomocy *de minimis* jest uzyskanie zaświadczenia wydanego przedsiębiorcy przez organ podatkowy, podmiot uprawniony do pobierania opłat na podstawie odrębnych przepisów lub inny podmiot udzielający pomocy. Jak wskazuje się w orzecznictwie, organy udzielające pomocy posiadają kompetencję do merytorycznej oceny wydatków poniesionych ze środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (wyrok WSA w Warszawie z dnia 31 marca 2011 r., sygn./ V SA/Wa 2211/10). Powyższa kompetencja organu do merytorycznej oceny wydatku, stanowi jednocześnie podstawę przetwarzania danych osobowych przez ten organ, w zakresie koniecznym do realizacji zadania, jakim jest prowadzenie postępowania administracyjnego.

Jednocześnie wyjaśniam, że stosownie do art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 922 z późn. zm.) administrator danych przetwarzający dane powinien dołożyć szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą, a w szczególności jest obowiązany zapewnić, aby dane te były merytorycznie poprawne i adekwatne w stosunku do celów, w jakich są przetwarzane.

Powyżej wskazana zasada adekwatności, w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U.UE.L.2016.119.1) została zastąpiona zasadą minimalizacji danych. Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 1 lit. c) ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, dane osobowe muszą być adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są przetwarzane („minimalizm danych”).

Z wyrazami szacunku

MINISTER

z up. Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

Skanowanie kodów kreskowych i fotografowanie cen w celu zestawienia ich z ofertami innych sklepów to coraz popularniejsza praktyka. Jednak, jak wykazało badanie platformy TakeTask i Sieci AdRetail, zdecydowana większość placówek wciąż zabrania tego swoim klientom. Z roku na rok w tej kwestii niewiele się zmienia. Obecnie aż 71% badanych sklepów uniemożliwia wykonywanie takich czynności.

Z analizy wynika, że najgorzej jest w drogeriach i hipermarketach, gdzie jest to praktycznie niemożliwe. Problem występuje też w supermarketach, sklepach convenience i dyskontach.

Prawnicy alarmują, że sieci handlowe absolutnie nie mają podstaw do takich działań. Często zdarza się, że pracownicy sklepów zwyczajnie łamią przepisy. Dla przykładu: straszą klienta zabranieniem telefonu lub próbują nakłonić go do skasowania wykonanego zdjęcia, np. pod groźbą wezwania policji.

Bardzo proszę o ustosunkowanie się do przedstawionej sprawy.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

Odpowiedź

Warszawa, 26 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przesłanym przez Panią Marię Koc Wicemarszałka Senatu oświadczeniem złożonym przez Senatora Pana Władysława Komarnickiego podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r. dotyczącym praktyk stosowanych przez placówki handlowe polegających na zabranianiu skanowania kodów kreskowych i fotografowania cen uprzejmie informuję, iż zagadnienia te leżą poza właściwością Ministra Finansów.

Poruszane kwestie leżą na styku zagadnień określonych w ustawie o cenach leżących w gestii Ministerstwa Przedsiębiorczości i Technologii oraz zagadnień dotyczących ochrony konkurencji i konsumentów (nieuczciwych praktyk rynkowych), w zakresie których właściwy jest Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W 2018 roku UOKiK wystąpił do 25 przedsiębiorców prowadzących duże sieci handlowe z prośbą o wyjaśnienia w powyższym zakresie. W związku z powyższym najwłaściwszym organem, który może udzielić odpowiedzi we wnioskowanym zakresie, w mojej ocenie, będzie Prezes UOKiK.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Leszek Skiba

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

1,5 proc. puli środków przewidzianych na wypłaty w ramach programu „Rodzina 500+” na dzieci na swoim terenie otrzymują gminy, aby pokryć koszty z tym związane. Zrzeszenie Gmin Województwa Lubuskiego (ZGWL) chce zwiększenia tego wskaźnika oraz jego zróżnicowania w zależności od wielkości danego samorządu.

W swoim stanowisku ZGWL powołuje się na analizę, jaką przeprowadziło wśród samorządów. Otrzymały one specjalne ankiety, w których miały podać dane dotyczące wysokości należnej im dotacji i faktycznie poniesionych wydatków związanych z obsługą programu „Rodzina 500+” od stycznia do października 2017 r., w tym na: wynagrodzenia pracowników i ich pochodne, koszty administracyjne, np. papier, druki, korespondencję, oprogramowanie komputerowe oraz koszty utrzymania stanowisk pracy (prąd, telefony, ogrzewanie, sprząatanie). Odpowiedziało 61 spośród 82 gmin województwa, a 23 jednostki zasygnalizowały fakt dokładania własnych środków do wykonywania programu „Rodzina 500+”.

Jak informuje ZGWL, problem ten dotyczy głównie małych gmin wiejskich ze średnią liczbą mieszkańców 2-10 tysięcy oraz gmin miejskich mających do 5 tysięcy mieszkańców. To właśnie w nich rzeczywiste koszty przekraczają równowartość 1,5 proc. dotacji. W praktyce oznacza to, że takim gminom pieniędzy wystarcza na pokrycie kosztów zatrudnienia 1 pracownika, a w kilku przypadkach w ogóle nie zdecydowano się na utworzenie dodatkowego etatu i świadczeniami wychowawczymi zajmują się inni pracownicy.

W związku z tym ZGWL apeluje, by rząd dostosował wysokość dotacji celowej na program „Rodzina 500+” do faktycznie ponoszonych kosztów przez zwiększenie procentowego wskaźnika oraz zróżnicowanie jego wysokości w zależności od wielkości jednostki samorządu.

W związku z powyższym proszę o informację, co ministerstwo zamierza zrobić w ww. sprawie.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź

Warszawa, 12 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 16 marca br., znak: BPS/043-57-1567/18, dotyczące oświadczenia senatora Władysława Komarnickiego, złożonego podczas 57. posiedzenia Senatu RP, w sprawie wysokości dotacji celowej dla gmin na pokrycie kosztów obsługi Programu „Rodzina 500plus”, uprzejmie wyjaśniam.

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie prowadzi obecnie prac dotyczących podwyższenia wskaźnika odpisu na koszty obsługi świadczenia wychowawczego albo zróżnicowania jego wartości w zależności od wielkości gminy.

Jednocześnie należy przypomnieć, że przygotowując ustawę o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, realizującą Program „Rodzina 500plus”, przyjęto, że niezbędne jest zapewnienie gminom (będącym realizatorami świadczenia wychowawczego) odpowiedniego poziomu finansowania obsługi tego Programu. Było to tym bardziej istotne, gdyż realizacja świadczenia wychowawczego to zadanie zleczone z zakresu administracji rządowej. W wyniku konsultacji projektu ww. ustawy, także z przedstawicielami samorządów, przyjęto, że w 2016 r. wskaźnik przysługującego gminom odpisu na koszty obsługi świadczenia wychowawczego to 2% otrzymanej dotacji na zadanie, zaś od 1 stycznia 2017 r. jego wartość to 1,5% otrzymanej dotacji. Wyższy udział kosztów obsługi w dotacji w 2016 r. wynikał m.in. z przekazania środków na wdrożenie i przygotowanie gmin do realizacji świadczeń wychowawczych. Przy czym, pomimo zmniejszenia 0,5 pkt. proc. od 2017 r. wskaźnika stanowiącego podstawę do ustalania środków na koszty obsługi świadczenia wychowawczego, bezwzględna kwota środków przysługujących na ten cel nie uległa zasadniczym zmianom, ze względu na już całoroczne obowiązywanie Programu.

Warto wspomnieć, że w 2016 r. gminy nie wykorzystały całej puli przysługujących im z budżetu państwa środków na obsługę świadczenia wychowawczego. Z kwoty zagwarantowanego na ww. cel odpisu z budżetu państwa wynoszącej 349,4 mln zł samorządy wydatkowały 315,6 mln zł (tj. 90,4%).

Jak wynika z danych pochodzących z gminnej sprawozdawczości rzeczowo-finansowej z realizacji Programu „Rodzina 500plus” również w 2017 r. gminy nie wykorzystały pełnej kwoty środków z budżetu państwa na obsługę świadczenia wychowawczego (z przysługującej kwoty 356,2 mln zł gminy wydatkowały 327,9 mln zł, tj. niepełna 92,1%).

Należy również zauważyć, że procedura prowadzenia postępowań w sprawach o ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego jest zdecydowanie prostsza, a w konsekwencji istotnie mniej kosztochłonna, niż procedura ustalania prawa do innych świadczeń na rzecz rodziny (np. świadczeń rodzinnych), biorąc pod uwagę fakt, że nie jest przeprowadzany test dochodowy w przypadku rodzin wnioskujących o świadczenie wychowawcze na drugie i kolejne dzieci.

Trzeba też wspomnieć, że realizacja świadczeń wychowawczych wspierana jest przez dedykowane oprogramowanie do realizacji świadczeń, zaś wiele niezbędnych danych niezbędnych do ustalenia prawa do tych świadczeń pozyskiwanych jest bezpośrednio z innych rejestrów lub też weryfikowanych z wykorzystaniem tych rejestrów. Fakt ten w połączeniu ze znaczną ilością wniosków wpływających drogą elektroniczną (24% ogółu wniosków), kiedy to nie ma konieczności ręcznego wprowadzania wniosku do systemu teleinformatycznego do obsługi świadczenia wychowawczego, daje dodatkową znaczną oszczędność czasu, a co za tym idzie niższą kosztochłonność realizacji Programu „Rodzina 500plus”.

Ponadto kwestia kosztów obsługi świadczenia wychowawczego będzie przedmiotem tegorocznej kontroli Najwyższej Izby Kontroli w ramach postępowania P/18/065 Realizacja Programu „Rodzina 500plus”. Wyniki tej kontroli, jak też analizy danych na temat ponoszonych przez gminy wydatków na koszty obsługi Programu „Rodzina 500plus” stanowiąc będą podstawę formułowania wniosków w tym zakresie.

MINISTER
Elżbieta Rafalska

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra sportu i turystyki Witolda Bańki

Szanowny Panie Ministrze!

Samorządowcy informują, że już kolejny rok z rządu resort pozostawił ich samych z problemem utrzymania piłkarskich Orlików, których w całym kraju jest niemal 2,6 tys. Gminy nie dostaną z publicznych środków ani groźna na ich modernizację. Samorządowcy podkreślają, że jeśli obiekty nie zostaną wyremontowane, to mogą stać się zagrożeniem dla dzieci i młodzieży.

Biorąc pod uwagę fakt, że Orliki sprawdziły się i są ważną częścią lokalnej infrastruktury sportowej, proszę o informację, co ministerstwo zamierza zrobić w ww. sprawie.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

Odpowiedź

Warszawa, 10 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z 16 marca 2018 r. przekazujące oświadczenie złożone przez senatora Władysława Komarnickiego podczas 57. posiedzenia Senatu RP, uprzejmie informuję.

Należy podkreślić, że Ministerstwo Sportu i Turystyki (dalej: MSiT) nie kwestionuje znaczenia Orlików dla społeczności lokalnych i dostrzega korzyści, jakie płyną z ich funkcjonowania. Głównym założeniem programu „Moje Boisko – Orlik 2012”, które w ocenie MSiT zostało spełnione, było udostępnienie dzieciom i młodzieży nowoczesnej infrastruktury sportowej w celu sprzyjania aktywnemu rozwojowi fizycznemu oraz uprawianiu sportów pod okiem trenera – animatora. Drugim celem, który udało się zrealizować jest popularyzacja aktywnego stylu życia, a więc rodzinnych zawodów sportowych, weekendów ze sportem i turystyką.

MSiT wsparło budowę przedmiotowych boisk dofinansowaniem ze środków budżetu państwa, jednakże obowiązek dbania o ich stan techniczny spoczywa na samorządach. Przeprowadzenie remontu obiektu budowlanego, jak również dbałość o jego stan techniczny i bezpieczeństwo użytkowania, znajduje się w gestii właścicieli lub zarządców tych obiektów, co wprost wynika z przepisów ustawy Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 1332, z późn. zm.). Kompleksy wybudowane w ramach programu „Moje Boisko – Orlik 2012” są własnością samorządów, które powinny zgodnie z powziętymi na etapie zawierania umów na dofinansowanie zobowiązaniami, zapewnić na ten cel środki finansowe. Tym samym, to właściciele obiektów, a nie organy administracji centralnej, powinny wygospodarować środki finansowe na utrzymywanie kompleksów boisk sportowych na odpowiednim poziomie technicznym. Tym bardziej, że środki pozostające w dyspozycji Ministra Sportu i Turystyki są ograniczone, a zapotrzebowanie na nie kilkukrotnie przekracza posiadane zasoby.

Niezależnie od powyższego, pragnę poinformować, że w MSiT funkcjonują liczne programy wspierające zarówno budowę, jak i modernizację obiektów sportowych, w tym również kompleksów przedmiotowych boisk. Szczegółowe informacje publikowane są na stronie MSiT w zakładce 'Infrastruktura'.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
SPORTU I TURYSTYKI
Jarosław Stawiarski
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Od niedawna stawki za wodę i ścieki są sterowane centralnie. Taryf nie zatwierdzają już rady miast, lecz Państwowe Gospodarstwo Wodne „Wody Polskie”.

Jak podaje prasa, przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjne biją na alarm. Do 12 marca br. muszą przekazać do zatwierdzenia Wodom Polskim nowe taryfy. Problem jednak w tym, że do tej pory nie ma przepisów wykonawczych. Nie mają więc jak tego zrobić.

Chodzi o rozporządzenie w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków. Do tej pory nie zakończyły się prace nad jego projektem. Ma ono zawierać nie tylko wzór wniosku taryfowego, ale również informacje o istotnych elementach składowych samej taryfy. Brak tego aktu prawnego sprawia, że przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjne nie będą w stanie złożyć odpowiedniego wniosku.

W takiej sytuacji nie pozostanie nic innego jak złożyć wniosek na „starym formularzu”, korzystając jednocześnie ze starego rozporządzenia taryfowego. Wówczas jednak Wody Polskie będą zobowiązane do wezwania do uzupełnienia lub poprawy wniosku, ale nie wiadomo, jak takie wezwanie, wobec braku nowego rozporządzenia, będzie wyglądało.

W związku z powyższym bardzo proszę o informację na ten temat.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

**Stanowisko
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 22 marca 2018 r.

Pan
Marek Gróbarczyk
Minister Gospodarki Morskiej
i Żeglugi Śródlądowej

Szanowny Panie Ministrze!

W załączeniu przekazuję, według właściwości, oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego, złożone podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8.03.2018 r. w sprawie naliczanych stawek za wodę i odprowadzane ścieki – BPS/043-57-1569/18), w celu udzielenia odpowiedzi przez Ministra Środowiska.

Uprzejmie informuję, że w związku z wejściem w życie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 2018 r. w sprawie przekształcenia Ministerstwa Środowiska oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 2018 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, w myśl których z dniem 9 stycznia br. z Ministerstwa Środowiska zostały wyłączone sprawy związane z obsługą działu gospodarka wodna i przeniesione do Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej.

Z poważaniem

Henryk Kowalczyk

**Odpowiedź
MINISTRA GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 28 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Władysława Komarnickiego podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., poniżej przedkładam stosowne wyjaśnienia.

Na wstępie pragnę podkreślić, że wprowadzone w przepisach rozporządzenia Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. poz. 472) rozwiązania mają na celu w szczególności ochronę odbiorców usług przed nagłym i nieuzasadnionym wzrostem cen i opłat za zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków. Jednym z takich rozwiązań jest ustanowienie organu regulacyjnego, który sprawuje dodatkowy nadzór nad realizacją zadań z zakresu zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Do zadań tego organu należy w szczególności zatwierdzanie taryf.

W odniesieniu do kwestii braku aktu wykonawczego określającego wzór wniosku o zatwierdzenie taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, uprzejmie wyjaśniam, że w dniu 2 marca 2018 r. rozporządzenie Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków zostało ogłoszone w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotowe rozporządzenie dostępne jest w wersji elektronicznej na stronie internetowej Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej: <http://www.dziennikustaw.gov.pl/DU/2018/472>. Stosownie do §19 ww. rozporządzenia wzór wniosku o zatwierdzenie taryfy został określony w załączniku do tego rozporządzenia.

Należy zaznaczyć, że projekt przedmiotowego rozporządzenia 11 stycznia 2018 r. został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w celu umożliwienia zgłaszania uwag wszystkim zainteresowanym podmiotom i społeczeństwu w trakcie prac legislacyjnych. W ramach przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków łącznie przesłanych zostało 268 uwag przez 26 podmiotów i osób prywatnych. Wszystkie zgłoszone uwagi zostały szczegółowo przeanalizowane. Przyjętych zostało 83 uwag, co stanowi 31% wszystkich uwag zgłoszonych do projektu rozporządzenia. Uwagi częściowo uwzględnione stanowiły 19% wszystkich uwag zgłoszonych do projektu rozporządzenia. Nie uwzględniono w szczególności postulatów wykraczających poza zakres regulacji projektu rozporządzenia. Projekt został pozytywnie zaopiniowany przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Mając powyższe na uwadze należy podkreślić, że przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne, zdefiniowane zgodnie z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2017 r. poz. 328 z późn. zm.), mogły do dnia 12 marca 2018 r. złożyć wnioski o zatwierdzenia taryfy zgody z wzorem wniosku o zatwierdzenie taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków stanowiącym załącznik do rozporządzenia Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej

z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że z przekazanych przez Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie informacji wynika, iż do organu regulacyjnego – dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie zostało przekazanych ponad 2380 wniosków o zatwierdzenie taryfy.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA

Anna Moskwa

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W zeszłym roku ratownicy prowadzili protest, który zakończył się porozumieniem gwarantującym im m.in. wzrost płac oraz szybkie uchwalenie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym.

Porozumienie zakładało średni wzrost miesięcznego wynagrodzenia (niezależnie od formy zatrudnienia) o 400 zł brutto od 1 lipca 2017 r. oraz o kolejne 400 zł od 1 stycznia 2018 r. – w sumie 800 zł miesięcznie. Podwyżki mieli dostać zarówno ratownicy pracujący w pogotowiu, jak i ci zatrudnieni poza systemem ratownictwa (np. na oddziałach szpitalnych). Jednak wiele szpitali nie podniosło pensji, tłumacząc się brakiem odpowiednich regulacji. W dodatku oczekiwana przez ratowników ustawa utknęła w Sejmie, a upublicznienie systemu ratownictwa, co także było ich postulatem, ze względu na przeciągające się prace odłożono o kolejne pół roku (na początek 2019 r.).

W związku z tym Komitet Protestacyjny Ratowników postawił resortowi zdrowia ultimatum. Do 16 marca czeka na informacje o działaniach podjętych w celu realizacji zeszłorocznego porozumienia. Po upływie tego terminu rozpocznie akcję strajkową.

W związku z powyższym proszę o informację, co ministerstwo zamierza zrobić w ww. sprawie.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

Odpowiedź

Warszawa, 28.03.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Władysława Komarnickiego na 57. posiedzeniu Senatu w dniu 8 marca 2018 r. w sprawie braku wypłat podwyżek wynagrodzenia dla części ratowników medycznych zatrudnionych w szpitalach, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Porozumienie podpisane w dniu 18 lipca 2017 r. pomiędzy Ministerstwem Zdrowia a Komitetem Protestacyjnym Ratowników Medycznych oraz NSZZ Solidarność zakładało wprowadzenie średniego wzrostu miesięcznego wynagrodzenia – wraz ze wszystkimi innymi składnikami i pochodnymi w przeliczeniu na etat albo równoważnik etatu – o 400 zł od 1 lipca 2017 r. oraz o kolejne 400 zł od stycznia 2018 r. tj. do 800 zł miesięcznie brutto dla:

- 1) ratowników medycznych, będących członkami zespołów ratownictwa medycznego u wykonawców głównych i podwykonawców systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne;
- 2) dyspozytorów medycznych, będących ratownikami medycznymi;
- 3) pielęgniarek systemu, będących członkami zespołów ratownictwa medycznego, zatrudnionych u dysponentów zespołów ratownictwa medycznego, którzy są podwykonawcami w pozaszpitalnym systemie Państwowe Ratownictwo Medyczne, niezależnie od formy zatrudnienia.

W powyższym zakresie porozumienie jest realizowane w 100% i środki na wypłatę podwyżek w roku 2018 w wysokości 800 zł brutto miesięcznie i 9 600 zł rocznie na etat przeliczeniowy zostały zabezpieczone w rezerwie celowej budżetu państwa. Również w całości została zrealizowana wypłata podwyżek w roku 2017 w wysokości 400 zł brutto miesięcznie na jeden etat przeliczeniowy, licząc od dnia 1 lipca 2017 r.

W drodze ww. Porozumienia ustalone zostały także podwyżki w wysokości analogicznej do wskazanej powyżej dla ratowników medycznych zatrudnionych poza zespołami ratownictwa medycznego i dyspozytorniami medycznymi. W związku z tym w II połowie 2017 r. nastąpił wzrost wartości umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenie szpitalne, w zakresie: świadczenia udzielane w szpitalnym oddziale ratunkowym o 47 399 098,49 zł (7,23%) w stosunku do I połowy 2017 r., natomiast w przypadku umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenie szpitalne, w zakresie: świadczenia udzielane w izbie przyjęć w II połowie 2017 r. wzrost ten wyniósł 6 502 132,63 zł (3,03%) w stosunku do I połowy 2017 r.

Pomimo przekazania większych środków na świadczenia, wypłatę podwyżek otrzymała średnio połowa ratowników medycznych zatrudnionych w podmiotach leczniczych, będących szpitalami. Ponieważ w przypadku szpitali podwyżki wynagrodzenia ratowników medycznych wypłacane są nie z wydzielonej na ten cel puli, jak to się dzieje w ratownictwie pozaszpitalnym, lecz ze środków przeznaczonych na świadczenia zdrowotne, dyrektorzy szpitali wskazują, że podstawową przyczyną braku wypłaty dodatków są zbyt niskie kontrakty z NFZ, pomimo ich wzrostu. Jako drugą przyczynę podawano brak twardych regulacji prawnych, które nakazywałyby dyrektorom szpitali wypłatę podwyżek.

Biorąc pod uwagę powyższe, Ministerstwo Zdrowia rozpoczęło starania, które miały na celu skuteczną realizację zapisów Porozumienia z dnia 18 lipca 2017 r. W dniu 23 marca 2018 r. w Ministerstwie Zdrowia odbyło się kolejne spotkanie z udziałem ratowników medycznych, w trakcie którego ratownikom przedstawiono projekt rozporządzenia Ministra Zdrowia *zmieniającego rozporządzenie w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej*.

Projekt ten zawiera rozwiązania mające na celu wypłatę dodatków dla ratowników medycznych w wysokości 400 zł brutto miesięcznie, za okres od dnia 1 lipca 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. oraz 800 zł brutto miesięcznie, za okres od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r. Osoby, które dotychczas nie otrzymały dodatków, będą miały zagwarantowaną ich wypłatę z wyrównaniem wstecz.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Józefa Szczurek-Żelazko
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina

Otóż zgłosiła się do mnie studentka ukraińska, która w tym roku skończy drugi rok prawa na uniwersytecie ukraińskim i chciałaby kontynuować naukę w Polsce. I moje pytania są następujące: jak będzie wyglądała procedura studiowania takiej osoby? Czy ta osoba będzie uznawana za studentkę, która po prostu będzie kontynuowała naukę na polskim uniwersytecie, czy zostanie przyjęta na określony rok, np. kolejny, z obowiązkiem nadrobienia różnic programowych, czy też – trzecia możliwość – jej ukraińskie studia prawnicze, te 2 lata, nie będą uznawane i po prostu będzie musiała w Polsce studiować od początku, bo jej status studenta nie zostanie uznany?

I drugie pytanie czy druga grupa pytań. To są takie pytania: jakie dokumenty musi przedstawić – bo rozumiem, że ta osoba otrzyma z uczelni ukraińskiej zaświadczenie, iż jest studentką, np. ukończyła drugi rok prawa – żeby ten jej studencki status był tutaj honorowany? To znaczy, jak rozumiem, przedstawi jakiś dokument uczelni ukraińskiej, ale pytanie jest takie: czy ten dokument ma być np. przetłumaczony przez tłumacza przysięgłego, czy chodzi o to, żeby prawdziwość takiego dokumentu była poświadczona notarialnie, czy też chodzi o to, aby dokument stwierdzający, że ona jest studentką, był np. potwierdzony przez właściwego konsula konsulatu Rzeczypospolitej, na terenie którego znajduje się ta uczelnia, czy wreszcie chodzi o jakąś inną formę poświadczenia posiadania statusu studenta? A jeśli tak, to jaką?

Bardzo bym prosił o udzielenie mi odpowiedzi na te pytania.

Jan Filip Libicki

Odpowiedź

Warszawa, 28 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo BPS/043-57-1571/18 z dnia 16 marca 2018 r. z prośbą o udzielenie odpowiedzi na Oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jana Filipa Libickiego na 57. posiedzeniu Senatu w dniu 8 marca 2018 r. przesyłam poniższe wyjaśnienie, dotyczące możliwości kontynuowania studiów w Polsce przez obywatelkę Ukrainy, która w 2018 r. ma ukończyć drugi rok studiów prawniczych na uniwersytecie ukraińskim.

Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Gabinetem Ministrów Ukrainy o wzajemnym uznawaniu akademickim dokumentów o wykształceniu i równoważności stopni, sporządzona w Warszawie dnia 11 kwietnia 2005 r. (M.P. z 2016 r. Nr 79, poz. 783) przewiduje, że szkoły wyższe państw Stron tej umowy mogą uznawać odpowiednie okresy studiów, zdane egzaminy, zaliczenia oraz praktyki, zgodnie z obowiązującym prawem wewnętrznym każdego z państw Stron. W przypadku występowania różnic w programach studiów student jest zobowiązany do ich uzupełnienia w szkole wyższej, w której zamierza kontynuować naukę (art. 4 umowy). Umowa

dotyczy ukraińskich dokumentów o wzorze państwowym, wydanych przez instytucje edukacyjne, naukowe i Wyższą Komisję Atestacyjną Ukrainy, a także innych dokumentów poświadczających odpowiednie okresy studiów, zdane egzaminy, zaliczenia oraz praktyki, wydane zgodnie z obowiązującym prawem wewnętrznym przez uprawnione do tego instytucje.

Odnosząc się do polskiego prawa wewnętrznego należy wskazać, że zgodnie z art. 165 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2015 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. z 2017 r. poz. 2183) regulamin studiów uwzględnia przenoszenie i uznawanie zajęć zaliczonych przez studenta w jednostce organizacyjnej uczelni macierzystej lub w innej uczelni, w tym zagranicznej.

Ponadto, zgodnie z art. 165 ust. 2a ustawy, warunkiem przeniesienia zajęć zaliczonych w innej jednostce organizacyjnej uczelni macierzystej albo poza uczelnią macierzystą, w tym w uczelni zagranicznej, w miejsce punktów przypisanych zajęciom i praktykom określonym w planie studiów i programie kształcenia jest stwierdzenie zbieżności uzyskanych efektów kształcenia, w trybie określonym w regulaminie studiów.

Student może przenieść się z innej uczelni, w tym także zagranicznej, za zgodą kierownika podstawowej jednostki organizacyjnej uczelni przyjmującej, wyrażoną w drodze decyzji, jeżeli wypełnił wszystkie obowiązki wynikające z przepisów obowiązujących w uczelni, którą opuszcza (art. 171 ust. 3 ww. ustawy).

Zainteresowana osoba powinna zatem zwrócić się pisemnie o wyrażenie zgody na kontynuowanie studiów w Polsce do dziekana wydziału prawa tej polskiej szkoły wyższej, do której zamierza się przenieść.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Piotr Müller

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Opieka paliatywna według WHO (Światowej Organizacji Zdrowia) jest „działaniem, które poprawia jakość życia chorych i ich rodzin stających wobec problemów związanych z zagrażającą życiu chorobą poprzez zapobieganie i znoszenie cierpienia dzięki wczesnej identyfikacji oraz bardzo starannej ocenie i leczeniu bólu i innych problemów: somatycznych, psychosocjalnych i duchowych”.

Pojawienie się nieuleczalnej choroby w życiu człowieka jest wydarzeniem stresującym i traumatycznym, o wielorakich konsekwencjach. Ulega zmianie dotychczasowa organizacja życia, podejmowane są liczne próby niwelowania nieprzyjemnego stanu dyskomfortu w sferze fizycznej, duchowej i psychicznej. Przekazanie złych rokowań pacjentowi nie jest łatwe ani dla niego, ani dla lekarza, dlatego do takiego spotkania należy się przygotować. Warto wziąć pod uwagę stan psychofizyczny w danym dniu osoby chorej, jej chęć do rozmowy i posiadane informacje o chorobie, stworzyć atmosferę wsparcia i zaufania. W zaistniałej sytuacji opieką powinni być otoczeni pacjenci oraz ich najbliższa rodzina.

Praca w ośrodkach opieki paliatywnej, hospicyjnej jest trudną i odpowiedzialną postugą drugiemu człowiekowi, uczy wyrozumiałości, cierpliwości oraz przyczynia się do stopniowej akceptacji nieuchronności śmierci. Mimo że opieka nad umierającymi nie jest łatwa, to jednak podnosi na duchu, powodując uśmiech na twarzy chorego czy jego wdzięczność. Dodaje energii do dalszego działania i ukazuje sens niesienia pomocy innym.

Ze względu na gwałtowny proces starzenia się naszego społeczeństwa – szacuje się, że rocznie przybywa ok. 200 tysięcy osób w wieku senioralnym (60 i 65 lat) – systematycznie będzie wzrastało zapotrzebowanie na usługi z zakresu opieki hospicyjnej oraz opieki długoterminowej. W związku z tym zwracam się z uprzejmą prośbą o następujące informacje.

1. Jaka była dynamika wzrostu liczby miejsc hospicyjnych w ciągu ostatnich 5 lat w poszczególnych województwach w układzie: liczba placówek, liczba miejsc, użytkownicy, miejsca na 10 tysięcy mieszkańców?

2. Jaka była dynamika wzrostu liczby miejsc opieki długoterminowej w ciągu ostatnich 5 lat w poszczególnych województwach w układzie: liczba placówek, liczba miejsc, użytkownicy, miejsca na 10 tysięcy mieszkańców?

3. Jaka była dynamika wzrostu liczby miejsc geriatrycznych w ciągu ostatnich 5 lat w poszczególnych województwach w układzie: liczba placówek, liczba miejsc, użytkownicy, miejsca na 10 tysięcy mieszkańców?

4. Jaki był stan osobowy lekarzy geriatrów w ciągu ostatnich 5 lat w poszczególnych województwach w układzie: liczba placówek, liczba miejsc specjalizacyjnych, liczba geriatrów na 10 tysięcy mieszkańców?

5. Czy MZ planuje program inwestycyjny lub środki finansowe umożliwiające powstawanie nowych miejsc opieki hospicyjnej na terenie kraju? Jeśli tak, proszę o informację na ten temat.

Ryszard Majer

Odpowiedź

Warszawa, 2018.04.06

Pan
 Stanisław Karczewski
 Marszałek Senatu
 Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Ryszarda Majera, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, złożonego podczas 57. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 8 marca 2018 r., dotyczącego opieki hospicyjnej, długoterminowej i geriatrycznej w Polsce, przedłożonego przy piśmie z dnia 16 marca 2018 r., zwracam się z uprzejmą prośbą o przyjęcie poniższych informacji.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej stanu osobowego lekarzy geriatrów, pragnę zaznaczyć, że Minister Zdrowia dostrzega konieczność wzrostu liczby specjalistów z dziedziny geriatrii podyktowaną stałym wzrostem zapotrzebowania na świadczenia lecznicze, rehabilitacyjne, pielęgnacyjne i opiekuńcze, związane ze starzeniem się społeczeństwa. W związku z powyższym Ministerstwo Zdrowia podejmuje działania mające na celu wykształcenie odpowiedniej liczby lekarzy posiadających jednocześnie kompetencje niezbędne do zagwarantowania właściwej opieki medycznej, w tym również nad osobami starszymi. Wykształcenie odpowiedniej liczby lekarzy specjalistów z dziedziny geriatrii jest jednym z najważniejszych priorytetów Ministerstwa Zdrowia.

Zgodnie z danymi Naczelnej Izby Lekarskiej w Polsce aktualnie 417 lekarzy posiadających tytuł specjalisty z geriatrii wykonuje zawód (dane dotyczą liczby lekarzy wykonujących zawód zarówno w sektorze publicznym, jak i w sektorze prywatnym, którzy opłacają składki do Izb Lekarskich). Należy podkreślić, iż na przestrzeni ostatnich lat obserwuje się stały wzrost liczby specjalistów w tej dziedzinie, co obrazuje poniższa tabela.

STAN NA DZIEŃ	LICZBA LEKARZY GERIATRÓW wykonujących zawód
31.12.2013	298
31.12.2014	322
31.12.2015	338
31.12.2016	380
31.12.2017	417

źródło: Naczelna Izba Lekarska

Niewątpliwie istotny wpływ na rozwój tej dziedziny medycyny miały działania podejmowane przez Ministra Zdrowia, mające na celu podniesienie atrakcyjności procesu szkolenia specjalizacyjnego w dziedzinie geriatrii.

Minister Zdrowia m.in. uznał geriatrię jako dziedzinę priorytetową na mocy rozporządzenia z dnia 22 grudnia 2003 r. w sprawie uznania dziedzin medycyny za priorytetowe (Dz. U. z 2004 r. Nr 1, poz. 7) i utrzymał ten stan prawny na mocy kolejnych rozporządzeń dotyczących priorytetowych dziedzin medycyny zarówno z 2009 r., jak i 2012 r. Powyższe skutkuje przyznaniem wyższego wynagrodzenia zasadniczego lekarzom, którzy wybierają tę dziedzinę medycyny jako przedmiot specjalizacji w trybie rezydentur. Zgodnie z najnowszym rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 27 października 2017 r. w sprawie wysokości zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego lekarzy i lekarzy dentyistów odbywających specjalizację w ramach rezydentury (Dz. U. poz. 2017) wynagrodzenie lekarza odbywającego specjalizację z geriatrii wynosi 4 875,00 zł brutto w pierwszych dwóch latach rezydentury oraz 5 297 zł brutto po dwóch latach rezydentury (dotyczy osób, które zostały zakwalifikowane do szkolenia specjalizacyjnego w trybie rezydenturki począwszy od postępowania jesiennego 2017 r.).

W postępowaniu jesiennym w 2017 r. Minister Zdrowia przyznał 34 miejsca rezydentckie w dziedzinie geriatry z 77 wolnych miejsc szkoleniowych, zaś w postępowaniu wiosennym w 2018 r. – 20 miejsc rezydentckich na 83 wolnych miejsc szkoleniowych. Jednocześnie należy podkreślić, że specjalizację z geriatry wybierają najczęściej lekarze posiadający już tytuł specjalisty w innej dziedzinie medycyny, realizując wówczas w trybie pozarezydentckim krótszy program szkolenia. Stąd Minister Zdrowia nie wypełnia wszystkich wolnych miejsc szkoleniowych rezydenturami, aby nie blokować rozwoju zawodowego lekarzom, którzy mogą specjalizować się wyłącznie w trybie pozarezydentckim.

Liczbę lekarzy geriatrów wykonujących zawód w podziale na poszczególne województwa pokazuje poniższa tabela.

Liczba lekarzy geriatrów w Polsce					
Województwo	31.12.2013 r.	31.12.2014 r.	31.12.2015 r.	31.12.2016 r.	31.12.2017 r.
Dolnośląskie	13	17	19	21	27
Kujawsko-pomorskie	11	15	17	20	20
Lubelskie	26	30	31	33	35
Lubuskie	5	5	5	6	6
Łódzkie	19	20	20	23	24
Małopolskie	49	52	56	63	68
Mazowieckie	31	29	28	33	33
Opolskie	3	3	4	5	6
Podkarpackie	10	10	13	13	16
Podlaskie	13	14	15	19	19
Śląskie	61	65	69	78	87
Świętokrzyskie	4	4	4	3	4
Warmińsko-mazurskie	7	8	8	8	8
Wielkopolskie	19	22	22	25	27
Zachodniopomorskie	6	6	6	6	11
RAZEM	298	322	338	382	417

źródło: Naczelna Izba Lekarska

W ujęciu na 10 tys. mieszkańców (wszystkie grupy wiekowe – wskaźnik wyliczony według metodologii OECD) wskaźnik liczby lekarzy geriatrów dla Polski wynosi 0,109. Wskaźniki dla poszczególnych województw przedstawia natomiast poniższa tabela.

Liczba lekarzy geriatrów na 10 tys. mieszkańców Polski (cała populacja)					
Województwo	31.12.2013 r.	31.12.2014 r.	31.12.2015 r.	31.12.2016 r.	31.12.2017 r.
Dolnośląskie	0,045	0,058	0,065	0,072	0,093
Kujawsko-pomorskie	0,053	0,072	0,081	0,096	0,096
Lubelskie	0,121	0,140	0,145	0,155	0,164
Lubuskie	0,049	0,049	0,049	0,059	0,059
Łódzkie	0,076	0,080	0,080	0,093	0,097
Małopolskie	0,146	0,154	0,166	0,186	0,201
Mazowieckie	0,058	0,054	0,052	0,061	0,061
Opolskie	0,030	0,030	0,040	0,050	0,061

Podkarpackie	0,047	0,047	0,061	0,061	0,075
Podlaskie	0,109	0,117	0,126	0,160	0,160
Pomorskie	0,091	0,096	0,091	0,112	0,112
Śląskie	0,133	0,142	0,151	0,171	0,191
Świętokrzyskie	0,032	0,032	0,032	0,024	0,032
Warmińsko-mazurskie	0,048	0,055	0,056	0,056	0,056
Wielkopolskie	0,055	0,063	0,063	0,072	0,077
Zachodniopomorskie	0,035	0,035	0,035	0,035	0,064
RAZEM	0,077	0,084	0,088	0,099	0,109

źródło: Naczelna Izba Lekarska

Aktualnie w Polsce jest 7 943 712 osób w wieku 60 lat i powyżej. Przy założeniu, że lekarz geriatra zajmuje się osobami w tym przedziale wiekowym wskaźnik liczby lekarzy geriatrów na 10 tys. mieszkańców Polski wynosi obecnie 0,455. Wskaźnik ten jest 4-krotnie wyższy niż wskaźnik wyliczony według metodologii OECD i lepiej pokazuje aktualną sytuację w Polsce w przedmiotowym zakresie. Wskaźniki dla poszczególnych województw przedstawia poniższa tabela.

Liczba lekarzy geriatrów na 10 tys. mieszkańców Polski (ludność w wieku 60 lat i więcej)					
Województwo	31.12.2013 r.	31.12.2014 r.	31.12.2015 r.	31.12.2016 r.	31.12.2017 r.
Dolnośląskie	0,198	0,251	0,271	0,291	0,369
Kujawsko-pomorskie	0,251	0,332	0,364	0,415	0,409
Lubelskie	0,549	0,618	0,623	0,647	0,679
Lubuskie	0,238	0,229	0,220	0,255	0,251
Łódzkie	0,316	0,324	0,317	0,356	0,368
Małopolskie	0,710	0,733	0,769	0,843	0,899
Mazowieckie	0,264	0,240	0,225	0,258	0,256
Opolskie	0,135	0,131	0,171	0,208	0,247
Podkarpackie	0,234	0,228	0,288	0,280	0,340
Podlaskie	0,511	0,538	0,562	0,695	0,687
Pomorskie	0,452	0,457	0,421	0,505	0,498
Śląskie	0,587	0,607	0,627	0,689	0,760
Świętokrzyskie	0,136	0,133	0,129	0,095	0,125
Warmińsko-mazurskie	0,249	0,274	0,264	0,255	0,251
Wielkopolskie	0,272	0,305	0,296	0,326	0,347
Zachodniopomorskie	0,163	0,157	0,151	0,146	0,263
RAZEM	0,359	0,377	0,384	0,422	0,455

źródło: Naczelna Izba Lekarska

W trakcie szkolenia specjalizacyjnego z geriatry jest obecnie ok. 175 osób, z czego 125 osób realizuje szkolenie w trybie pozarezydentur, zaś 47 w trybie rezydentury. Liczba jednostek uprawnionych do prowadzenia szkolenia specjalizacyjnego w dziedzinie geriatry wynosi aktualnie 42. Jednostki te dysponują 266 miejscami szkoleniowymi w ww. dziedzinie (według *Listy jednostek organizacyjnych prowadzących specjalizację w dziedzinie geriatry*, prowadzonej przez Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego, stan na dzień 28.03.2018 r.). Liczbę osób w trakcie specjalizacji, liczbę jednostek akredytowanych oraz liczbę miejsc specjalizacyjnych w poszczególnych województwach na przestrzeni lat 2013–2018 obrazuje poniższa tabela.

Stan na dzień	Województwo	Liczba jednostek akredytowanych	Liczba miejsc specjalizacyjnych	Liczba osób w trakcie szkolenia specjalizacyjnego (tryb pozarezydencki)	Liczba osób w trakcie szkolenia specjalizacyjnego (tryb rezydencki)
31.12.2013 r.	dolnośląskie	2	12	8	0
	kujawsko-pomorskie	1	12	10	0
	lubelskie	4	14	11	0
	lubuskie	1	3	2	0
	łódzkie	2	8	1	0
	małopolskie	3	20	19	0
	mazowieckie	2	15	11	0
	opolskie	1	2	2	0
	podkarpackie	0	0	0	0
	podlaskie	1	12	9	0
	pomorskie	1	4	2	0
	śląskie	7	30	22	0
	świętokrzyskie	0	0	0	0
	warmińsko-mazurskie	0	0	0	0
	wielkopolskie	1	9	10	0
	zachodniopomorskie	0	0	0	0
	RAZEM		26	141	107
31.12.2014 r.	dolnośląskie	4	16	11	0
	kujawsko-pomorskie	1	20	9	6
	lubelskie	4	14	10	0
	lubuskie	1	6	3	0
	łódzkie	3	11	7	0
	małopolskie	4	38	27	0
	mazowieckie	2	17	12	5
	opolskie	1	2	2	0
	podkarpackie	1	3	0	1
	podlaskie	1	12	10	0
	pomorskie	1	4	4	0
	śląskie	8	63	32	11
	świętokrzyskie	1	4	0	0
	warmińsko-mazurskie	0	0	0	0
	wielkopolskie	1	9	9	0
	zachodniopomorskie	1	2	0	1
	RAZEM		34	221	136
31.12.2015 r.	dolnośląskie	4	20	13	0
	kujawsko-pomorskie	1	20	10	6
	lubelskie	4	19	13	1
	lubuskie	1	6	3	0
	łódzkie	2	11	6	1
	małopolskie	4	38	29	11
	mazowieckie	2	17	6	5
	opolskie	1	2	2	0
	podkarpackie	2	9	3	2
	podlaskie	1	21	8	1
	pomorskie	1	4	5	0
	śląskie	9	67	32	13
	świętokrzyskie	2	7	0	0
	warmińsko-mazurskie	0	0	0	0
	wielkopolskie	1	9	7	0
	zachodniopomorskie	1	2	1	1
	RAZEM		36	252	138

Stan na dzień	Województwo	Liczba jedno- stek akredyto- wanych	Liczba miejsz spe- cjalizacyj- nych	Liczba osób w trakcie szkole- nia specjaliza- cyjnego (tryb pozarezy- dencki)	Liczba osób w trakcie szkole- nia specjalizacyj- nego (tryb rezydencki)
31.12.2016 r.	dolnośląskie	4	20	14	1
	kujawsko-pomorskie	2	21	8	6
	lubelskie	4	19	14	1
	lubuskie	1	6	4	0
	łódzkie	2	11	7	1
	małopolskie	4	38	12	11
	mazowieckie	5	28	16	6
	opolskie	1	2	2	0
	podkarpackie	2	10	3	2
	podlaskie	1	21	12	1
	pomorskie	1	4	4	0
	śląskie	9	69	32	17
	świętokrzyskie	2	7	3	0
	warmińsko-mazurskie	0	0	0	0
	wielkopolskie	1	4	4	0
	zachodniopomorskie	1	2	0	1
		RAZEM	40	262	135
30.06.2017 r.	dolnośląskie	4	20	13	1
	kujawsko-pomorskie	2	21	9	6
	lubelskie	4	19	13	1
	lubuskie	1	6	4	0
	łódzkie	3	13	5	1
	małopolskie	4	38	10	11
	mazowieckie	5	30	20	6
	opolskie	1	2	2	0
	podkarpackie	2	10	8	2
	podlaskie	1	21	13	1
	pomorskie	1	4	3	1
	śląskie	9	69	29	17
	świętokrzyskie	2	7	3	0
	warmińsko-mazurskie	0	0	0	0
	wielkopolskie	2	7	3	0
	zachodniopomorskie	1	2	1	1
		RAZEM	42	269	136
28.03.2018 r.	dolnośląskie	4	20	6	1
	kujawsko-pomorskie	2	21	10	6
	lubelskie	4	19	11	1
	lubuskie	1	6	3	0
	łódzkie	3	13	7	1
	małopolskie	4	38	12	11
	mazowieckie	5	27	21	6
	opolskie	1	2	2	0
	podkarpackie	2	10	7	2
	podlaskie	1	21	9	1
	pomorskie	1	4	2	1
	śląskie	9	69	32	17
	świętokrzyskie	2	7	2	0
	warmińsko-mazurskie	0	0	0	0
	wielkopolskie	2	7	3	0
	zachodniopomorskie	1	2	1	0
		RAZEM	42	266	128

Z kolei poruszone w przedmiotowym oświadczeniu dane dotyczące dynamiki wzrostu liczby miejsc geriatrycznych, hospicyjnych i paliatywnych oraz opieki długoterminowej zostały przedstawione w poniższych tabelach (źródło: Narodowy Fundusz Zdrowia).

Liczba świadczeniodawców, którzy zawarli umowy na realizację świadczeń w zakresach świadczeń: 02.1060.001.02 ŚWIADCZENIA W ZAKRESIE GERIATRII oraz 02.1060.401.02 ŚWIADCZENIA W ZAKRESIE GERIATRII – ŚWIADCZENIA PIERWSZORAZOWE w latach 2013–2017 w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ					
OW NFZ	2013 r.	2014 r.	2015 r.	2016 r.	2017 r.
Dolnośląski	3	3	3	3	3
Kujawsko-Pomorski	4	4	5	5	5
Lubelski	4	3	3	3	3
Lubuski	2	3	2	2	2
Łódzki	2	3	4	5	5
Małopolski	10	15	13	13	13
Mazowiecki	9	10	10	10	9
Opolski	3	3	3	3	3
Podkarpacki	1	1	1	1	1
Podlaski	1	1	1	1	1
Pomorski	7	4	4	4	4
Śląski	22	23	21	19	18
Świętokrzyski	2	2	3	2	2
Warmińsko-Mazurski			2	3	3
Wielkopolski	2	3	3	7	6
Zachodniopomorski	1	1	3	3	4
RAZEM	73	79	81	84	82

Liczba pacjentów w poradniach geriatrycznych (AOS) w latach 2013–2017 w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ					
OW NFZ	2013 r.	2014 r.	2015 r.	2016 r.	2017 r.
Dolnośląski	392	417	540	985	945
Kujawsko-pomorski	1 624	1 998	2 089	2 473	2 603
Lubelski	626	445	434	426	351
Lubuski	190	123	117	223	152
Łódzki	651	485	559	1 119	1 477
Małopolski	2 832	3 085	4 012	4 457	4 357
Mazowiecki	1 763	1 897	2 173	2 021	2 099
Opolski	745	1 072	1 118	1 258	1 197
Podkarpacki	47	53	52	32	36
Podlaski	996	1 201	1 251	1 241	1 264
Pomorski	1 495	641	668	715	659
Śląski	4 604	4 984	5 044	5 152	4 976
Świętokrzyski	401	423	338	123	181
Warmińsko-mazurski			130	648	701
Wielkopolski	245	534	814	1 101	1 037
Zachodniopomorski	178	207	282	670	648

Wartość rozliczonych świadczeń w zakresie świadczeń: 03.4060.030.02 GERIATRIA – HOSPITALIZACJA w latach 2013–2017 w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ oraz współczynnik na 10 tys. uprawniających											
OW NFZ	2013 r.		2014 r.		2015 r.		2016 r.		2017 r.		współczynnik na 10 tysięcy uprawniających
	wartość rozliczonych świadczeń (zł)	współczynnik na 10 tysięcy uprawniających	wartość rozliczonych świadczeń (zł)	współczynnik na 10 tysięcy uprawniających	wartość rozliczonych świadczeń (zł)	współczynnik na 10 tysięcy uprawniających	wartość rozliczonych świadczeń (zł)	współczynnik na 10 tysięcy uprawniających	wartość rozliczonych świadczeń (zł)	współczynnik na 10 tysięcy uprawniających	
Dolnośląski	5 549 941,28	21 301,42	5 355 922,00	20 630,75	5 820 833,72	22 569,59	6 174 316,20	23 904,22	7 458 459,08	28 484,01	
Kujawsko-pomorski	1 927 898,26	10 015,21	1 900 156,96	9 936,78	2 570 866,17	13 589,94	4 879 989,92	25 814,97	4 895 166,82	25 814,18	
Lubelski	8 189 550,20	40 863,84	7 930 816,92	39 943,03	11 334 015,68	57 720,92	11 040 072,68	56 314,12	11 221 443,67	57 259,95	
Lubuski	3 105 519,04	33 818,76	3 229 738,17	35 401,34	3 351 852,40	37 062,56	3 226 641,08	35 676,20	3 518 607,86	38 368,64	
Łódzki	1 121 522,95	4 767,11	1 754 379,64	7 510,39	1 837 772,04	7 929,17	2 063 364,16	8 907,78	2 360 942,36	10 131,94	
Małopolski	9 848 519,72	32 164,79	9 367 601,52	30 592,17	14 128 340,06	46 250,73	15 047 435,50	49 090,99	15 257 390,68	49 225,14	
Mazowiecki	374 205,52	751,55	1 492 509,44	2 978,88	1 786 548,94	3 570,05	8 409 095,97	16 698,04	8 314 345,34	16 203,47	
Opolski	3 774 854,20	43 931,71	3 870 676,68	45 489,31	4 395 786,72	52 299,66	4 176 527,16	49 687,32	4 513 678,74	53 408,73	
Podkarpacki	3 584 859,31	18 495,82	4 234 844,64	22 000,50	6 152 650,92	32 334,60	6 154 380,60	32 371,83	6 883 490,61	36 134,62	
Podlaski	1 919 998,01	17 755,99	1 900 033,20	17 739,08	1 919 056,36	18 187,13	2 017 417,48	19 133,12	1 978 736,22	18 748,79	
Pomorski		0,00		0,00		0,00		0,00	12 015,60	57,09	
Śląski	20 687 297,25	49 110,91	22 388 129,97	53 519,51	25 236 296,10	60 824,55	27 725 416,28	66 839,41	26 706 005,26	64 102,61	
Świętokrzyski	728 029,64	6 211,80	2 938 374,92	25 316,20	3 668 687,36	32 058,32	4 911 222,16	42 988,25	5 530 167,32	48 567,75	
Wielkopolski	2 873 669,76	8 855,29	2 947 434,98	9 088,35	2 992 902,64	9 238,87	3 082 147,64	9 497,66	3 349 022,26	10 149,32	
Zachodniopomorski	657 101,64	4 294,01	774 338,76	5 105,21	849 519,84	5 659,70	1 131 060,84	7 539,49	1 476 122,08	9 770,12	
RAZEM	64 342 966,77	18 250,96	70 084 957,80	19 954,38	86 045 128,95	24 663,76	100 039 087,67	28 637,64	103 475 593,90	30 453,77	

W związku z faktem, iż część przedmiotowych świadczeń realizowana była w IV kwartale 2017 r. w ramach ryzykantu PSZ, przyjęto do wycięcia liczbę jednostek rozliczeniowych według szacunkowej ceny za punkt 1 zł.

Wartość rozliczonych świadczeń w poradniach geriatrycznych (AOS) w latach 2013–2017 w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ													
OW NFZ	2013 r.			2014 r.			2015 r.			2016 r.		2017 r.	
	wartość rozliczonych świadczeń (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	współczynnik na 10 tys. świadczeń (zł)	wartość rozliczonych świadczeń (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	wartość rozliczonych świadczeń (zł)	współczynnik na 10 tys. świadczeń (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	wartość rozliczonych świadczeń (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	wartość rozliczonych świadczeń (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	
Dolnośląski	52 946,00	203,21	59 473,40	229,09	76 531,12	296,74	133 739,94	517,78	143 632,97	548,54			
Kujawsko-Pomorski	192 182,38	998,37	225 218,33	1 177,77	231 061,45	1 221,42	255 666,95	1 352,47	247 686,89	1 306,15			
Lubelski	87 307,50	435,64	36 546,35	184,06	47 569,78	242,26	38 282,21	195,27	36 666,30	187,10			
Lubuski	12 469,80	135,79	9 403,80	103,08	13 816,32	152,77	23 474,19	259,55	22 295,81	243,12			
Łódzki	134 039,25	569,74	26 684,55	114,23	46 910,02	202,40	126 312,48	545,31	192 638,26	826,70			
Małopolski	568 848,15	1 857,83	540 443,58	1 764,95	700 286,21	2 292,47	655 679,86	2 139,10	677 135,67	2 184,65			
Mazowiecki	348 213,60	699,35	346 609,20	691,79	353 937,74	707,27	340 618,48	676,37	347 543,74	677,31			
Opolski	107 614,25	1 252,41	179 498,75	2 109,52	168 279,18	2 002,13	180 435,88	2 146,61	171 078,64	2 024,31			
Podkarpacki	5 554,75	28,66	4 806,75	24,97	3 714,08	19,52	1 932,05	10,16	1 685,48	8,85			
Podlaski	94 073,40	869,98	115 680,15	1 060,01	132 981,75	1 260,28	126 302,90	1 197,85	119 868,73	1 135,77			
Pomorski	133 953,68	648,70	72 866,97	353,06	81 426,46	394,47	102 067,43	492,54	84 890,44	403,36			
Śląski	819 187,88	1 944,72	876 469,10	2 095,23	879 236,51	2 119,14	889 967,97	2 145,50	813 822,24	1 953,42			
Świętokrzyski	109 183,50	931,59	113 026,50	973,80	53 173,35	464,65	18 761,40	164,22	30 737,77	269,95			
Warmińsko-Mazurski	0,00	0,00	0,00	0,00	15 429,92	121,00	115 300,24	905,94	131 243,41	1 033,62			
Wielkopolski	22 171,03	68,32	45 840,25	141,35	80 764,09	249,31	128 882,95	397,15	130 213,59	394,62			
Zachodniopomorski	11 550,42	75,48	14 546,16	95,90	18 829,91	125,45	101 768,72	678,38	70 095,60	463,95			
RAZEM	2 699 295,57	765,66	2 667 113,84	759,37	2 903 947,87	832,38	3 239 193,62	927,27	3 221 235,52	913,89			

W związku z faktem, iż część przedmiotowych świadczeń realizowana była w IV kwartale 2017 r. w ramach ryczaftu PSZ, przyjęto do wyliczeń liczbę jednostek rozliczeniowych według szacunkowej ceny za punkt 1 zł.

Wartość kontraktów w zakresie świadczeń: 03.4060.030.02 GERIATRIA – HOSPITALIZACJA w latach 2013–2017 w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ oraz współczynnik na 10 tys. uprawnień										
OW NFZ	2013 r.		2014 r.		2015 r.		2016 r.		2017 r.	
	wartość kontraktu (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	wartość kontraktu (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	wartość kontraktu (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	wartość kontraktu (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	wartość kontraktu (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień
Dolnośląski	5 534 776,00	21 243,22	5 353 712,00	20 622,24	5 830 812,00	22 608,28	6 212 648,00	24 052,62	5 397 964,00	20 614,94
Kujawsko-Pomorski	1 927 898,44	10 015,21	1 900 288,00	9 937,46	2 570 866,17	13 589,94	4 880 143,32	25 815,78	3 614 397,28	19 060,17
Lubelski	8 140 466,36	40 618,92	7 849 795,20	39 534,97	11 339 229,20	57 747,47	10 797 431,32	55 076,43	8 405 676,94	42 891,86
Lubuski	3 105 596,00	33 819,60	3 234 072,94	35 448,85	3 375 528,00	37 324,35	3 241 420,00	35 839,61	2 369 068,00	25 833,49
Łódzki	1 122 872,40	4 772,85	1 755 015,60	7 513,11	1 837 836,00	7 929,44	2 116 348,00	9 136,51	1 667 484,00	7 155,98
Małopolski	9 853 688,00	32 181,67	9 372 432,32	30 607,95	14 125 234,81	46 240,56	15 047 809,54	49 092,21	11 807 995,65	38 096,31
Mazowiecki	374 205,52	751,55	1 493 140,31	2 980,14	1 786 548,96	3 570,05	7 322 016,94	14 539,42	7 998 560,26	15 588,05
Opolski	3 808 948,00	44 328,49	3 881 488,00	45 616,37	4 402 476,00	52 379,25	4 179 094,40	49 717,86	3 937 386,00	46 589,67
Podkarpacki	3 578 588,00	18 463,46	4 234 880,00	22 000,68	6 129 916,00	32 215,12	5 674 240,00	29 846,31	4 418 960,00	23 197,16
Podlaski	1 919 998,01	17 755,99	1 900 184,00	17 740,49	1 919 060,00	18 187,16	2 017 417,48	19 133,12	1 460 732,00	13 840,63
Pomorski	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	199 338,00	947,16
Śląski	20 624 542,09	48 961,93	22 380 316,84	53 500,83	25 242 910,68	60 840,50	27 695 039,98	66 766,18	21 569 475,11	51 773,36
Świętokrzyski	728 052,00	6 211,99	2 955 108,00	25 460,36	3 668 860,00	32 059,83	4 915 040,00	43 021,66	4 110 990,00	36 104,07
Wielkopolski	2 739 724,00	8 442,53	2 951 514,80	9 100,93	2 997 072,00	9 251,74	3 082 222,00	9 497,89	2 519 504,00	7 635,43
Zachodniopomorski	659 620,00	4 310,47	774 384,00	5 105,51	849 524,00	5 659,73	1 131 104,00	7 539,78	665 291,12	4 403,41
RAZEM	64 118 974,82	18 187,42	70 036 332,01	19 940,53	86 075 873,82	24 672,57	98 311 974,98	28 143,23	80 142 822,36	22 737,06

Wartość kontraktów w zakresach świadczeń: 02.1060.001.02 ŚWIADCZENIA W ZAKRESIE GERIATRII I 02.1060.401.02 ŚWIADCZENIA W ZAKRESIE GERIATRII – ŚWIADCZENIA PIERWSZORAZOWE w latach 2013–2017 w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ										
OW NFZ	2013 r.		2014 r.		2015 r.		2016 r.		2017 r.	
	wartość kontraktu (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	wartość kontraktu (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	wartość kontraktu (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	wartość kontraktu (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień	wartość kontraktu (zł)	współczynnik na 10 tys. uprawnień
Dolnośląski	53 985,60	207,20	59 478,00	229,11	82 432,00	319,62	135 350,40	524,02	138 307,46	528,20
Kujawsko-Pomorski	218 834,00	1 136,82	219 307,55	1 146,86	234 456,53	1 239,37	247 996,21	1 311,89	237 533,07	1 252,61
Lubelski	87 755,90	437,88	36 546,35	184,06	47 623,29	242,53	38 290,02	195,31	28 703,35	146,47
Lubuski	12 474,00	135,84	9 483,60	103,95	26 871,60	297,13	23 534,22	260,21	17 329,20	188,97
Łódzki	134 107,20	570,03	46 687,50	199,87	145 705,00	628,65	187 733,64	810,47	258 839,00	1 110,80
Małopolski	569 508,44	1 859,99	540 440,76	1 764,94	701 812,90	2 297,46	656 514,14	2 141,82	620 291,30	2 001,25
Mazowiecki	408 886,80	821,21	346 642,80	691,86	332 709,21	664,85	338 057,22	671,28	345 240,24	672,82
Opolski	118 702,50	1 381,46	179 452,00	2 108,97	173 910,00	2 069,13	182 940,40	2 176,41	181 888,15	2 152,22
Podkarpacki	5 559,00	28,68	4 811,00	24,99	3 774,00	19,83	2 031,50	10,69	1 394,00	7,32
Podlaski	94 073,40	869,98	115 793,55	1 081,07	132 985,80	1 260,32	126 302,90	1 197,85	86 119,20	815,99
Pomorski	134 585,06	651,76	73 043,19	353,91	82 470,96	399,53	102 135,51	492,86	84 858,83	403,21
Śląski	819 083,23	1 944,47	876 923,50	2 096,31	885 494,60	2 134,22	931 806,70	2 246,37	787 122,40	1 889,34
Świętokrzyski	113 733,00	970,41	114 300,00	984,78	60 291,00	526,84	80 820,00	707,42	51 341,00	450,89
Warmińsko-Mazurski		0,00		0,00	13 626,80	106,86	114 571,60	900,22	138 554,29	1 091,20
Wielkopolski	22 227,85	68,50	45 896,61	141,52	80 837,40	249,54	134 514,01	414,51	307 739,44	932,61
Zachodniopomorski	11 558,43	75,53	14 554,17	95,96	18 839,52	125,51	101 910,49	679,32	61 860,57	409,44
RAZEM	2 805 074,41	795,66	2 683 360,58	764,00	3 023 840,61	866,75	3 404 508,95	974,59	3 347 121,50	949,60

Liczba świadczeniodawców w zakresie świadczeń: 03.4060.030.02 GERIATRIA – HOSPITALIZACJA w latach 2013–2017 w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ					
OW NFZ	2013 r.	2014 r.	2015 r.	2016 r.	2017 r.
Dolnośląski	5	5	5	5	6
Kujawsko-Pomorski	1	1	2	2	2
Lubelski	3	6	6	6	6
Lubuski	2	2	2	2	2
Łódzki	2	2	2	2	3
Małopolski	3	6	6	6	6
Mazowiecki	1	2	8	8	8
Opolski	2	2	2	2	2
Podkarpacki	2	3	3	3	3
Podlaski	1	1	1	1	1
Pomorski					1
Śląski	12	12	12	12	12
Świętokrzyski	1	2	2	2	2
Wielkopolski	2	2	2	2	2
Zachodniopomorski	1	1	1	1	1
RAZEM	38	47	54	54	57

Liczba pacjentów w zakresie świadczeń: 03.4060.030.02 GERIATRIA – HOSPITALIZACJA w latach 2013–2017 w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ					
OW NFZ	2013 r.	2014 r.	2015 r.	2016 r.	2017 r.
Dolnośląski	1 767	1 741	1 820	1 795	2 027
Kujawsko-Pomorski	726	742	898	1 672	1 583
Lubelski	2 201	2 260	3 193	3 166	3 123
Lubuski	1 146	1 159	1 205	1 214	1 204
Łódzki	471	569	559	664	716
Małopolski	3 052	3 104	4 367	4 516	4 353
Mazowiecki	145	525	616	2 760	2 872
Opolski	1 309	1 284	1 468	1 406	1 470
Podkarpacki	1 037	1 269	1 839	1 903	2 010
Podlaski	621	646	643	615	615
Pomorski					4
Śląski	6 690	7 063	7 619	8 450	8 223
Świętokrzyski	234	952	1 169	1 441	1 585
Wielkopolski	972	971	1 048	1 016	1 090
Zachodniopomorski	190	212	224	280	360

Liczba świadczeniodawców w rodzaju świadczeń: ŚWIADCZENIA PIELEGNACYJNE I OPIEKUŃCZE w latach 2013–2017 w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ					
OW NFZ	2013 r.	2014 r.	2015 r.	2016 r.	2017 r.
Dolnośląski	156	156	152	152	154
Kujawsko-Pomorski	77	91	88	88	96
Lubelski	96	101	78	77	82
Lubuski	61	56	55	54	56
Łódzki	76	76	72	71	74
Małopolski	172	123	124	124	132
Mazowiecki	192	209	199	200	206
Opolski	59	62	58	58	57
Podkarpacki	148	160	150	150	153
Podlaski	48	46	46	46	49
Pomorski	43	45	45	45	48
Śląski	265	273	171	170	170
Świętokrzyski	54	53	49	50	54
Warmińsko-Mazurski	55	57	57	58	57
Wielkopolski	175	177	168	166	166
Zachodniopomorski	57	60	49	49	51
RAZEM	1 734	1 745	1 561	1 558	1 605

Liczba pacjentów w rodzaju świadczeń: ŚWIADCZENIA PIELEGNACYJNE I OPIEKUŃCZE w latach 2013–2017 w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ					
OW NFZ	2013 r.	2014 r.	2015 r.	2016 r.	2017 r.
Dolnośląski	8 346	8 041	7 725	7 606	8 215
Kujawsko-Pomorski	4 168	4 433	4 397	4 269	4 627
Lubelski	4 760	5 306	5 228	5 246	5 861
Lubuski	2 527	2 301	2 338	2 107	2 213
Łódzki	6 330	5 907	5 882	5 388	5 862
Małopolski	10 520	9 666	9 973	9 640	10 853
Mazowiecki	13 124	13 696	13 037	12 956	13 630
Opolski	5 249	5 290	5 277	5 009	5 059
Podkarpacki	9 051	8 926	8 915	8 781	9 134
Podlaski	2 477	2 458	2 430	2 391	2 616
Pomorski	3 542	3 636	3 711	3 630	3 777
Śląski	19 508	20 966	20 440	19 577	19 670
Świętokrzyski	4 559	4 401	4 639	4 490	4 592
Warmińsko-Mazurski	3 323	3 257	3 202	3 162	3 288
Wielkopolski	7 499	7 068	7 271	7 047	7 661
Zachodniopomorski	3 915	4 408	4 302	3 995	4 000

OW NFZ		2013 r.		2014 r.		2015 r.		2016 r.		2017 r.	
		Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnień
Dolnośląski		90 133 912,95	345 946,13	90 893 106,86	350 115,80	98 434 483,14	381 668,06	105 818 838,62	409 683,69	118 943 061,05	454 246,07
Kujawsko-pomorski		46 803 640,90	243 139,46	48 472 007,26	253 481,94	52 969 860,69	280 005,73	62 809 288,43	332 258,88	65 138 227,80	343 500,07
Lubelski		49 511 028,99	247 047,83	50 071 572,04	252 182,15	55 090 111,53	280 558,26	65 475 796,02	333 984,36	78 329 933,40	399 696,15
Lubuski		21 320 353,90	232 176,29	21 699 085,53	237 844,85	24 020 871,20	265 606,83	25 966 849,38	287 109,25	30 940 440,26	337 389,88
Łódzki		50 206 511,05	213 406,35	49 965 316,20	213 898,30	53 061 708,50	228 937,67	57 260 396,00	247 199,58	62 689 104,04	269 029,09
Małopolski		115 361 030,82	376 763,51	116 833 860,49	381 549,28	121 464 151,36	397 626,73	138 564 979,14	452 056,61	164 716 133,38	531 426,02
Mazowiecki		149 996 288,51	301 251,45	152 698 646,20	304 769,28	158 870 966,46	317 471,19	172 011 355,15	341 565,01	195 087 102,74	380 196,93
Opolski		44 390 343,98	516 614,32	45 241 116,11	531 686,71	48 495 490,07	576 983,82	52 674 261,02	626 655,27	57 247 593,16	677 390,11
Podkarpacki		93 835 748,50	484 138,63	97 389 838,04	505 951,20	99 933 644,19	525 190,65	105 263 881,73	553 684,43	119 897 645,48	629 398,17
Podlaski		24 388 793,98	225 545,66	26 189 186,67	244 507,39	27 290 879,06	258 638,91	30 996 509,18	293 969,90	34 151 453,23	323 589,61
Pomorski		42 562 865,40	206 121,56	43 635 221,39	211 424,79	46 934 447,43	227 373,22	49 203 935,25	237 437,96	52 452 630,99	249 231,35
Śląski		180 755 889,28	429 108,05	184 211 190,37	440 362,46	200 931 544,75	484 285,47	219 411 494,77	528 949,16	260 545 006,84	625 387,97
Świętokrzyski		40 633 203,35	346 696,43	42 228 164,01	363 825,76	45 751 015,12	399 789,01	49 556 539,44	433 771,59	54 227 752,23	476 246,01
Warmińsko-mazurski		33 133 140,86	253 965,42	33 924 268,02	262 239,67	36 483 541,36	286 095,83	39 718 111,49	312 075,11	42 875 193,84	337 669,08
Wielkopolski		60 629 633,38	186 831,76	61 491 680,86	189 608,25	69 947 180,02	215 921,68	77 748 392,00	239 582,17	85 580 631,77	259 354,74
Zachodniopomorski		34 433 977,20	225 018,23	35 723 613,85	235 525,51	37 656 501,50	250 876,59	39 260 604,39	261 705,61	44 651 804,68	295 540,17
RAZEM		1 078 096 363,05	305 803,34	1 100 667 873,89	313 378,82	1 177 336 396,38	337 468,70	1 291 741 232,02	369 779,69	1 467 473 714,88	416 332,12

OW NFZ		2013 r.		2014 r.		2015 r.		2016 r.		2017 r.	
		Wartość rozliczonych świadczeń	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	Wartość rozliczonych świadczeń	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	Wartość rozliczonych świadczeń	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	Wartość rozliczonych świadczeń	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	Wartość rozliczonych świadczeń	Współczynnik na 10 tys. uprawnień
	Dolnośląski	90 088 921,49	345 773,45	90 765 169,47	349 622,99	96 032 078,91	372 353,02	99 373 334,14	384 729,55	108 616 603,79	414 809,11
	Kujawsko-pomorski	47 245 577,90	245 435,27	49 080 633,36	256 664,72	55 174 370,46	291 659,07	59 614 413,95	315 358,11	61 089 332,87	322 148,62
	Lubelski	49 442 125,85	246 704,02	49 972 373,02	251 682,54	55 471 875,09	282 502,47	61 658 436,53	314 512,45	67 728 630,39	345 600,61
	Lubuski	21 297 182,55	231 923,96	21 573 093,75	236 463,85	22 656 282,40	250 518,12	23 915 315,61	264 425,93	27 014 967,49	294 564,58
	Łódzki	49 897 564,31	212 093,15	49 866 917,62	213 477,06	51 616 234,51	222 701,09	52 039 383,46	224 659,88	53 972 247,44	231 620,86
	Małopolski	115 081 499,04	375 850,57	116 110 998,61	379 188,60	119 036 048,65	389 678,06	129 693 312,67	423 113,54	138 937 239,76	448 255,21
	Mazowiecki	148 693 220,65	298 634,37	152 588 360,97	304 549,17	156 834 863,98	313 402,46	161 849 087,70	321 385,68	174 170 514,11	339 433,48
	Opolski	43 927 746,15	511 230,61	44 804 826,10	526 559,31	46 836 067,27	557 240,54	48 229 434,43	573 776,05	48 792 075,93	577 339,03
	Podkarpacki	93 689 014,13	483 381,56	96 896 582,65	503 388,68	97 552 972,54	512 679,28	96 558 095,24	507 892,29	103 508 033,48	543 361,52
	Podlaski	23 742 733,41	219 570,95	25 036 700,30	233 747,55	26 618 909,39	252 270,57	28 423 984,75	269 572,16	30 206 807,79	286 213,56
	Pomorski	42 448 662,77	205 568,50	43 546 555,82	210 995,18	46 113 435,01	223 395,83	47 717 536,85	230 265,21	49 910 157,96	237 150,66
	Śląski	180 496 556,64	428 492,41	183 822 509,40	439 433,30	196 126 022,13	472 703,20	201 612 902,80	486 040,96	222 556 669,50	534 204,30
	Świętokrzyski	40 086 364,29	342 030,61	41 976 213,52	361 655,02	44 465 043,61	388 551,73	44 671 026,25	391 008,38	44 938 554,96	394 665,22
	Warmińsko-mazurski	32 963 512,41	252 665,21	34 434 724,85	266 185,58	36 715 153,05	287 912,08	38 389 759,14	301 637,92	42 191 032,20	332 280,88
	Wielkopolski	60 443 245,46	186 257,40	62 141 646,13	191 612,40	68 649 828,19	211 916,85	72 757 240,42	224 201,91	78 432 807,30	237 693,04
	Zachodniopomorski	34 865 939,84	227 841,01	35 667 236,78	235 153,81	36 817 995,85	245 290,27	37 376 802,82	249 148,46	38 861 972,08	257 218,58
	RAZEM	1 074 409 866,87	304 757,66	1 098 284 542,33	312 700,25	1 156 717 181,03	331 558,46	1 203 880 066,75	344 628,16	1 250 927 647,05	366 244,92

Liczba świadczeniodawców w rodzaju świadczeń: OPIEKA PALIATYWNA I HOSPICYJNA w latach 2013–2017 w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ					
OW NFZ	2013	2014	2015	2016	2017
Dolnośląski	28	28	29	34	36
Kujawsko-Pomorski	22	22	21	21	21
Lubelski	23	26	25	25	26
Lubuski	15	14	16	15	15
Łódzki	33	32	32	34	33
Małopolski	36	37	37	36	40
Mazowiecki	56	65	65	64	73
Opolski	11	12	11	11	11
Podkarpacki	31	42	43	43	49
Podlaski	14	14	14	13	15
Pomorski	25	26	26	26	29
Śląski	47	52	49	50	51
Świętokrzyski	15	20	20	23	23
Warmińsko-Mazurski	23	24	25	24	24
Wielkopolski	51	53	52	51	56
Zachodniopomorski	22	26	25	23	23
RAZEM	452	493	490	493	525

Liczba pacjentów w rodzaju świadczeń: OPIEKA PALIATYWNA I HOSPICYJNA w latach 2013–2017 w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ					
OW NFZ	2013	2014	2015	2016	2017
Dolnośląski	7 262	7 598	7 808	8 147	8 437
Kujawsko-pomorski	5 859	6 093	6 355	6 441	6 582
Lubelski	3 446	3 440	3 505	3 589	3 839
Lubuski	2 547	2 702	2 809	2 843	2 897
Łódzki	5 449	5 688	5 786	5 639	5 966
Małopolski	6 069	6 410	6 604	6 498	7 080
Mazowiecki	9 536	9 604	9 978	9 924	10 506
Opolski	2 059	2 291	2 363	2 427	2 691
Podkarpacki	3 384	3 747	4 192	4 603	4 924
Podlaski	2 124	2 196	2 305	2 240	2 396
Pomorski	5 068	5 237	5 497	5 559	5 707
Śląski	11 116	11 508	11 653	12 214	12 619
Świętokrzyski	2 787	3 124	3 259	3 428	3 495
Warmińsko-mazurski	3 652	3 721	3 920	3 946	3 847
Wielkopolski	8 015	8 090	8 192	8 070	8 055
Zachodniopomorski	3 169	3 228	3 197	3 369	3 230

OW NFZ		2013 r.		2014 r.		2015 r.		2016 r.		2017 r.	
		Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnionych	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnionych	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnionych	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnionych	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnionych
	Dolnośląski	29 426 110,05	112 941,39	32 037 082,20	123 405,27	35 503 565,35	137 660,87	40 800 127,31	157 960,03	59 730 078,03	228 110,43
	Kujawsko-pomorski	25 143 999,80	130 620,15	24 824 577,54	129 818,89	27 773 711,98	146 815,54	30 212 072,96	159 820,78	41 561 855,16	219 172,38
	Lubelski	14 053 099,00	70 121,50	14 411 107,45	72 580,59	16 317 769,30	83 101,76	18 231 803,28	92 998,29	29 435 946,05	150 203,55
	Lubuski	9 298 085,00	101 255,11	10 287 105,40	112 757,52	11 433 123,40	126 419,88	12 872 869,82	142 332,24	16 952 145,22	184 854,59
	Łódzki	19 392 093,08	82 427,47	20 074 186,20	85 936,30	22 485 567,90	97 015,22	23 987 785,00	103 557,97	32 949 101,44	141 400,44
	Małopolski	32 618 929,67	106 531,84	35 154 309,21	114 804,91	36 856 885,72	120 655,21	40 397 450,63	131 793,29	69 483 765,21	224 176,47
	Mazowiecki	40 057 107,36	80 450,40	39 470 691,32	78 779,05	44 784 433,50	89 492,55	49 072 790,16	97 444,43	67 002 983,86	130 579,25
	Opolski	10 619 566,20	123 590,39	11 201 759,20	131 646,32	12 423 039,00	147 805,34	14 009 889,80	166 672,89	19 402 011,60	229 577,00
	Podkarpacki	21 283 303,00	109 809,63	23 291 709,00	121 003,06	26 806 780,80	140 880,19	32 214 491,80	169 447,13	47 836 520,62	251 116,01
	Podlaski	9 572 026,00	88 521,35	11 125 690,50	103 871,63	12 156 408,80	115 207,73	13 772 603,30	130 618,93	18 582 189,18	176 068,74
	Pomorski	19 896 255,00	96 352,70	21 114 926,08	102 307,69	24 532 841,24	118 848,98	24 541 531,29	118 427,34	39 212 979,85	186 322,47
	Śląski	45 723 387,66	108 545,70	48 306 159,01	115 477,34	51 634 272,26	124 448,99	56 548 371,25	136 324,73	82 592 002,96	198 246,15
	Świętokrzyski	12 702 405,50	108 381,28	14 752 429,50	127 102,70	17 244 668,50	150 690,19	18 779 737,06	164 380,25	26 625 451,25	233 833,50
	Warmińsko-mazurski	15 103 079,50	115 765,05	15 203 605,50	117 526,15	15 788 608,50	123 810,76	16 563 154,82	130 140,84	22 006 713,92	173 316,69
	Wielkopolski	41 408 997,38	127 602,88	43 237 496,10	133 321,87	46 580 323,04	143 789,95	50 692 567,89	156 209,48	63 476 448,78	192 367,33
	Zachodniopomorski	9 596 228,00	62 709,17	10 691 421,30	70 488,46	11 709 608,45	78 012,20	10 951 145,87	72 998,78	16 603 226,98	109 892,99
	RAZEM	355 894 672,20	100 949,95	375 184 255,51	106 821,32	414 031 607,74	118 676,96	453 648 392,23	129 863,44	653 453 420,10	185 389,11

**Wartość kontraktów (zł) w rodzaju świadczeń: OPIEKA PALIATYWNA I HOSPICYJNA w latach 2013–2017
w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ**

Wartość świadczeń rozliczonych (zł) w rodzaju świadczeń: OPIEKA PALIATYWNA I HOSPICYJNA oraz współczynnik na 10 tys. uprawnień											
OW NFZ	2013 r.		2014 r.		2015 r.		2016 r.		2017 r.		
	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	Wartość kontraktu	Współczynnik na 10 tys. uprawnień	
Dolnośląski	29 381 166,90	112 768,89	32 019 420,00	123 337,24	34 457 619,70	133 605,34	38 885 948,13	150 549,17	59 083 085,77	225 639,56	
Kujawsko-pomorski	25 528 910,10	132 619,71	25 583 348,22	133 786,84	28 370 748,30	149 971,55	30 032 756,88	158 872,21	43 373 113,73	228 723,87	
Lubelski	14 041 535,00	70 063,80	14 391 121,45	72 479,93	16 137 024,10	82 181,27	17 167 193,25	87 567,84	27 246 730,89	139 032,59	
Lubuski	9 225 970,90	100 469,80	10 284 229,00	112 725,99	10 260 369,90	113 452,35	11 972 669,41	132 378,94	15 919 732,75	173 596,65	
Łódzki	19 386 880,93	82 405,32	20 130 991,40	86 179,48	22 070 258,65	95 223,35	22 641 423,12	97 745,57	31 389 649,39	134 708,08	
Maiopolski	32 547 077,78	106 297,17	35 138 604,31	114 753,63	36 295 921,08	118 818,83	38 068 626,43	124 195,70	61 666 281,88	198 954,81	
Mazowiecki	39 711 505,34	79 756,30	41 350 101,72	82 530,14	44 151 847,70	88 228,45	46 607 915,91	92 549,90	62 232 782,37	121 282,81	
Opolski	10 571 489,70	123 030,88	11 142 348,40	130 948,11	12 088 235,30	143 821,95	13 392 237,52	159 324,80	18 185 419,19	215 181,50	
Podkarpacki	21 173 634,00	109 243,80	23 195 593,50	120 503,73	26 473 668,80	139 129,55	30 904 636,70	162 557,34	45 002 059,50	236 236,62	
Podlaski	9 553 761,80	88 352,44	11 056 057,60	103 221,53	11 878 234,40	112 571,44	13 038 008,00	123 652,05	17 419 403,60	165 051,19	
Pomorski	19 778 069,00	95 780,36	21 060 131,08	102 042,19	24 106 769,61	116 784,88	25 013 739,19	120 706,02	40 520 325,04	192 534,39	
Śląski	45 724 767,44	108 548,97	48 207 177,70	115 240,73	51 034 243,09	123 002,80	53 910 717,66	129 965,97	74 247 855,22	178 217,64	
Świętokrzyski	12 595 164,50	107 466,27	14 478 499,50	124 742,60	16 871 520,50	147 429,48	17 720 910,06	155 112,27	24 480 298,27	214 994,06	
Warmińsko-mazurski	15 096 094,50	115 711,51	15 539 526,25	120 122,86	16 149 343,35	126 639,57	16 596 338,25	130 401,57	21 669 410,40	170 660,22	
Wielkopolski	41 404 491,44	127 588,99	44 428 905,23	136 995,56	45 876 075,23	141 615,99	48 503 266,12	149 463,13	60 819 442,14	184 315,19	
Zachodniopomorski	9 581 806,80	62 614,93	10 677 394,00	70 395,98	11 530 290,45	76 817,54	11 877 875,33	79 176,23	15 357 216,70	101 645,93	
RAZEM	355 302 326,13	100 781,93	378 683 449,36	107 817,60	407 752 170,16	116 877,04	436 334 261,96	124 907,02	618 612 806,83	175 504,60	

W odniesieniu do kwestii programów inwestycyjnych umożliwiających powstanie nowych miejsc opieki hospicyjnej na terenie Polski, uprzejmie informuję, że Minister Zdrowia może finansować jedynie te podmioty lecznicze oraz uczelnie medyczne, dla których jest organem założycielskim. Natomiast pozostałe podmioty lecznicze, w tym także podmioty udzielające świadczeń w zakresie opieki hospicyjnej, mogą starać się o uzyskanie środków finansowych wnioskując do własnych organów założycielskich. Istnieje również możliwość ubiegania się przez te jednostki o dofinansowanie ze środków funduszy europejskich w ramach Regionalnych Programów Operacyjnych (RPO).

Wyrażam nadzieję, że zakres powyższych informacji jest wystarczający w kontekście zagadnień podniesionych w przedmiotowym oświadczeniu. Jednocześnie pragnę zapewnić, że w przypadku zaistnienia potrzeby poszerzenia przedmiotowego zakresu o dane wymagające pozyskania dodatkowych informacji, stosowne uzupełnienie może zostać przekazane w późniejszym terminie.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew J. Król

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera

skierowane do pełniącego obowiązki prezesa
Narodowego Funduszu Zdrowia Andrzeja Jacyny

Szanowny Panie Prezesie!

Leczenie uzdrowiskowe stanowi kontynuację leczenia szpitalnego lub ambulatoryjnego, która ma pomóc pacjentowi odzyskać sprawność po chorobie lub wypadku. Wykorzystuje ono lecznicze właściwości naturalnych surowców leczniczych oraz klimatu i mikroklimatu. Leczeniu towarzyszą również zabiegi fizjoterapeutyczne. Pacjent, który przebywa na leczeniu uzdrowiskowym, może bezpłatnie korzystać z badań diagnostycznych, leków i wyrobów medycznych, które są konieczne do tego leczenia.

Leczenie uzdrowiskowe przysługuje świadczeniobiorcy na podstawie skierowania na leczenie uzdrowiskowe lub rehabilitację uzdrowiskową wystawionego przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, które wymaga potwierdzenia przez oddział wojewódzki funduszu właściwy ze względu na miejsce zamieszkania ubezpieczonego. Lekarz ubezpieczenia zdrowotnego wystawia skierowanie na leczenie uzdrowiskowe albo rehabilitację uzdrowiskową, biorąc pod uwagę wskazania i przeciwwskazania do leczenia uzdrowiskowego albo rehabilitacji uzdrowiskowej określone w przepisach oraz zasadę, że w przypadku dorosłych zalecana częstotliwość korzystania z leczenia uzdrowiskowego albo rehabilitacji uzdrowiskowej to nie częściej niż raz na 18 miesięcy.

W związku z sygnałami docierającymi do mojego biura senatorskiego dotyczącymi długiego okresu oczekiwania na leczenie uzdrowiskowe zwracam się z uprzejmą prośbą o następujące informacje.

1. Jaki jest średni okres oczekiwania na leczenie uzdrowiskowe w ciągu ostatnich 5 lat, z podziałem na lata i oddziały NFZ, oraz jaki jest, jeśli możliwe jest udzielenie takiej informacji, najdłuższy okres oczekiwania na leczenie i jakie są ewentualnie przyczyny takiego okresu oczekiwania? Proszę także o informacje dotyczące działań ograniczających ewentualnie wydłużanie się kolejek.

2. Jaka jest wysokość środków przekazywanych przez NFZ na leczenie uzdrowiskowe przez ostatnie 5 lat – z podziałem na lata i oddziały NFZ?

3. Jaka jest ewentualna dynamika wzrostu liczby miejsc uzdrowiskowych w ciągu ostatnich 5 lat – z podziałem na lata i oddziały NFZ?

Ryszard Majer

Odpowiedź

Warszawa, 27 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 16 marca 2018 r. znak: BPS/043-57-1573/18, w związku z oświadczeniem Pana Senatora Ryszarda Majera z dnia 8 marca 2018 r. w sprawie długiego czasu oczekiwania na leczenie uzdrowiskowe, przedstawiam stanowisko w sprawie.

Leczenie uzdrowiskowe jest świadczeniem medycznym, zdeteterminowanym przez stosowanie zabiegów bodźcowych w określonym przedziale czasu, dostosowanych do wskazań medycznych wynikających zarówno z jednostki chorobowej będącej podstawą wystawienia skierowania, jak i chorób współistniejących, możliwości samoobsługi i ogólnej kondycji organizmu. Leczenie uzdrowiskowe, stanowiące niezastąpione „narzędzie” wspomagające powrót do zdrowia oraz będące istotnym uzupełnieniem innych form leczenia, takich jak leczenie szpitalne lub specjalistyczne, w sposób znaczący wpisuje się w zdrowotny aspekt życia społeczeństwa. Należy jednak podkreślić, iż leczenie uzdrowiskowe jest leczeniem uzupełniającym – nie jest postępowaniem medycznym ratującym życie lub zdrowie.

Ad 1.

Czas oczekiwania pacjentów na leczenie uzdrowiskowe albo rehabilitację uzdrowiskową, jest różny dla poszczególnych oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia, zależy od takich czynników, jak:

- wysokości środków przeznaczonych przez oddziały wojewódzkie NFZ na leczenie uzdrowiskowe (środki podzielone są na poszczególne rodzaje świadczeń, zgodnie z algorytmem podziału środków na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych i adekwatnie do potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorców z danego obszaru oraz ogólnopolskich priorytetów zdrowotnych);
- liczby zakontraktowanych skierowań leczenia uzdrowiskowego dla pacjentów z danego województwa;
- liczby pacjentów, którzy w danym oddziale złożyli skierowanie na leczenie uzdrowiskowe i oczekują na jego realizację.

Poniżej w kolejnych tabelach przedstawiam informację na temat liczby osób oczekujących i czasie oczekiwania na świadczenia leczenia uzdrowiskowego wg danych na koniec roku w latach 2013–2017.

Liczba osób oczekujących na potwierdzenie skierowania na stacjonarne leczenie uzdrowiskowe[1]				Zbiorczo Narodowy Fundusz Zdrowia				
Stan na 31.12.2017								
l.p.	Oddział	rodzaj leczenia stacjonarnego	liczba oczekujących	liczba oczekujących, których czas oczekiwania w miesiącach wynosi				
			ogółem	mniej niż 6	powyżej 6 do 12	powyżej 12 do 18	powyżej 18 do 24	powyżej 24
1	2	3	4=(5+6+7+8+9)	5	6	7	8	9
1.	Zbiorczo NFZ	szpital uzdr.	9 904	6 557	3 045	237	54	11
		sanatorium uzdr.	765 168	198 821	227 179	181 248	104 506	53 413
2.	Dolnośląski	szpital uzdr.	180	176	4	0	0	0
		sanatorium uzdrowiskowe	93 113	21 137	20 624	24 723	16 171	10 458
3.	Kujawsko-Pomorski	szpital uzdr.	359	338	17	0	4	0
		sanatorium uzdr.	48 151	9 375	12 167	11 666	10 302	4 641
4.	Lubelski	szpital uzdr.	387	369	17	0	0	1
		sanatorium uzdr.	28 349	9 085	15 659	3 524	79	2
5.	Lubuski	szpital uzdr.	20	16	2	0	2	0
		sanatorium uzdr.	12 989	3 183	6 606	3 066	130	4
6.	Łódzki	szpital uzdr.	92	81	10	1	0	0
		sanatorium uzdr.	53 565	15 017	15 666	15 332	7 547	3
7.	Małopolski	szpital uzdr.	4 896	2 312	2 408	171	5	0
		sanatorium uzdr.	61 232	12 925	15 289	17 730	5 907	9 381
8.	Mazowiecki	szpital uzdr.	983	897	69	9	8	0
		sanatorium uzdr.	124 655	32 509	34 884	24 170	31 318	1 773
9.	Opolski	szpital uzdr.	85	84	0	0	1	0
		sanatorium uzdr.	17 515	5 738	4 137	5 139	2 501	0
10.	Podkarpacki	szpital uzdr.	102	99	2	1	0	0
		sanatorium uzdr.	23 916	7 535	11 747	4 624	10	0
11.	Podlaski	szpital uzdr.	375	351	19	2	3	0
		sanatorium uzdr.	21 709	6 688	8 085	6 792	141	3
12.	Pomorski	szpital uzdr.	132	126	1	1	4	0
		sanatorium uzdr.	37 456	11 834	11 800	10 262	3 556	4
13.	Śląski	szpital uzdr.	193	75	45	44	19	10
		sanatorium uzdr.	115 432	23 099	23 500	23 346	18 404	27 083
14.	Świętokrzyski	szpital uzdr.	1 380	1 001	369	5	5	0
		sanatorium uzdr.	24 710	7 212	7 877	6 514	3 051	56
15.	Warmińsko-Mazurski	szpital uzdr.	121	121	0	0	0	0
		sanatorium uzdr.	18 569	6 486	7 400	4 666	15	2
16.	Wielkopolski	szpital uzdr.	557	471	80	3	3	0
		sanatorium uzdr.	67 191	21 461	24 817	15 665	5 247	1
17.	Zachodniopomorski	szpital uzdr.	42	40	2	0	0	0
		sanatorium uzdr.	16 616	5 537	6 921	4 029	127	2

Liczba osób oczekujących na potwierdzenie skierowania na stacjonarne leczenie uzdrowiskowe[1]				Zbiorczo Narodowy Fundusz Zdrowia				
Stan na 31.12.2016								
l.p.	Oddział	rodzaj leczenia stacjonarnego	liczba oczekujących	liczba oczekujących, których czas oczekiwania w miesiącach wynosi				
			ogółem	mniej niż 6	powyżej 6 do 12	powyżej 12 do 18	powyżej 18 do 24	powyżej 24
1	2	3	4=(5+6+7+8+9)	5	6	7	8	9
1.	Zbiorczo NFZ	szpital uzdr.	11 723	9 280	2 277	118	34	14
		sanatorium uzdr.	725 300	206 408	236 549	173 901	80 937	27 505
2.	Dolnośląski	szpital uzdr.	298	298	0	0	0	0
		sanatorium uzdr.	87 544	27 029	19 173	26 103	14 911	328
3.	Kujawsko-Pomorski	szpital uzdr.	270	243	24	2	0	1
		sanatorium uzdr.	32 822	726	7 522	13 178	9 582	1 814
4.	Lubelski	szpital uzdr.	543	526	16	0	1	0
		sanatorium uzdr.	29 004	9 181	17 065	2 732	26	0
5.	Lubuski	szpital uzdr.	9	4	5	0	0	0
		sanatorium uzdr.	13 197	3 462	6 946	2 746	43	0
6.	Łódzki	szpital uzdr.	534	530	1	2	1	0
		sanatorium uzdr.	49 683	15 282	20 802	9 047	4 551	1
7.	Małopolski	szpital uzdr.	5 210	3 388	1 764	49	6	3
		sanatorium uzdr.	66 525	19 638	14 124	19 478	10 449	2 836
8.	Mazowiecki	szpital uzdr.	360	263	66	17	12	2
		sanatorium uzdr.	120 386	34 877	35 062	31 516	18 702	229
9.	Opolski	szpital uzdr.	51	51	0	0	0	0
		sanatorium uzdr.	16 005	5 269	5 128	4 206	1 402	0
10.	Podkarpacki	szpital uzdr.	485	481	1	3	0	0
		sanatorium uzdr.	22 968	9 459	10 977	2 531	1	0
11.	Podlaski	szpital uzdr.	816	762	47	2	5	0
		sanatorium uzdr.	20 939	7 587	7 777	5 476	98	1
12.	Pomorski	szpital uzdr.	186	185	0	0	1	0
		sanatorium uzdr.	33 826	10 314	13 454	8 222	1 834	2
13.	Śląski	szpital uzdr.	317	225	49	31	5	7
		sanatorium uzdr.	115 818	24 813	26 221	24 306	18 191	22 287
14.	Świętokrzyski	szpital uzdr.	1 447	1 168	271	5	2	1
		sanatorium uzdr.	23 588	7 074	9 382	6 168	957	7
15.	Warmińsko-Mazurski	szpital uzdr.	164	161	0	3	0	0
		sanatorium uzdr.	17 897	6 852	7 386	3 654	5	0
16.	Wielkopolski	szpital uzdr.	904	866	33	4	1	0
		sanatorium uzdr.	59 806	19 183	28 705	11 741	177	0
17.	Zachodniopomorski	szpital uzdr.	129	129	0	0	0	0
		sanatorium uzdr.	15 292	5 662	6 825	2 797	8	0

Liczba osób oczekujących na potwierdzenie skierowania na stacjonarne leczenie uzdrowiskowe[1]				Zbiorczo Narodowy Fundusz Zdrowia				
Stan na 31.12.2015								
l.p.	Oddział	rodzaj leczenia stacjonarnego	liczba oczekujących	liczba oczekujących, których czas oczekiwania w miesiącach wynosi				
			ogółem	mniej niż 6	powyżej 6 do 12	powyżej 12 do 18	powyżej 18 do 24	powyżej 24
1	2	3	4=(5+6+7+8+9)	5	6	7	8	9
1.	Zbiorczo NFZ	szpital uzdr.	11 052	9 733	1 208	54	44	13
		sanatorium uzdr.	652 217	186 966	226 301	158 085	64 929	15 936
2.	Dolnośląski	szpital uzdr.	424	417	7	0	0	0
		sanatorium uzdr.	80 276	28320	18736	23489	9670	61
3.	Kujawsko-Pomorski	szpital uzdr.	232	215	14	3	0	0
		sanatorium uzdr.	29 280	1123	6478	12707	8698	274
4.	Lubelski	szpital uzdr.	546	521	18	6	1	0
		sanatorium uzdr.	26 990	8900	15665	2422	3	0
5.	Lubuski	szpital uzdr.	3	2	0	0	1	0
		sanatorium uzdr.	12 044	3933	6295	1810	6	0
6.	Łódzki	szpital uzdr.	715	704	10	1	0	0
		sanatorium uzdr.	46 720	13567	21300	10143	1709	1
7.	Małopolski	szpital uzdr.	4 086	3234	847	2	3	0
		sanatorium uzdr.	60 798	20714	13489	17025	9421	149
8.	Mazowiecki	szpital uzdr.	697	570	75	28	19	5
		sanatorium uzdr.	100 208	15969	33139	32206	18525	369
9.	Opolski	szpital uzdr.	42	41	1	0	0	0
		sanatorium uzdr.	13 949	4618	5543	3203	585	0
10.	Podkarpacki	szpital uzdr.	933	925	7	1	0	0
		sanatorium uzdr.	20 013	10370	9221	422	0	0
11.	Podlaski	szpital uzdr.	857	807	44	1	5	0
		sanatorium uzdr.	19 330	6843	7950	4496	41	0
12.	Pomorski	szpital uzdr.	155	155	0	0	0	0
		sanatorium uzdr.	31 745	9981	14033	7505	226	0
13.	Śląski	szpital uzdr.	402	297	77	10	10	8
		sanatorium uzdr.	106 221	25692	26626	23165	15661	15077
14.	Świętokrzyski	szpital uzdr.	1 010	948	56	1	5	0
		sanatorium uzdr.	20 465	6466	9439	4376	179	5
15.	Warmińsko-Mazurski	szpital uzdr.	120	119	0	1	0	0
		sanatorium uzdr.	16 230	6709	6410	3111	0	0
16.	Wielkopolski	szpital uzdr.	373	338	35	0	0	0
		sanatorium uzdr.	53 596	18162	26342	8894	198	0
17.	Zachodniopomorski	szpital uzdr.	457	440	17	0	0	0
		sanatorium uzdr.	14 352	5599	5635	3111	7	0

Liczba osób oczekujących na potwierdzenie skierowania na stacjonarne leczenie uzdrowiskowe[1]				Zbiorczo Narodowy Fundusz Zdrowia				
Stan na 31.12.2014								
l.p.	Oddział	rodzaj leczenia stacjonarnego	liczba oczekujących	liczba oczekujących, których czas oczekiwania w miesiącach wynosi				
			ogółem	mniej niż 6	powyżej 6 do 12	powyżej 12 do 18	powyżej 18 do 24	powyżej 24
1	2	3	4=(5+6+7+8+9)	5	6	7	8	9
1.	Zbiorczo NFZ	szpital uzdr.	9 940	8 548	1 119	85	124	64
		sanatorium uzdr.	575 740	164 549	220 287	142 553	41 492	6 856
2.	Dolnośląski	szpital uzdr.	178	82	4	2	81	9
		sanatorium uzdr.	68 502	26 224	18 061	20 190	3 943	84
3.	Kujawsko-Pomorski	szpital uzdr.	208	189	17	2	0	0
		sanatorium uzdr.	26 235	1 065	6 931	11 845	6 389	5
4.	Lubelski	szpital uzdr.	320	311	8	1	0	0
		sanatorium uzdr.	26 184	8 762	15 698	1 717	5	2
5.	Lubuski	szpital uzdr.	5	4	1	0	0	0
		sanatorium uzdr.	11 129	3 880	6 099	1 147	3	0
6.	Łódzki	szpital uzdr.	711	635	75	1	0	0
		sanatorium uzdr.	43 483	12 928	22 400	8 142	11	2
7.	Małopolski	szpital uzdr.	3 389	2 827	562	0	0	0
		sanatorium uzdr.	53 752	19 417	14 836	15 207	4 291	0
8.	Mazowiecki	szpital uzdr.	868	638	133	36	22	39
		sanatorium uzdr.	76 581	913	30 280	31 931	12 959	497
9.	Opolski	szpital uzdr.	428	420	7	0	1	0
		sanatorium uzdr.	12 182	3 637	5 902	2 611	31	0
10.	Podkarpacki	szpital uzdr.	332	329	3	0	0	0
		sanatorium uzdr.	17 484	10 714	6 705	64	1	0
11.	Podlaski	szpital uzdr.	648	605	38	3	2	0
		sanatorium uzdr.	16 997	6 267	5 986	4 711	32	1
12.	Pomorski	szpital uzdr.	169	167	2	0	0	0
		sanatorium uzdr.	29 449	9 806	14 041	5 596	6	0
13.	Śląski	szpital uzdr.	381	279	67	12	7	16
		sanatorium uzdr.	103 530	27 023	28 462	28 041	13 748	6 256
14.	Świętokrzyski	szpital uzdr.	782	658	108	9	7	0
		sanatorium uzdr.	16 656	5 252	9 324	2 049	23	8
15.	Warmińsko-Mazurski	szpital uzdr.	37	35	0	1	1	0
		sanatorium uzdr.	15 713	6 873	5 150	3 672	17	1
16.	Wielkopolski	szpital uzdr.	1 082	971	90	18	3	0
		sanatorium uzdr.	44 737	16 291	24 516	3 901	29	0
17.	Zachodniopomorski	szpital uzdr.	402	398	4	0	0	0
		sanatorium uzdr.	13 126	5 497	5 896	1 729	4	0

Liczba osób oczekujących na potwierdzenie skierowania na stacjonarne leczenie uzdrowiskowe[1]				Zbioreczo Narodowy Fundusz Zdrowia				
Stan na 31.12.2013								
l.p.	Oddział	rodzaj leczenia stacjonarnego	liczba oczekujących	liczba oczekujących, których czas oczekiwania w miesiącach wynosi				
			ogółem	mniej niż 6	powyżej 6 do 12	powyżej 12 do 18	powyżej 18 do 24	powyżej 24
1	2	3	4=(5+6+7+8+9)	5	6	7	8	9
1.	Zbioreczo NFZ	szpital uzdr.	8 397	7 257	902	126	75	37
		sanatorium uzdr.	537 648	163 299	192 345	130 932	49 147	1 924
2.	Dolnośląski	szpital uzdr.	67	66	1	0	0	0
		sanatorium uzdr.	64 193	23 147	15 613	17 886	7 511	36
3.	Kujawsko-Pomorski	szpital uzdr.	223	177	29	12	3	2
		sanatorium uzdr.	27 998	975	9 799	10 834	6 214	176
4.	Lubelski	szpital uzdr.	111	77	20	13	1	0
		sanatorium uzdr.	24 778	8 945	13 725	2 107	1	0
5.	Lubuski	szpital uzdr.	59	45	8	1	5	0
		sanatorium uzdr.	9 904	3 717	4 205	1 930	49	3
6.	Łódzki	szpital uzdr.	36	29	6	1	0	0
		sanatorium uzdr.	38 229	12 378	16 426	9 340	85	0
7.	Małopolski	szpital uzdr.	3 093	2 618	443	12	16	4
		sanatorium uzdr.	48 364	17 074	13 648	12 265	5 340	37
8.	Mazowiecki	szpital uzdr.	1 282	997	186	50	31	18
		sanatorium uzdr.	77 609	5 324	29 331	28 506	14 077	370
9.	Opolski	szpital uzdr.	254	254	0	0	0	0
		sanatorium uzdr.	11 488	3 503	5 008	2 962	15	0
10.	Podkarpacki	szpital uzdr.	155	155	0	0	0	0
		sanatorium uzdr.	14 815	9 678	5 082	55	0	0
11.	Podlaski	szpital uzdr.	586	564	22	0	0	0
		sanatorium uzdr.	17 107	7 962	4 557	4 562	25	1
12.	Pomorski	szpital uzdr.	113	113	0	0	0	0
		sanatorium uzdr.	261 19	10 519	12 948	2 651	1	0
13.	Śląski	szpital uzdr.	421	326	59	13	10	13
		sanatorium uzdr.	97 356	26 844	26 607	26 877	15 730	1 298
14.	Świętokrzyski	szpital uzdr.	629	597	26	5	1	0
		sanatorium uzdr.	14 646	5 768	7 301	1 558	18	1
15.	Warmińsko-Mazurski	szpital uzdr.	10	9	0	0	1	0
		sanatorium uzdr.	15 508	6 442	5 243	3 787	34	2
16.	Wielkopolski	szpital uzdr.	917	790	101	19	7	0
		sanatorium uzdr.	366 36	16 104	17 700	2 797	35	0
17.	Zachodniopomorski	szpital uzdr.	441	440	1	0	0	0
		sanatorium uzdr.	12 898	4 919	5 152	2 815	12	0

Najdłuższy czas oczekiwania na leczenie uzdrowiskowe aktualnie występuje w Śląskim Oddziale Wojewódzkim NFZ i wynosi około 31–32 miesięcy. Natomiast w innych dużych oddziałach wojewódzkich NFZ np. Dolnośląskim, Kujawsko-Pomorskim, Małopolskim czy też Mazowieckim czas oczekiwania na świadczenia uzdrowiskowego leczenia sanatoryjnego dorosłych waha się od 25 do 28 miesięcy.

Kolejka oczekujących na leczenie uzdrowiskowe we wszystkich oddziałach wojewódzkich NFZ wskazuje tendencję wzrostową, szczególnie dotyczy to uzdrowiskowego leczenia sanatoryjnego dorosłych. Problem ten szczególnie odczuwalny jest w oddziałach wojewódzkich NFZ skupiających duże aglomeracje miejskie.

Nie bez znaczenia na liczbę oczekujących na leczenie uzdrowiskowe pozostaje duże zainteresowanie tą formą leczenia. Pomimo zwiększania nakładów finansowych na leczenie uzdrowiskowe, liczba zakontraktowanych przez OW NFZ skierowań pozostaje niższa od liczby skierowań wpływających do oddziału, co skutkuje sukcesywnym wzrostem liczby oczekujących na wyjazd do uzdrowiska.

Istotnym czynnikiem mającym wpływ na wydłużanie czasu oczekiwania są rezygnacje pacjentów i niedojazdy na leczenie uzdrowiskowe. Powody zwrotów/rezygnacji są różne. Najczęściej jest to brak akceptacji dla wskazanego świadczeniodawcy, terminu lub miejsca leczenia. Nagannym zachowaniem świadczeniobiorców jest np. rezygnacja z leczenia, bez poinformowania oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, co uniemożliwia skierowanie na leczenie kolejnych pacjentów oczekujących w kolejce.

Innym przykładem są prośby świadczeniobiorców, dotyczące potwierdzenia skierowania na leczenie uzdrowiskowe w okresie letnim do miejscowości nadmorskiej, ze wskazaniem osób towarzyszących, lub w okresie zimowym do miejscowości górskich. Powyższe niejednokrotnie jest ważniejsze niż aspekt medyczny (wskazania medyczne), który jest podstawowym kryterium kwalifikacji do leczenia. W ocenie Narodowego Funduszu Zdrowia, powyższe zjawisko jest jednym z istotnych problemów wpływającym na zmniejszanie realizacji świadczeń uzdrowiskowych poprzez brak możliwości powtórnego wykorzystania skierowania co skutkuje wydłużaniem okresu oczekiwania na uzyskanie świadczenia.

Istotny jest również fakt, że pacjenci, jeżeli korzystają z innych rodzajów świadczeń, np. z rehabilitacji ogólnoustrojowej, potrafią dostosować się do wyznaczonych terminów tak, aby móc skorzystać z leczenia. Natomiast w przypadku leczenia uzdrowiskowego normą, trudną do zaakceptowania, są sytuacje, że pacjenci wnioskuje, a nawet żądają zmiany terminu/miejsca leczenia z uwagi na inne okoliczności niż medyczne. Takie sytuacje nie występują w takiej skali w innych świadczeniach medycznych.

Kolejnym, ważnym czynnikiem, wpływającym na wydłużenie kolejki oczekujących jest bezpośrednio, po odbyciu leczenia uzdrowiskowego, nie czekając na efekty terapeutyczne, składanie kolejnych skierowań o ponowne uzyskanie tego świadczenia.

Ad 2.

W kwestii finansowania świadczeń należy zaznaczyć, iż poziom finansowania poszczególnych rodzajów świadczeń opieki zdrowotnej jest konsekwencją między innymi wysokości pozostających w dyspozycji Narodowego Funduszu Zdrowia środków na koszty świadczeń opieki zdrowotnej, rozpoznanych potrzeb w zakresie poszczególnych rodzajów świadczeń opieki zdrowotnej, priorytetów zdrowotnych oraz ewentualnych zmian w zakresie kontraktowania i finansowania poszczególnych rodzajów świadczeń. Jednym z rodzajów świadczeń ujętych w planie finansowym NFZ jest leczenie uzdrowiskowe. Zgodnie z ustawą o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, plan finansowy dla Narodowego Funduszu Zdrowia akceptowany jest przez Ministra Zdrowia, w porozumieniu z Ministrem Finansów.

NFZ rokrocznie przeznacza coraz więcej środków finansowych na świadczenia w zakresie leczenia uzdrowiskowego co przedstawiają tabele poniżej:

Tabela: Plan finansowy NFZ w latach 2014–2018 na świadczenia lecznictwa uzdrowiskowego

OW NFZ	2014	2015	2016*	2017*	2018*
DOLNOŚLĄSKI	60 632 000	60 632 000	60 632 000	62 862 000	67 828 000
KUJAWSKO-POMORSKI	32 133 000	32 133 000	34 000 000	35 327 000	37 732 000
LUBELSKI	39 954 000	39 954 000	40 600 000	41 312 000	42 622 000
LUBUSKI	13 700 000	13 700 000	14 200 000	14 300 000	14 400 000
ŁÓDZKI	44 648 000	42 000 000	43 000 000	43 500 000	44 500 000
MAŁOPOLSKI	49 500 000	50 000 000	51 000 000	52 380 000	54 000 000
MAZOWIECKI	95 731 000	102 890 000	102 890 000	102 936 000	102 936 000
OPOLSKI	12 900 000	12 700 000	12 700 000	12 700 000	13 000 000
PODKARPACKI	31 955 000	31 955 000	32 594 000	34 670 000	37 570 000
PODLASKI	18 400 000	18 700 000	20 000 000	20 500 000	20 500 000
POMORSKI	26 500 000	26 000 000	26 500 000	27 649 000	32 000 000
ŚLĄSKI OW NFZ	70 000 000	70 000 000	70 000 000	71 496 000	73 014 000
ŚWIĘTOKRZYSKI	25 000 000	25 000 000	25 425 000	26 084 000	26 757 000
WARMIŃSKO-MAZURSKI	19 674 000	19 876 000	20 876 000	21 202 000	21 265 000
WIELKOPOLSKI	60 200 000	60 000 000	61 500 000	61 500 000	66 000 000
ZACHODNIOPOMORSKI	22 100 000	22 100 000	23 100 000	26 864 000	29 770 000
RAZEM	623 027 000	627 640 000	639 017 000	655 282 000	683 894 000

* od 2016 r. w planie finansowym zawarte są środki na podwyżki dla pielęgniarek i położnych.

Tabela: Dynamika wartości planu finansowego NFZ na leczenie uzdrowiskowe rok do roku w latach 2014–2018.

OW NFZ	2015/2014	2016/2015	2017/2016	2018/2017	2018/2014
DOLNOŚLĄSKI	100,00%	100,00%	103,68%	107,90%	111,87%
KUJAWSKO-POMORSKI	100,00%	105,81%	103,90%	106,81%	117,42%
LUBELSKI	100,00%	101,62%	101,75%	103,17%	106,68%
LUBUSKI	100,00%	103,65%	100,70%	100,70%	105,11%
ŁÓDZKI	94,07%	102,38%	101,16%	102,30%	99,67%
MAŁOPOLSKI	101,01%	102,00%	102,71%	103,09%	109,09%
MAZOWIECKI	107,48%	100,00%	100,04%	100,00%	107,53%
OPOLSKI	98,45%	100,00%	100,00%	102,36%	100,78%
PODKARPACKI	100,00%	102,00%	106,37%	108,36%	117,57%
PODLASKI	101,63%	106,95%	102,50%	100,00%	111,41%
POMORSKI	98,11%	101,92%	104,34%	115,74%	120,75%
ŚLĄSKI OW NFZ	100,00%	100,00%	102,14%	102,12%	104,31%
ŚWIĘTOKRZYSKI	100,00%	101,70%	102,59%	102,58%	107,03%
WARMIŃSKO-MAZURSKI	101,03%	105,03%	101,56%	100,30%	108,09%
WIELKOPOLSKI	99,67%	102,50%	100,00%	107,32%	109,63%
ZACHODNIOPOMORSKI	100,00%	104,52%	116,29%	110,82%	134,71%
RAZEM	100,74%	101,81%	102,55%	104,37%	109,77%

Ad 3.

Poniższe zestawienia przedstawiają liczbę wszystkich zakontraktowanych skierowań na stacjonarne leczenie uzdrowiskowe oraz liczbę skierowań na uzdrowiskowe leczenie sanatoryjne dorosłych (najdłuższa kolejka) w latach 2014–2018 oraz dynamikę wzrostu liczby skierowań na leczenie uzdrowiskowe rok do roku.

Z przedmiotowych danych wynika, iż w ciągu ostatnich 5 lat liczba zakontraktowanych skierowań na uzdrowskowe leczenie sanatoryjne dorosłych wzrosła o ponad 6%.

Tabela: Liczba wszystkich zakontraktowanych skierowań na stacjonarne leczenie uzdrowskowe oraz liczba skierowań na uzdrowskowe leczenie sanatoryjne dorosłych (najdłuższa kolejka) w latach 2014–2018

OW NFZ	LECZENIE UZDROWSKOWE	2014	2015	2016	2017	2018
DOLNOŚLĄSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	36 601	36 804	37 580	37 075	37 773
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	26 509	28 634	29 506	29 248	29 894
KUJAWSKO-PO-MORSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	20 491	20 448	20 478	20 349	20 478
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	16 994	17 172	17 114	17 019	17 019
LUBELSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	24 853	25 073	25 503	25 463	25 349
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	17 844	18 386	18 917	19 124	19 013
LUBUSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	9 007	9 022	9 364	9 328	9 255
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	7 552	7 702	8 118	8 086	8 029
ŁÓDZKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	27 713	27 442	28 200	28 224	27 882
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	24 218	24 425	25 326	25 391	24 998
MAŁOPOLSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	29 544	29 802	29 234	28 240	28 024
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	22 370	22 825	22 217	21 755	21 526
MAZOWIECKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	59 992	63 677	64 173	63 633	62 284
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	47 566	50 584	50 832	51 108	50 148
OPOLSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	8 411	8 313	8 341	8 215	8 394
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	7 072	7 016	7 185	7 189	7 525
PODKARPACKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	19 348	19 411	19 758	19 363	20 525
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	14 754	15 043	15 118	14 718	15 975
PODLASKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	11 723	11 957	12 816	12 885	12 775
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	9 328	9 733	10 570	10 745	10 732
POMORSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	17 658	17 259	17 752	17 702	20 325
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	16 026	15 737	16 202	15 927	18 628
ŚLĄSKI OW NFZ	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	45 593	45 483	46 378	45 991	44 874
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	39 850	39 827	40 793	40 615	39 344
ŚWIĘTOKRZYSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	15 049	15 083	15 016	14 419	14 332
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	12 043	11 707	11 690	11 275	11 100
WARMIŃSKO-MAZURSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	12 032	12 113	12 668	12 685	12 435
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	8 706	8 974	9 376	9 453	9 223
WIELKOPOLSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	36 246	38 188	40 219	38 805	41 345
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	28 352	30 437	32 289	31 272	33 925
ZACHODNIO-POMORSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	12 858	12 849	12 807	13 721	13 737
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	8 466	8 503	8 278	9 014	9 068
RAZEM OW NFZ	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	387 119	392 924	400 287	396 098	399 787
	UZDROWSKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	307 650	316 705	323 531	321 939	326 147

Tabela: *Dynamika wzrostu liczby skierowań na leczenie uzdrowiskowe rok do roku w latach 2014–2018.*

OW NFZ	LECZENIE UZDROWISKOWE	2015/2014	2016/2015	2017/2016	2018/2017	2018/2014
DOLNOŚLĄSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	100,55%	102,11%	98,66%	101,88%	103,20%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	108,02%	103,05%	99,13%	102,21%	112,77%
KUJAWSKO-POMORSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	99,79%	100,15%	99,37%	100,63%	99,94%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	101,05%	99,66%	99,44%	100,00%	100,15%
LUBELSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	100,89%	101,71%	99,84%	99,55%	102,00%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	103,04%	102,89%	101,09%	99,42%	106,55%
LUBUSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	100,17%	103,79%	99,62%	99,22%	102,75%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	101,99%	105,40%	99,61%	99,30%	106,32%
ŁÓDZKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	99,02%	102,76%	100,09%	98,79%	100,61%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	100,85%	103,69%	100,26%	98,45%	103,22%
MAŁOPOLSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	100,87%	98,09%	96,60%	99,24%	94,86%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	102,03%	97,34%	97,92%	98,95%	96,23%
MAZOWIECKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	106,14%	100,78%	99,16%	97,88%	103,82%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	106,34%	100,49%	100,54%	98,12%	105,43%
OPOLSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	98,83%	100,34%	98,49%	102,18%	99,80%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	99,21%	102,41%	100,06%	104,67%	106,41%
PODKARPACKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	100,33%	101,79%	98,00%	106,00%	106,08%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	101,96%	100,50%	97,35%	108,54%	108,28%
PODLASKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	102,00%	107,18%	100,54%	99,15%	108,97%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	104,34%	108,60%	101,66%	99,88%	115,05%
POMORSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	97,74%	102,86%	99,72%	114,82%	115,10%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	98,20%	102,95%	98,30%	116,96%	116,24%
ŚLĄSKI OW NFZ	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	99,76%	101,97%	99,17%	97,57%	98,42%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	99,94%	102,43%	99,56%	96,87%	98,73%
ŚWIĘTOKRZYSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	100,23%	99,56%	96,02%	99,40%	95,24%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	97,21%	99,85%	96,45%	98,45%	92,17%
WARMIŃSKO-MAZURSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	100,67%	104,58%	100,13%	98,03%	103,35%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	103,08%	104,48%	100,82%	97,57%	105,94%
WIELKOPOLSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	105,36%	105,32%	96,48%	106,55%	114,07%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	107,35%	106,08%	96,85%	108,48%	119,66%
ZACHODNIO-POMORSKI	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	99,93%	99,67%	107,14%	100,12%	106,84%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	100,44%	97,35%	108,89%	100,60%	107,11%
RAZEM OW NFZ	WSZYSTKIE ZAKRESY STACJONARNE UZD	101,50%	101,87%	98,95%	100,93%	103,27%
	UZDROWISKOWE LECZENIE SANATORYJNE DOROSŁYCH	102,94%	102,16%	99,51%	101,31%	106,01%

Z poważaniem

z up. PREZESA
NARODOWEGO FUNDUSZU ZDROWIA
Zastępca Prezesa
Narodowego Funduszu Zdrowia
do spraw Finansowych
Maciej Miłkowski

Oświadczenie senatora Łukasza Mikołajczyka

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

W nawiązaniu do odpowiedzi na oświadczenie senatorskie nr BPS/043-49-1339/17, którą otrzymałem w grudniu 2017 r., ponownie wnoszę o rozważenie zmian dotyczących kwalifikacji wymaganych od nauczycieli.

Przypomnę, iż w ubiegłym roku zgłosiła się do mnie na dyżurze senatorskim nauczycielka, która posiada tytuł magistra filologii angielskiej i dodatkowo ukończyła studia licencjackie z filologii polskiej. Niestety w liceum ogólnokształcącym nauczycielka ta nie może uczyć języka polskiego. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 1 sierpnia 2017 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli zakłada, że m.in. w liceum danego przedmiotu można uczyć po studiach podyplomowych, a nie można po studiach pierwszego stopnia, nawet jeżeli ma się tytuł magistra z innego przedmiotu.

Nadal uważam, że jest to bardzo krzywdzące dla nauczycieli, którzy m.in. w liceum nie mogą uczyć danego przedmiotu po ukończeniu studiów pierwszego stopnia jako drugiego kierunku, mimo że mają już tytuł magistra z innego przedmiotu, a także przygotowanie pedagogiczne. Paradoksalnie mogą oni uczyć po ukończeniu studiów podyplomowych, które trwają zdecydowanie krócej i często są zdecydowanie niższej jakości niż studia pierwszego stopnia.

W związku z tym proponuję, aby w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 1 sierpnia 2017 r. §3, ust. 1, pkt 3 brzmiał następująco: „studia drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie, na kierunku (specjalności) innym niż wymieniony w pkt 1 i 2, i studia podyplomowe lub studia pierwszego stopnia w zakresie nauczanego przedmiotu lub prowadzonych zajęć oraz posiada przygotowanie pedagogiczne”.

Z góry serdecznie dziękuję za rozważenie propozycji takiej zmiany.

Z wyrazami szacunku
Łukasz Mikołajczyk

Odpowiedź

Warszawa, 17 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Łukasza Mikołajczyka, złożone 8 marca 2018 r. na 57. posiedzeniu Senatu RP w sprawie rozważenia zmiany przepisów dotyczących kwalifikacji wymaganych od nauczycieli.

Szanowny Panie Senatorze,

odpowiadając na oświadczenie w sprawie rozważenia zmiany przepisów dotyczących kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz nawiązując do poprzedniej korespondencji w tej sprawie uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Jak wskazano w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora nr BPS/043-49-1339/2017 (pismo z 18 grudnia 2017 r. znak: DKO-WKiDN.054.8.2017.BK), wymagania kwalifikacyjne wobec nauczycieli są formułowane odpowiednio do zakresu kształcenia nauczycieli realizowanego zgodnie z wymogami rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 17 stycznia 2012 r. w sprawie standardów kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela (Dz.U. poz. 131).

W świetle przepisów tego rozporządzenia kształcenie na studiach pierwszego stopnia obejmuje wyłącznie przygotowanie do wykonywania zawodu nauczyciela w przed-szkolach i szkołach podstawowych, a na studiach drugiego stopnia, jednolitych studiach magisterskich i studiach podyplomowych – do pracy we wszystkich typach szkół i rodzajach placówek.

Przepisy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 1 sierpnia 2017 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli (Dz.U. poz. 1575) są dostosowane do standardów kształcenia nauczycieli ustalonych przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Zaproponowane przez Pana Senatora brzmienie przepisu §3 ust. 1 pkt 3 ww. rozporządzenia byłoby niespójne z przepisami rozporządzenia w sprawie standardów kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela.

Osoba legitymująca się wykształceniem magisterskim, która dodatkowo ukończyła studia pierwszego stopnia w zakresie filologii polskiej nie posiada kwalifikacji do zajmowania stanowiska nauczyciela języka polskiego w liceum ogólnokształcącym. Studia pierwszego stopnia – zgodnie z obowiązującymi standardami kształcenia nauczycieli – przygotowują wyłącznie do pracy w szkole podstawowej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Minister Edukacji Narodowej zarządzeniem z 25 kwietnia 2017 r. powołał Zespół do spraw kształcenia i doskonalenia nauczycieli, do którego zadań należy m.in. przygotowanie koncepcji zmian w systemie kształcenia i doskonalenia nauczycieli. Jednym z obszarów działań Zespołu jest wypracowanie nowych standardów kształcenia nauczycieli w systemie szkolnictwa wyższego, a w konsekwencji – nowych regulacji określających kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska nauczyciela w szkołach i placówkach funkcjonujących w systemie oświaty.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Pająka

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

Zwracam się do Pani w związku z licznymi interwencjami samorządowców i nauczycieli dotyczącymi kwestii znacznego zmniejszenia części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2018 dla powiatu suskiego. W planach budżetowych na rok 2018 zawarto wpływ na kwotę 33 milionów 385 tysięcy 405 zł pochodzącą z subwencji oświatowej – w wysokości zgodnej z propozycją Ministerstwa Rozwoju i Finansów, pismo z dnia 12 października 2017 r. – tymczasem zgodnie z pismem z dnia 13 lutego br. kwota ta została pomniejszona o 1 milion 324 tysiące 825 zł i finalnie wynosi 32 miliony 60 tysięcy 580 zł. Pragnę podkreślić, że planowana w 2017 r. kwota 33 milionów 845 tysięcy 405 zł została przyjęta przez zarząd powiatu do projektu budżetu, a następnie uchwalona przez radę powiatu w budżecie na rok 2018.

Korekta tej subwencji przeprowadzona w lutym br. przez Ministerstwo Finansów i pomniejszenie jej o 1 milion 324 tysiące 825 zł wyraźnie zaniepokoiło i zbulwersowało środowisko samorządowców oraz nauczycieli, ponieważ w budżecie powstała dziura, której uzupełnienie przekracza możliwości kasy powiatowej. Przed szkołami, zwłaszcza ponadgimnazjalnymi zawodowymi, stoi widmo zaniechania jakichkolwiek remontów oraz niepodwyższania płac nauczycielom.

Jako parlamentarzysta reprezentujący w Senacie RP m.in. powiat suski, ale przede wszystkim jako pierwszy i wieloletni starosta tego powiatu, doskonale znam sytuację 9 jednostek oświatowych prowadzonych przez powiat i wpływ, jaki będzie miało przedmiotowe obciążenie opisywanej subwencji, zwłaszcza że około 85% środków planowanych w budżetach tych jednostek stanowią wydatki na płace i pochodne zatrudnionej kadry, tymczasem w szkołach utrzymywanych przez powiat uczniów i słuchaczy nie ubyło, co było podstawą planowania kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2018. Opisane zmniejszenie znacząco wpłynie ponadto na możliwości powiatu w zakresie wykonywania zleconych mu zadań ze względu na fakt, że budżet powiatu opiera się w większości na transferach z budżetu centralnego, a dochody własne kształtują się na minimalnym poziomie, stanowiąc ok. 9% wpływów.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwracam się do Pani Minister o ustosunkowanie do nakreślonego problemu i odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy nie uważa Pani za bulwersujące obniżanie subwencji oświatowej w miesiącu lutym, gdy powiaty i gminy mają już zatwierdzone swoje budżety?
2. Czy widzi Pani możliwość wsparcia finansowego powiatu suskiego subwencją w wysokości podanej wcześniej przez resort?
3. Jakie przyczyny legły u podstaw decyzji zmieniającej wcześniejsze ustalenia co do wysokości subwencji oświatowej?

Z poważaniem
Andrzej Pająk

**Stanowisko
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 18 kwietnia 2018 r.

Pani
Anna Zalewska
Minister Edukacji Narodowej

Szanowna Pani Minister,
w załączeniu przekazuję – według właściwości – otrzymane przy piśmie Marszałka Senatu RP nr BPS/043-57-1575/18, oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Pająka złożone podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., dotyczące wysokości części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2018 dla Powiatu Suskiego.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Tomasz Robaczyński

**Odpowiedź
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ**

Warszawa, 26 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składałam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Andrzeja Pająka, złożone 8 marca 2018 r. na posiedzeniu Senatu RP, dotyczące obniżenia części oświatowej subwencji ogólnej na 2018 rok dla powiatu suskiego w stosunku do kwoty prognozowanej.

Szanowny Panie Senatorze,
dane o wysokości subwencji wstępnej na rok 2018 przekazane samorządom w październiku 2017 r. mają jedynie charakter pomocniczy – w dużej mierze bazują na danych statystycznych z poprzedniego roku szkolnego 2016/2017. Jest to prognoza mająca na celu umożliwienie prac nad budżetem jednostki samorządu terytorialnego (jst). W chwili udostępnienia prognoz jst nieznana jest jeszcze kwota ostatecznej subwencji oświatowej, nie są znane aktualne dane statystyczne dotyczące liczby uczniów i nauczycieli oraz nie jest jeszcze znany ostateczny algorytm podziału subwencji oświatowej. Wszystkie te czynniki sprawiają, że kwota prognozowana ma charakter pomocniczy i może ulec zmianie.

Ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2018 skalkulowane zostały na podstawie:

- określonej w ustawie budżetowej na rok 2018 z dnia 11 stycznia br. (Dz. U. z 2018 r., poz. 291) wysokości części oświatowej subwencji ogólnej (43 075 129 tys. zł) pomniejszonej o 0,4% rezerwy;
- rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2018 (Dz. U. z 2017 r., poz. 2395);
- danych statystycznych dotyczących liczby etatów nauczycieli poszczególnych stopni awansu zawodowego, wykazanych w systemie informacji oświatowej (według stanu na dzień 30 września 2017 r. i dzień 10 października 2017 r.) zweryfikowanych i potwierdzonych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki oświatowe;
- danych statystycznych dotyczących liczby uczniów (wychowanków) w roku szkolnym 2017/2018, wykazanych w systemie informacji oświatowej (według stanu na dzień 30 września 2017 r. i dzień 10 października 2017 r.), zweryfikowanych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki dla dzieci i młodzieży.

Wstępnie skalkulowane kwoty subwencji oświatowej dla poszczególnych jst były także poddane stosownej weryfikacji z początkiem 2018 r. w oparciu o zaktualizowane dane statystyczne o liczbie:

- uczniów (korzystających),
- etatów nauczycieli w podziale na stopnie awansu zawodowego, dlatego też ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej w stosunku do kwot wstępnych musiały ulec zmianie także z tego powodu.

Subwencja ostateczna dla powiatu suskiego spadła względem subwencji wstępnej o **1.324.825 zł**, tj. **3,97%**.

Subwencja wstępna została skalkulowana w wysokości 33.385.404 zł, natomiast subwencja ostateczna na 2018 r. wynosi 32.060.580 zł.

Analiza danych dotyczących **powiatu suskiego** wykazała, że na zmniejszenie się kwoty subwencji ostatecznej w stosunku do kwoty subwencji wstępnej wpłynął przede wszystkim:

- spadek o 19,9282 liczby wychowanków przeliczanych wagą P_{55} (dla wychowanków ośrodków rewalidacyjno-wychowawczych oraz dzieci z niepełnosprawnościami sprzężonymi i z autyzmem). Do kalkulacji wstępnej kwoty subwencji przyjęto liczbę wychowanków wykazanych we wrześniu 2016 r. powiększoną o przyjęty¹ wskaźnik równy 26,547%,
- spadek o 2,8995 liczby uczniów przeliczanych wagą P_7 (dla dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu głębokim spełniających obowiązek szkolny lub obowiązek nauki przez udział w zajęciach rewalidacyjno-wychowawczych). Do kalkulacji wstępnej kwoty subwencji przyjęto liczbę wychowanków wykazanych we wrześniu 2016 r. powiększoną o przyjęty wskaźnik równy 11,152%,
- spadek o 21 liczby uczniów przeliczanych wagą P_{47} (wychowankowie w internatach i bursach). Do kalkulacji wstępnej kwoty subwencji przyjęto liczbę wychowanków wykazanych we wrześniu 2016 r.,
- spadek wysokości kwoty finansowego standardu A, który przy kalkulacji wstępnej kwoty subwencji na rok 2018 wynosił 5.435,5719 zł, a przy kalkulacji ostatecznej kwoty subwencji na rok 2018 wynosi 5.409,1141 zł,
- spadek wysokości wskaźnika D_i z 1,0218377071 na 1,0163605171.

Należy podkreślić, że przy spadku liczby uczniów przeliczeniowych w stosunku do roku 2017 o 2,90% kwota subwencji na 2018 zmniejszyła się tylko o 0,76%. Liczba uczniów rzeczywistych w roku szkolnym 2017/2018 spadła w stosunku do roku szkolnego 2016/2017 o 4,36%.

¹ Przyjęcie do kalkulacji wstępnych kwot subwencji wskaźnika wynikało z konieczności uwzględnienia zwiększonej w skali kraju liczby uczniów z wydanymi orzeczeniami o niepełnosprawności względem roku 2017. Z uwagi na fakt, że do wyliczeń tych kwot przyjmuje się liczebność uczniów pochodzącą z roku poprzedniego (30 września 2017 r.) konieczne było zwiększenie liczebności uczniów przeliczanych tą wagą.

Kwota subwencji oświatowej może być zwiększona tylko z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej. Rezerwa jest rozdysponowywana zgodnie z kryteriami jej podziału opiniowanymi przez stronę samorządową Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Niestety wśród kryteriów podziału rezerwy nie ma takiego, z którego mógłby skorzystać powiat suski w opisanej przez Pana Senatora sytuacji.

Ministerstwo Edukacji Narodowej dokłada wszelkich starań, aby prognozowane kwoty subwencji oświatowej były jak najdokładniejsze, jednak z uwagi na opisane wyżej ograniczenia, np. niedostępność aktualnych danych statystycznych, kwota ostateczna części oświatowej subwencji ogólnej mogła ulec zmianie.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Marzena Machałek
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do komendanta głównego Policji Jarosława Szymczyka

Szanowny Panie Komendancie!

W związku z informacjami przekazywanymi za pośrednictwem komend powiatowych Policji w sprawie akcji „Smog” na drogach zwracam się z prośbą o ustalenie i odpowiedź na pytania:

1. Czy policjanci prowadzący badania na drogach są po kierunkowym przeszkoleniu lub kursie? Czy posiadają kierunkowe wykształcenie techniczne uprawniające do prowadzenia badań pojazdów samochodowych?

2. Czy w trakcie kontroli przeprowadza się ustaloną procedurę sprawdzania ewentualnych nieprawidłowości? Czy jest ona wykonywana „na wyczucie” osoby kontrolującej? Jeśli istnieje procedura wykonywania takich kontroli, proszę o kopię odpowiedniej instrukcji.

3. Czy w trakcie kontroli sprawdza się fizycznie istnienie układów filtrów (wychwytu) cząstek stałych (np. DPF) oraz systemów kontrowersji NO_x (np. AdBlue) w samochodach zasilanych olejem napędowym?

4. Czy do stwierdzenia jakości emisji spalin wykorzystuje się certyfikowane przyrządy pomiarowe, a jeśli tak, to jakie? Czy posiada je każda jednostka biorąca udział w przeprowadzanych akcjach?

Wartość smogu motoryzacyjnego określona została dla Polski na poziomie ok. 17% smogu całkowitego (Polski Komitet Energii Elektrycznej). Jest to bez wątpienia problem dotkliwy i godne pochwały jest jego skuteczne zwalczanie.

Pomiar emisji spalin silników zasilanych olejem napędowym jest jednak technicznie trudny do poprawnego wykonania nawet w warunkach laboratoryjnych. W związku z przeprowadzoną akcją „Smog” oraz podawanymi do informacji publicznej jej wynikami wiem, że niesprawnych pojazdów, którym zatrzymano dowód rejestracyjny w wyniku akcji, jest mniej niż 1% (w mieście, z którego pochodzę 1 na 120 skontrolowanych pojazdów). Sugeruje to, że problemu nie ma, bo jest marginalny.

Z informacji uzyskiwanych od firm zajmujących się recyklingiem pojazdów wiem, że problem usuwania filtrów DPF dotyczy w Polsce 80% pojazdów zasilanych olejem napędowym wycofywanych z eksploatacji, przy czym stan ich układów wydechowych wskazuje na co najmniej kilkuletnią eksploatację pojazdów bez filtra przed wycofaniem.

W związku z powagą problemu smogu w miastach uprzejmie proszę o jego poważne traktowanie.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
KOMENDANTA GŁÓWNEGO POLICJI**

Warszawa, 9 kwietnia 2018 r.

Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej
Pani Maria Koc

Szanowna Pani Marszałek!

W odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 16 marca 2018 r., dotyczące oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Grzegorza Peczkisa podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., uprzejmie informuję, że zasady przeprowadzania kontroli układu emisji spalin oraz warunki, jakim mają odpowiadać są określone w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 lipca 2008 r. *w sprawie kontroli ruchu drogowego* (Dz. U. z 2008 r. nr 132, poz. 841 z późn. zm.). Przedmiotowe rozporządzenie, w kwestiach dotyczących m.in. poziomu emisji zanieczyszczeń gazowych oraz wartości zadymienia spalin odsyła także do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. *w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia* (Dz. U. z 2016 r., poz. 2022 z późn. zm.).

W odniesieniu do kwestii dotyczących prowadzonych przez Policję badań na drogach informuję, że zgodnie z zarządzeniem nr 30 Komendanta Głównego Policji z dnia 22 września 2017 r. *w sprawie pełnienia służby na drogach* (Dz. Urz. KGP poz. 64) do pełnienia służby na drogach wyznacza się policjanta z komórki organizacyjnej Policji właściwej do spraw ruchu drogowego.

Ponadto należy wskazać, że czynność wymagającą wiedzy specjalistycznej i umiejętności w zakresie m.in. kontroli stanu technicznego pojazdu silnikowego wykonuje policjant posiadający przeszkolenie z zakresu ruchu drogowego. Kurs specjalistyczny w zakresie ruchu drogowego składa się z dwóch części: szczególnej i ogólnej. Jednym z tematów tego kursu, w części szczególnej, jest „Kontrola stanu technicznego pojazdów”, podczas którego policjant nabywa wiedzę i umiejętności w zakresie m.in. kontroli układów pojazdu z wykorzystaniem urządzeń stanowiących wyposażenie Ekip Techniki Drogowej i Ekologii (dymomierz, analizator spalin).

Policjanci ruchu drogowego wykorzystują 31 pojazdów Ekip Techniki Drogowej i Ekologii (wyposażonych w analizatory spalin i dymomierze) oraz dodatkowo 8 analizatorów spalin i dymomierzy. Wszystkie przyrządy posiadają zatwierdzenie typu oraz legalizacje wydawane przez polską administrację miar. Poniżej zostały przedstawione typy i modele urządzeń pozostających na wyposażeniu Policji:

- analizatory spalin: Auto Kane 4-1, AT 501, AT 502, CAP 320I, ATAL 5200, Pelec CAP-320, K9000;
- dymomierze: DS2-C, AT 601L, DS2Pc-C, DS2-M, CAP 320IGO, AV 9200, LCS 2000, DS2, DS-2PC, DS28C.

Odnosząc się do kontroli stanu technicznego pojazdów przeprowadzanych przez policjantów należy wskazać, że Policja może prowadzić takie kontrole tylko w warunkach drogowych. To zaś implikuje liczne ograniczenia w zakresie możliwości ustalenia, czy pojazd jest wyposażony w filtr cząstek stałych, a także czy element ten jest sprawny. Policja posiada bowiem ograniczoną ilość analizatorów spalin oraz dymomierzy, w związku z czym policjanci nieposiadający takiego oprzyrządowania mogą dokonać wyłącznie wzrokowej oceny stanu układu wydechowego, przy czym dostęp do całego układu bez kanału lub podnośnika jest w zasadzie niemożliwy.

Należy również nadmienić, że obecnie najczęściej nie usuwa się całego filtra cząstek stałych, ale tylko jego wkład (pozostawiając obudowę), co sprawia, że niemożliwe jest, aby organoleptycznie stwierdzić fakt przeprowadzenia takiej niedozwolonej modyfikacji. W związku z tym, tylko w skrajnych przypadkach, tj. optycznie stwierdzonego – zdecydowanie nadmiernego zadymienia, policjant może skorzystać z normy

prawnej zawartej w art. 132 ust. 1 pkt 1 ppkt c ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. *Prawo o ruchu drogowym* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1260 z późn. zm.), tj. zatrzymać dowód rejestracyjny w przypadku stwierdzenia lub uzasadnionego przypuszczenia, że pojazd narusza wymagania ochrony środowiska.

Wskazać jednak należy, że nawet jeśli patrol Policji dysponuje analizatorem spalin oraz dymomierzem, to występuje szereg ograniczeń podczas dokonywania pomiaru emisji spalin. Policjant nie dysponując w warunkach drogowych kanałem lub podnośnikiem najczęściej nie jest w stanie sprawdzić szczelności układu wydechowego, co ma kluczowe znaczenie dla końcowego wyniku pomiaru.

Ponadto, badanie powinno być przeprowadzone w minimalnej temperaturze +5°C. Co prawda, np. dymomierz model DS 2 PC – zgodnie z instrukcją obsługi – może pracować w temperaturze do – 15°C, jednak w rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej *w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach* (Dz. U. z 2015 r., poz. 776) wskazuje się, że temperatura otoczenia powinna być wyższa niż 5°C. Przy czym, pomiaru zadymienia spalin nie powinno się dokonywać w niekorzystnych warunkach atmosferycznych, w stopniu mogącym wpływać na wynik pomiaru.

Istotnym problemem jest również skomplikowana procedura badania stopnia zadymienia, pociągająca za sobą nawet ryzyko uszkodzenia silnika. Jednocześnie, niektórzy producenci stosują blokady obrotów na biegu jałowym, co uniemożliwia przeprowadzenia badania zgodnie z procedurą. Należy wskazać, że do pojazdu o zapłonie samoczynnym analizator spalin może być użyty tylko i wyłącznie pod warunkiem, że pojazd wyposażony jest w filtr cząstek stałych. Natomiast do kontroli pojazdów bez tego filtra stosuje się dymomierz, który jednak nie stwierdza wprost naruszenia normy emisji Euro.

Ponadto, wiele pojazdów w których usunięto filtr DPF tak czy inaczej spełnia dość liberalne normy poziomu zadymienia. Dlatego też, nawet przy użyciu specjalistycznego oprzyrządowania trudno jest wykryć brak filtra cząstek stałych. Takie stanowisko przekazało do resortu ochrony środowiska (stan na dzień 23 października 2017 r.) ówczesne Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa. W *Harmonogramie zadań do realizacji wynikających z przyjętych w dniu 25 kwietnia 2017 r. przez Radę Ministrów rekomendacji – tzw. Programu pt. „Czyste powietrze”* wskazano, że *„Usunięcie filtra cząstek stałych, a w zasadzie jego funkcjonalnych elementów nie jest wykrywalne w trakcie prowadzonej obecnie kontroli technicznej pojazdów, nie tylko na drogach, ale przede wszystkim w stacjach kontroli pojazdów”*.

W związku z powyższym, podjęta została inicjatywa opracowania w trybie pracy badawczej propozycji procedury dla kontrolujących stan techniczny pojazdów, wykrywającej usunięcie z pojazdu filtra cząstek stałych. Zlecenie takiej ekspertyzy otrzymał Instytut Transportu Samochodowego.

Ponadto, wiele problemów sprawia kontrola układu SCR AdBlue, ponieważ większość analizatorów spalin nie posiada funkcji pomiaru stężenia tlenku azotu, a wykrycie emulatora wyłączającego system redukcji tego związku jest dość proste do wykrycia tylko w samochodach ciężarowych. Dodatkowo, należy zaznaczyć, że technicznie możliwe jest, zamiast montażu emulatora przeprogramowanie silnika, natomiast Policja nie dysponuje oprzyrządowaniem pozwalającym na zdiagnozowanie zmian w jego oprogramowaniu.

Przedstawiając powyższe stanowisko, należy wskazać, iż to względy techniczne sprawiają, że w toku kontroli policyjnych wykrywany jest stosunkowo niewielki odsetek pojazdów, w których dokonano nieuprawnionej modyfikacji systemu oczyszczania spalin.

Z poważaniem

nadinsp. Jan Lach

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Zwracam się z prośbą o podjęcie działań, które przyczynią się do znaczącej poprawy bezpieczeństwa niestrzeżonych przejazdów kolejowych i przemieszczania się wzdłuż nich.

Najwyższa Izba Kontroli w swoim niedawnym wystąpieniu pokontrolnym zaznaczyła, że szeroko rozumiane bezpieczeństwo w zakresie przestępstw i innych negatywnych czynów popełnianych w sieci kolejowej zarządzanej przez PKP PLK SA spadła z 14,3 tysiąca do 9,5 tysiąca. kontrola NIK obejmowała okres od 2012 do połowy 2017 r. Szeroki zakres kontroli obejmował również inne zjawiska, które zostały ocenione niezbyt zadowalająco. Wśród nich należy zwrócić uwagę na istotny problem, jaki stanowią wypadki samochodowe oraz wypadki z udziałem pieszych na niestrzeżonych przejazdach kolejowych.

Do mojego biura senatorskiego wpływa bardzo wiele uwag i wniosków od osób, które podkreślają konieczność poprawy warunków i bezpieczeństwa poruszania się wzdłuż przejazdów kolejowych. Wszystkie te wnioski opierają się na wydarzeniach drogowych w postaci wypadków samochodowych na niestrzeżonych przejazdach kolejowych lub informacjach o wypadkach pieszych ze skutkiem śmiertelnym.

Wiele z przejazdów kolejowych jest źle oznakowanych zarówno od strony drogi, jak i torów. Często bywają one zarośnięte lub posiadają drogi dojazdowe w złym stanie. Widoczność również jest ograniczona, co nie pozwala zawczasu zauważyć nadjeżdżającego pociągu. Najwyższa Izba Kontroli informuje w swym wystąpieniu pokontrolnym, że liczba wypadków samochodowych na niestrzeżonych przejazdach kolejowych wzrosła aż o 1/5.

Należy mieć na uwadze, że wiele z tych wypadków jest konsekwencją braku rozsądku ze strony kierowcy lub pieszego przy podejmowaniu decyzji o przekraczaniu niestrzeżonego przejazdu.

Wydaje się, że zasadne i konieczne jest podjęcie systemowych działań na rzecz poprawy bezpieczeństwa osób korzystających z przejazdów kolejowych zarówno w roli pieszego, jak i kierowcy samochodu.

Z poważaniem
Krystian Probierz

Odpowiedź

Warszawa, 29 marca 2018 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone 8 marca 2018 r. na 57. posiedzeniu Senatu przez Senatora Krystiana Probierza, dotyczące poprawy bezpieczeństwa na przejazdach kolejowo-drogowych, przedstawiam następujące informacje.

Zapewnienie należytego poziomu bezpieczeństwa na przejazdach kolejowo-drogowych jest bez wątpienia jednym z najważniejszych zagadnień dotyczących styku infrastruktury drogowej i kolejowej. Zarządcy infrastruktury drogowej i kolejowej zobligowani są przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 20 października 2015 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać skrzyżowania linii kolejowych oraz bocznic kolejowych z drogami i ich usytuowanie (Dz. U. poz. 1744) do realizacji konkretnych działań mających na celu poprawę bezpieczeństwa użytkowników tych przejazdów.

Wspomniane regulacje precyzyjnie określają m.in. oznakowanie pionowe i poziome oraz rodzaj urządzeń bezpieczeństwa ruchu, jakie należy zastosować na danym przejeździe kolejowo-drogowym, a także wymagania dotyczące widoczności przejazdu (drażóg rogatkowych, sygnalizatorów i znaków drogowych) oraz czoła pociągu z drogi. W ww. rozporządzeniu znajduje się również szereg przepisów mających na celu poprawę poziomu bezpieczeństwa na przejazdach kolejowo-drogowych i przejściach. Zarządcy dróg oraz zarządcy infrastruktury kolejowej muszą dostosować istniejące skrzyżowania linii kolejowych oraz bocznic kolejowych z drogami do przepisów zawartych w przedmiotowym akcie prawnym do 12 listopada 2020 r.

Niezależnie od powyższego, w Krajowym Programie Kolejowym do 2023 roku (KPK) ujęty został projekt finansowany ze środków Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko „Poprawa bezpieczeństwa na skrzyżowaniach linii kolejowych z drogami”. Zadanie stanowi kontynuację projektu zrealizowanego w ramach perspektywy 2007–2013, w ramach którego zmodernizowano ponad 300 przejazdów na terenie całego kraju.

Etap I nowego projektu zakłada prace na 182 przejazdach kolejowo-drogowych zlokalizowanych na 73 liniach kolejowych w Polsce. Na 121 przejazdach i przejściach zostaną zamontowane dodatkowe urządzenia zabezpieczenia ruchu (m.in. rogatki i sygnalizatory). Na 61 przejazdach urządzenia zostaną zmodernizowane lub wymienione. Przejazdy objęte projektem zostaną wyposażone w urządzenia zdalnej kontroli – informacja o stanie urządzeń zabezpieczenia ruchu wyświetlana będzie maszynistom na tarczach ostrzegawczych przejazdowych, umieszczanych przy torach przed przejazdami, co pozwoli na ewentualną reakcję maszynisty w razie zdarzeń niepożądanych.

Na zdecydowanej większości modernizowanych przejazdów (132 skrzyżowania) poza wymianą lub montażem nowych urządzeń, zaplanowano także remont bądź przebudowę nawierzchni drogowej.

W ramach II etapu opisywanego projektu 5 przejazdów kolejowo-drogowych zastąpią skrzyżowania dwupoziomowe (wiadukty, bądź tunele).

Planuje się, że projekt zostanie również rozszerzony o komponent dedykowany samorządom. W II kwartale 2018 r. PKP Polskie Linie Kolejowe SA przeprowadzi weryfikację wielokryterialną dokumentacji złożonej przez jednostki samorządowe celem wyłonienia najlepszych lokalizacji dla skrzyżowań dwupoziomowych, które zastąpią przejazdy kolejowo-drogowe. Współpraca z zarządcami dróg zakwalifikowanymi do realizacji przedsięwzięć w ramach projektu sformalizowana zostanie w postaci porozumienia określającego obowiązki stron w trakcie realizacji inwestycji i po jej zakończeniu. Jednym ze wstępnych warunków jakie muszą spełnić samorzady jest opracowanie wstępnej koncepcji przedsięwzięcia. Wybór projektów do realizacji uwarunkowany będzie również dostępnością środków finansowych w ramach projektu.

Łączna pula środków przewidywana na realizację opisywanego projektu to ponad 650 mln zł.

Warto także zwrócić uwagę na szereg działań nieinwestycyjnych, prowadzonych przez narodowego zarządcę infrastruktury kolejowej – PKP Polskie Linie Kolejowe SA.

Jednym z takich działań jest kampania społeczna „Bezpieczny przejazd – Szlaban na ryzyko!”, objęta patronatem honorowym Ministra Infrastruktury.

Zarządca realizuje w niej działania nakierowane na podnoszenie wiedzy o zagrożeniach wynikających z niezachowania szczególnej ostrożności na przejazdach i terenach kolejowych oraz kształtowanie i utrwalenie postaw społecznie pożądanych. W ramach akcji prowadzone są symulacje, konkursy, happeningi, prelekcje dla dzieci,

patrole Straży Ochrony Kolei oraz szeroko zakrojona akcja informacyjna w mediach i na nośnikach reklamowych.

Do głównych jej celów należy m.in. podnoszenie świadomości, minimalizacja liczby zdarzeń zagrażających życiu i zdrowiu ludzi na przejazdach kolejowo-drogowych oraz terenach kolejowych, jak również dotarcie z przekazem do jak największej grupy społeczeństwa.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Rulewskiego

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Jak Pani wie, w Senacie toczą się prace nad stworzeniem nowego systemu alimentacyjnego, którego jednym z głównych elementów jest zwiększenie skuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych na rzecz uprawnionych, jak również na rzecz Funduszu Alimentacyjnego.

Z danych Ministerstwa Sprawiedliwości wynika, że wydatki Funduszu Alimentacyjnego na rzecz dzieci, których rodzice odmawiają płacenia alimentów, stanowią blisko 1,5 miliarda zł rocznie, zaś ściągalność tych środków od zobowiązanych kształtuje się na poziomie 12,9% (dane z 2015 r.) Z opinii przekazanych m.in. przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej wynika, że ściągalność wcześniej prowadzona przez służby ministerstwa była nieporadna i na kompromitującym poziomie. Z danych dotyczących egzekucji komorniczej nie wynika, aby stan ten był zadowalający. Taka sytuacja wymaga zweryfikowania m.in. przy pomocy informacji, które są w państwu posiadaniu.

W tym celu na podstawie przepisów art. 16 ust. 1 i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (DzU z 2016 r. poz. 1510, z późn. zm.) przez kilka tygodni podejmowaliśmy próby pozyskania od państwa niezbędnej wiedzy i w tym celu przestaliśmy państwu szereg pytań, jak również dążyliśmy do umówienia z państwem spotkania. Do chwili obecnej nie otrzymaliśmy w tym zakresie żadnej odpowiedzi, choć upłynął już znaczny okres, podczas którego miały miejsca zwolnienia chorobowe i urlopy. Pragnę zwrócić uwagę, że państwa pracownik, odpowiedzialny za kontakt z nami, nie był w stanie w żaden sposób nam pomóc i wskazać choćby przybliżonego terminu spotkania. W efekcie prace nad systemem alimentacyjnym zostały wstrzymane. Nie można tego uznać inaczej niż za ignorowanie pozyceji senatora.

Wobec odmowy i uchylenia się od odpowiedzi nie widzimy możliwości dalszego kontynuowania współpracy z lokalną strukturą w Bydgoszczy. W związku z tym wnoszę o wyznaczenie kompetentnych informatorów w powyższej sprawie.

*Z poważaniem
Jan Rulewski*

Odpowiedź

Warszawa, 18 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazaniem oświadczenia złożonego przez Senatora Jana Rulewskiego w dniu 8 marca 2018 r., podczas 57. posiedzenia Senatu, dotyczącego spraw związanych z egzekucją świadczeń alimentacyjnych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z oświadczeniem Senatora Jana Rulewskiego, działając w trybie art. 16 ust. 1 i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz.U. z 2016 r. poz. 1510, z późn. zm.), zwrócił się On do Dyrektora Izby

Administracji Skarbowej w Bydgoszczy o udzielenie informacji w sprawie egzekucji należności alimentacyjnych. Senator Jan Rulewski uznał, iż w sprawie działano opieszale i uchylenie się od udzielenia odpowiedzi było tożsame z jej odmową, co skutkuje brakiem możliwości kontynuowania dalszej współpracy z lokalną strukturą w Bydgoszczy.

Ze zgromadzonego materiału oraz wyjaśnień złożonych przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy wynika, że Senator Jan Rulewski kontaktował się z sekretariatem Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy w celu uzyskania informacji w zakresie egzekucji należności alimentacyjnych. W dniu 19 lutego 2018 r. rozmawiał telefonicznie z Kierownikiem Działu Egzekucji Administracyjnej w Izbie Administracji Skarbowej w Bydgoszczy, dążąc do umówienia spotkania w tej sprawie. Zwrócono się z prośbą do Pana Senatora o sformułowanie zagadnień, jakie chciałby poruszyć na spotkaniu, w celu ich merytorycznego przygotowania. Zagadnienia zostały przekazane pocztą elektroniczną, przez sekretariat Biura Senatorskiego, w dniu 19 lutego 2018 r. Spotkanie zaplanowano na dzień 5 marca 2018 r., jednak zgodnie z oświadczeniem Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy, Pan Senator spotkanie odwołał z uwagi na inne ważne obowiązki.

W związku z powyższym Rzecznik Prasowy Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy przesłał w dniu 8 marca 2018 r. pocztą elektroniczną, opracowaną w dniu 7 marca 2018 r. odpowiedź na przedstawione zagadnienia, na adres Biura Senatora. Ponowił tę czynność w dniu 9 marca 2018 r. na prośbę osoby obsługującej sekretariat Biura Senatorskiego, z racji prawdopodobnego omyłkowego usunięcia poprzedniej korespondencji z Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy. W tym miejscu należy zauważyć, że Pan Senator Jan Rulewski w dniu 5 marca 2018 r. sporządził również pismo, w którym to sformułował wobec działań Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy zarzuty tożsame do zarzutów podniesionych w oświadczeniu złożonym podczas posiedzenia Senatu, a ponadto wniósł o uznanie swoich pytań za nieaktualne. Pismo to wpłynęło do Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy w dniu 9 marca 2018 r.

Reasumując, Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy, wbrew twierdzeniom Pana Senatora, nie odmówił udzielenia informacji Wnioskodawcy piastującemu mandat senatorski, który to działał na podstawie przepisów ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora. Gdy nie doszło do skutku spotkanie umówione na dzień 5 marca 2018 r., odpowiedź została przesłana pocztą elektroniczną w dniu 8 marca 2018 r. do Biura Pana Senatora. Czynność tę ponowiono w dniu 9 marca 2018 r.

Wobec powyższego nie ma podstaw do wyznaczenia innego podmiotu do kontaktu z Senatorem Janem Rulewskim w powyższej sprawie.

Z poważaniem

z up. MINISTRA FINANSÓW
Paweł Cybulski
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

Zwracam się do Pani w imieniu pani E.W. (zam. ...), (...) radnej w latach 2014–2018, z prośbą o interwencję w sprawie zbadania prawidłowości rozliczenia finansowego umowy zawartej przez Gminę Miasto (...) – Miejski Zarząd Ulic i Mostów w (...), dotyczącej zimowego utrzymania oraz pozimowego oczyszczania dróg i obiektów drogowych, a także letniego utrzymania czystości na terenie miasta (...) w sezonach 2015/2016, 2016/2017 oraz 2017/2018 za okresy obejmujące miesiące: listopad 2016 r., grudzień 2016 r., styczeń 2017 r. oraz luty 2017 r. jak również rzetelności i kompletności dokumentacji dotyczącej tego rozliczenia.

Z przekazanych informacji wynika, iż pani E.W. zwróciła się z wnioskiem z dnia 20 marca 2017 r. do Miejskiego Zarządu Ulic i Mostów w (...) o udostępnienie dokumentacji związanej z realizacją wymienionej umowy we wskazanych powyżej okresach. Ostatecznie pismem z dnia 23 czerwca 2017 r. Miejski Zarząd Ulic i Mostów w (...) w formie elektronicznej przesłał pani E.W., po modyfikacji jej wniosku, skany dokumentów za styczeń 2017 r. Jednocześnie Miejski Zarząd Ulic i Mostów w (...) wyjaśnił, że nie archiwizuje danych z systemów GPS pojazdów, danych monitorujących pokonywane trasy wraz z pracą pługa oraz posypywarki. Informacje te, jak to zostało wskazane, są zabezpieczane na serwerach wykonawców, ale zostają usunięte po upływie miesiąca.

Jednak pani E.W. twierdzi, że na podstawie umowy łączącej Miejski Zarząd Ulic i Mostów w (...) z wykonawcą rozliczenia miały następować na podstawie dokumentów rozliczeniowych, w szczególności protokołów odbioru oraz wydruków pochodzących z urządzeń GPS. Ponadto wykonawca zobowiązany był do sporządzania raportów dobowych, do których miały być dołączane również wydruki z GPS poszczególnych pojazdów. Budzi zatem wątpliwości to, jakie wydruki GPS były dołączane do dokumentów rozliczeniowych, jeśli nie te pochodzące z urządzeń GPS zamontowanych w pojazdach, zwłaszcza, jeśli Miejski Zarząd Ulic i Mostów w (...) utrzymuje, iż wydruki GPS dołączane były do raportów dziennych potwierdzających czas pracy pojazdów w danej dobie, a następnie na ich podstawie sporządzane były miesięczne raporty zbiorcze.

Interwencje przeprowadzone w tej sprawie przez panią E.W. nie przyniosły rezultatu, a rzeczonych wydruków z GPS pojazdów za wskazane okresy nigdy jej nie udostępniono.

Szanowna Pani Minister, takie postępowanie gminnej spółki utrudnia wykonywanie pani E.W. mandatu radnego oraz wzbudza słuszne podejrzenia co do rzetelności i prawidłowości dokonywanych w ramach wskazanej umowy rozliczeń.

Mając to na uwadze, wobec niezrozumiałego tak pod względem faktycznym, jak i prawnym sposobu rozliczenia zimowego utrzymania oraz pozimowego oczyszczania dróg i obiektów drogowych, a także letniego utrzymania czystości na terenie miasta (...) we wskazanych okresach, proszę Panią Minister o zainteresowanie się tą sprawą i podjęcie zgodnych z prawem działań. Przede wszystkim wnoszę o rozpatrzenie możliwości przeprowadzenia kontroli mającej na celu zbadanie prawidłowości rozliczenia finansowego umowy zawartej przez Gminę Miasto (...) – Miejski Zarząd Ulic i Mostów w (...) dotyczącej zimowego utrzymania oraz pozimowego oczyszczania dróg i obiektów drogowych, a także letniego utrzymania czystości na terenie miasta (...) w sezonach 2015/2016, 2016/2017, 2017/2018 za okresy obejmujące miesiące: listopad 2016 r., grudzień 2016 r., styczeń 2017 r. oraz luty 2017 r. jak również rzetelności i kompletności dokumentacji dotyczącej tego rozliczenia.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

Odpowiedź

Warszawa, 23 marca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z pismem z dnia 16 marca br. nr BPS/043-57-1579/18, przy którym został przekazany tekst oświadczenia, złożonego przez Pana Senatora Czesława Ryszkę podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r. w sprawie przeprowadzenia kontroli odnośnie do prawidłowości dokonania rozliczenia finansowego umowy, zawartej przez (...) – Miejski Zarząd Ulic i Mostów w (...), dotyczącej zimowego utrzymania oraz pozimowego oczyszczania dróg i obiektów drogowych, a także letniego utrzymania czystości na terenie (...) – uprzejmie informuję.

W świetle obecnie obowiązujących przepisów prawa, Minister Finansów nie jest uprawniony do wykonywania działań nadzorczych ani kontrolnych w odniesieniu do jednostek samorządu terytorialnego. Nie jest również organem uprawnionym do oceny działalności organów gminy, a tym bardziej do podejmowania w stosunku do nich działań władczych.

Stosownie do art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2016 r. poz. 561), izby sprawują nadzór nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego w zakresie spraw finansowych oraz dokonują kontroli gospodarki finansowej i zamówień publicznych.

Podmiotem, uprawnionym również do kontrolowania działalności organów samorządu terytorialnego, samorządowych osób prawnych i innych samorządowych jednostek organizacyjnych, jest Najwyższa Izba Kontroli. Kontrolując ww. jednostki, NIK bada w szczególności realizację ustaw i innych aktów prawnych w zakresie działalności finansowej, gospodarczej i organizacyjno-administracyjnej – stosownie do art. 3 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz.U. z 2017 r. poz. 524). Zgodnie z art. 5 ust. 2 tej ustawy, kontrola działalności samorządu terytorialnego przeprowadzana jest pod względem legalności, gospodarności i rzetelności.

Mając powyższe na uwadze uprzejmie informuję, iż właściwymi w przedmiotowej sprawie są Regionalna Izba Obrachunkowa w (...) oraz Najwyższa Izba Kontroli.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Tomasz Robaczyński

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana w imieniu pana M.J. (zam. ...) z prośbą o interwencję i wznowienie postępowania w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po W.J., Z.J. i E.J., zakończonej w I instancji postanowieniem Sądu Rejonowego w M. z dnia 23 kwietnia 2009 r., sygn. akt Ns 472/08, następnie zaskarżonym w drodze apelacji rozpoznanej przez Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny Odwoławczy, postanowieniem z dnia 19 marca 2010 r., sygn. akt II Ca 2070/09, oraz postępowania o dział spadku zakończonego w I instancji postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, XV Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w M., z dnia 21 stycznia 2014 r., sygn. akt XV Ns 102/13/S, a następnie zaskarżonego w drodze apelacji rozpoznanej przez Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny Odwoławczy, postanowieniem z dnia 17 listopada 2014 r., sygn. akt II Ca 1203/14.

Moim zdaniem pan M.J. został pokrzywdzony poprzez nieuwzględnienie jego roszczeń przez sądy oraz popełnione w toku postępowania błędy faktyczne.

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2009 r. Sąd Rejonowy w M. stwierdził nabycie spadku po W.J. na rzecz żony Z.J. oraz synów: J.J., E.J. oraz M.J. z tym że wchodzące w skład spadku gospodarstwo rolne nabyli po 1/3 żona oraz synowie J.J. i E.J. Sąd ustalił, że pan M.J. nie pracował na gospodarstwie rolnym i dlatego na podstawie przepisów obowiązujących w momencie otwarcia spadku nie był umocowany do jego nabycia. Przede wszystkim pan M.J. twierdzi, iż J.J. niestusznie nabył gospodarstwo rolne wchodzące w skład spadku, gdyż na nim nie pracował, w wieku 18 lat wyprowadził się bowiem z domu rodzinnego i nigdy do niego nie powrócił. Pan M.J. oświadczył, że nie tylko pracował na gospodarce, ale spłacił całe zadłużenie, które obciążało przedmiotową nieruchomość, na co w postępowaniach sądowych przedstawił dowody. Pan M.J. ukończył również specjalny 3-letni kurs rolniczy dający zawodowe przygotowanie do prowadzenia produkcji rolnej, a mimo to sąd uznał, iż nie dziedziczył gospodarstwa rolnego po swoim ojcu. Zarówno sąd I instancji, jak i sąd odwoławczy nie dały jednak wiary jego zeznaniom i dokumentom przez niego przedstawionym.

Następnie odbyło się postępowanie o dział spadku, w toku którego podzielono działkę (...) położoną w Ł., gmina K. W., o powierzchni 3 6210 ha na dwie działki: (...) o powierzchni 2 1189 ha i (...) o powierzchni 1 5135 ha. Sąd przyznał na wyłączną własność panu M.J. działkę (...), a A.J. działkę (...), i kosztami postępowania obciążył pana M.J. Postanowienie to utrzymał w mocy sąd odwoławczy, oddalając apelację złożoną przez pana M.J., w której żądał on zmiany orzeczenia i uznania, że również on dziedziczył gospodarstwo rolne. Sąd odwoławczy obciążył kosztami postępowania apelacyjnego pana M.J. Sądy ponownie nie wzięły pod uwagę zarzutów przywoływanych przez pana M.J., dotyczących prawidłowości nabycia samego spadku, jak również okoliczności dotyczących pracy na gospodarstwie tego, kto uiszczał podatek rolny, ponosił na rzecz nieruchomości nakłady oraz spłacał długi. Sąd nie uwzględnił również wniosku pana M.J. o rozliczenie wskazanych nakładów oraz zadłużenia.

Dodatkowo pan M.J. musiał ponieść koszty postępowań, w których zostały wydane wadliwe i niesprawiedliwe orzeczenia. Jak podaje, musiał on te koszty uiścić podwójnie: raz w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w M., a drugi raz w toku egzekucji prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ż. W wyniku tej rażącej niesprawiedliwości pan M.J. został pozbawiony przysługującego mu zgodnie z przepisami prawa spadku po zmarłych rodzicach, a w konsekwencji nastąpił niezgodny z prawem dział spadku, którego kosztami niestusznie został obciążony.

Panie Ministrze, takie niesprawiedliwe orzeczenia sądów nie pozwalają ludziom dobrze myśleć o państwie i wymiarze sądownictwa.

Mając to na uwadze, wobec niezrozumiałego zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym sposobu przeprowadzenia i zakończenia wskazanych postępowań, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się tą sprawą i podjęcie zgodnych z prawem działań.

Przede wszystkim wnoszę o rozpatrzenie możliwości wniesienia przez Pana Ministra skargi kasacyjnej na podstawie art. 398¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego. Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu Sądu Rejonowego w M., Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieście w Krakowie oraz Sądu Okręgowego w Krakowie.

*Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka*

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 5.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z nadesłanym przez Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej – Panią Marię Koc, przy korespondencji z dnia 16 marca 2018 r. nr BPS/043-57-1580/18, oświadczeniem złożonym przez Senatora RP – Pana Czesława Ryszkę, podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., dotyczącym Pana M.J., uprzejmie informuję, iż w celu ustalenia istnienia podstaw prawnych do przedsięwzięcia przez Prokuratora Generalnego czynności procesowych w ramach uprawnień ustawowych określonych przez stosowne przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, zwrócono się o przesłanie akt spraw: Sądu Rejonowego w M. o sygn. Ns 472/08 (sygn. II Ca 2070/09 Sądu Okręgowego w K. – sądu II instancji) i Sądu Rejonowego w K. o sygn. XV Ns 102/13/S (sygn. II Ca 1203 /14 Sądu Okręgowego w K.).

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż kopia korespondencji z dnia 16 marca 2018 r. została przekazana, zgodnie z właściwością, do Prokuratury Regionalnej w Krakowie, w celu rozpoznania zgodnie z kompetencją, w części zawierającej wnioski o wznowienie przedmiotowych postępowań sądowych, pod kątem istnienia podstaw do podjęcia czynności procesowych.

O zajętych w przedstawionej sprawie stanowisku zostanie Pan Marszałek powiadomiony odrębnym pismem.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 13 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

uzupełniając pismo skierowane do Pana Marszałka w dniu 5 kwietnia 2018 r., sygn. PK IV Pc 473.2018, a także w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez Senatora RP – Pana Czesława Ryszkę, podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., dotyczącego Pana M.J., działając na podstawie art. 12 §1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1767 z późn. zm.) – uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Prokuratura Krajowa przeprowadziła postępowanie wyjaśniające o sygn. PK IV Pc 473.2018 w celu ustalenia, czy i ewentualnie jakie czynności procesowe mogą zostać podjęte w ramach przyznanych ustawowo uprawnień – na mocy stosownych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

W szczególności zbadano, czy istnieją ustawowe przesłanki do wniesienia przez Prokuratora Generalnego do Sądu Najwyższego wskazanego w oświadczeniu Pana Senatora nadzwyczajnego środka zaskarżenia od postanowień Sądu Rejonowego w M. o sygn. akt Ns 472/08 (sygn. II Ca 2070/09 Sądu Okręgowego w K. – sądu II instancji) i Sądu Rejonowego w K. o sygn. XV Ns 102/13/S (sygn. II Ca 1203/14 Sądu Okręgowego w K.).

Wyniki analizy akt tych spraw nie pozwoliły jednak na skierowanie zarówno skargi kasacyjnej (art. 519¹ §1 k.p.c.) jak i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 519² §1 i §2 k.p.c.).

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż Prokuratorowi Generalnemu przysługuje jedynie uprawnienie do wniesienia skargi kasacyjnej od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie (art. 519¹ §1 k.p.c.) oraz uprawnienie do żądania stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji (a w wyjątkowych wypadkach także sądu I instancji) kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego postanowienia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 519² §1 i §2 k.p.c.).

W analizowanych sprawach skarga kasacyjna nie mogła zostać wniesiona, stosownie bowiem do przepisu art. 398⁵ §2 k.p.c. termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego wynosi sześć miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, a jeżeli strona zażądała doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem – od chwili doręczenia orzeczenia stronie.

Jak ustalono w oparciu o analizę materiału aktowego, w sprawie Sądu Okręgowego w K. o sygn. II Ca 2070/09, postanowienie z dnia 19 marca 2010 r. zostało doręczone Panu M.J. w dniu 10 maja 2010 r., zaś w sprawie o sygn. II Ca 1203/14 z dnia 17 listopada 2014 r. – w dniu 2 stycznia 2015 r. Zatem termin ten minął z dniem – odpowiednio – 10 listopada 2010 r. i 2 lipca 2015 r.

W odniesieniu do kwestii możliwości wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych postanowień wydanych w sprawach o sygn. akt II Ca 2070/09 oraz w sprawie o sygn. II Ca 1203/14, należy wskazać, iż upłynął już termin określony w art. 424⁶ §1 k.p.c., w którym ta czynność procesowa mogła zostać skutecznie dokonana – odpowiednio w dniu 19 marca 2012 r. i w dniu 17 listopada 2016 r. Stosownie bowiem do tego przepisu skargę o stwierdzenie niezgodności z pra-

wem prawomocnego wyroku wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się.

Jednocześnie, należy zaznaczyć, iż zgodnie z art. 89 §1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r., poz. 5 z późn. zm.), która weszła w życie z dniem 3 kwietnia 2018 r., od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego, kończącego postępowanie w sprawie, może być wniesiona skarga nadzwyczajna. Skarga nadzwyczajna od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, które uprawomocniło się przed wejściem w życie niniejszej ustawy, może być wniesiona przez Prokuratora Generalnego lub Rzecznika Praw Obywatelskich (art. 115 §1a zd. 1 Ustawy).

Jeśli więc Pan M.J. skieruje prośbę do Prokuratora Generalnego o wniesienie do Sądu Najwyższego skargi nadzwyczajnej od kwestionowanego orzeczenia – zostanie ona rozpoznana pod kątem istnienia podstaw określonych w art. 89 i następnych Ustawy, do podjęcia tej czynności procesowej.

O powyższym Pan M.J. zostanie powiadomiony odrębnym pismem.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosiła się pani T.P. (zam...), prosząc o udzielenie pomocy prawnej.

Z przekazanych informacji wynika, iż pani T.P. wystąpiła do Pana Ministra z prośbą o pomoc w dniu 17 października 2017 r. i do dnia dzisiejszego nie otrzymała odpowiedzi.

Pani T.P. bardzo niepokoi się swoją sytuacją i dlatego zwróciła się do mnie z prośbą o napisanie do Pana Ministra z zapytaniem, na jakim etapie rozpatrywania jest jej pismo.

*Z poważaniem
Czesław Ryszka*

Odpowiedź

Warszawa, 29.03.2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z oświadczeniem pana Czesława Ryszki – senatora RP w zakresie złożonego w dniu 17 października 2017 r. przez parną T.P. zapytania o ocenę szans na uzyskanie satysfakcjonującego rozstrzygnięcia we wskazanej sprawie Sądu Rejonowego w (...) (pismo z dnia 16 marca 2018 r. nr BPS/043-57-1581/18) uprzejmie informuję, co następuje.

W dniu 27 marca 2018 r. (pismo nr BKA-II-054-1240/18/2) skierowano do pani T.P. pismo, w którym wskazano, że wyjaśnienia udzielone w dniu 28 maja 2014 r. za nr BM-III-054-1131/14/2 pozostają nadal aktualne.

Dodatkowo ponownie wyjaśniono, że Ministerstwo Sprawiedliwości nie udziela porad prawnych, nie odpowiada na pytania prawne, nie dokonuje interpretacji przepisów prawa, a także nie występuje w imieniu i na rzecz stron w postępowaniach przed sądami powszechnymi i innymi organami.

Ponadto pod rozważę pani T.P. poddano celowość skorzystania przez nią z pomocy fachowego pełnomocnika w osobie adwokata lub radcy prawnego oraz poinformowano, że na stronie internetowej <https://darmowapomocprawna.ms.gov.pl> dostępne są dane adresowe podmiotów świadczących nieodpłatną pomoc prawną na zasadach określonych w ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nieodpłatnej pomocy prawnej oraz edukacji prawnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2030), a informacje adresowe o ww. podmiotach uzyskać można również we właściwym urzędzie gminy lub miasta.

Jednocześnie wyjaśniam, że opóźnienie w udzieleniu odpowiedzi na wniosek pani T.P. spowodowane było bardzo dużą ilością korespondencji adresowanej do Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego. Zaznaczam, że Ministerstwo Sprawiedliwości w pierwszej kolejności rozpatruje pisma o charakterze skargowym, a wniosek

będący przedmiotem oświadczenia nie posiadał znamion skargi, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r, poz. 1257 i z 2018 r. poz. 149).

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Michał Wójcik
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana w imieniu pani Z.M. (zam. ...) z prośbą o interwencję i wznowienie postępowania w sprawie wpisu prawa własności zakończonej postanowieniem referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w T., Wydział V Ksiąg Wieczystych, z dnia 1 września 2017 r. – sygn. akt: Nr Dz. Kw 5303/17. Pani Z.M. wniosła o wpisanie do Księgi Wieczystej (...) własności w udziale wynoszącym 1/2 części na jej rzecz na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w T., I Wydział Cywilny, z dnia 20 listopada 2014 r. (sygn. akt: I Ns 549/09) oraz postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach, Wydział III Cywilny Odwoławczy, z dnia 22 września 2016 r. (sygn. akt: III Ca 1097/15). Jednak, jak podaje pani Z.M., pomimo że w przywołanych orzeczeniach zostało prawomocnie ustalone, że w skład majątku wspólnego jej i jej męża R.M. wchodzi prawo własności nieruchomości gruntowej zabudowanej budynkiem mieszkalnym z garażem, położonej w (...) o powierzchni 0,0822 ha, dla której Sąd Rejonowy w T., Wydział V Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), sąd oddalił jej wniosek o wpis prawa własności do wskazanej księgi wieczystej prowadzonej dla przedmiotowej nieruchomości. W uzasadnieniu postanowienia powołano się na art. 626⁹ k.p.c., zgodnie z którym sąd oddala wniosek o wpis, jeżeli brak jest podstaw albo istnieją przeszkody do jego dokonania.

W wyniku tej rażącej niesprawiedliwości pani Z.M., pomimo prawomocnego uznania przez sądy, iż jest w 1/2 właścicielką wskazanej nieruchomości, odmówiono w sposób bezprawny dokonania wpisu do księgi wieczystej. Mając to na uwadze, wobec niezrozumiałego tak pod względem faktycznym, jak i prawnym sposobu przeprowadzenia i zakończenia wskazanego postępowania, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się sprawą i podjęcie zgodnych z prawem działań. Przede wszystkim wnoszę o rozpatrzenie możliwości wniesienia przez Pana Ministra skargi kasacyjnej na podstawie art. 398¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego. Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu Sądu Rejonowego w T., Wydział V Ksiąg Wieczystych.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 3.04.2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,
nawiązując do oświadczenia złożonego przez Pana Czesława Ryszkę, Senatorsa RP na 57. posiedzeniu Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r. uprzejmie informuję, że Prokuratura Krajowa zwróciła się do sądu o wypożyczenie akt sprawy cywilnej.

Po analizie akt sądowych Pani Marszałek zostanie przedstawiona informacja o sposobie załatwienia sprawy.

Z poważaniem

Robert Hernand

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 4.05.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Czesława Ryszki. Senatora RP złożone na 57. posiedzeniu Senatu w dniu 8 marca 2018 r., działając na podstawie art. 49 ust. 5 uchwały Senatu RP z dnia 23 listopada 1990 r. – Regulamin Senatu (M.P. z 2017 r., poz. 827 z późn. zm.) w sprawie wniesienia skargi kasacyjnej od prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 1 września 2017 r. o sygnaturze akt podanej w oświadczeniu, uprzejmie informuję, że zaskarżenie tego orzeczenia skargą kasacyjną jest niemożliwe.

W związku z koniecznością udzielenia Panu Marszałkowi odpowiedzi zapoznano się z aktami księgi wieczystej o numerze podanym w oświadczeniu, w oparciu o które stwierdzono, że Sąd Rejonowy w T. postanowieniem z dnia 1 września 2017 r. oddalił wniosek Pani Z.M. o wpis prawa własności nieruchomości, w udziale wynoszącym 1/2 części. Postanowienie to doręczono zainteresowanej w dniu 15 września 2017 r. i wobec niezaskarżenia. uprawomocniło się w dniu 23 września 2017 r.

Zgodnie z art. 519¹ §1 k.p.c. skargą kasacyjną może zostać zaskarżone jedynie postanowienie co do istoty sprawy wydane przez sąd drugiej instancji, a w tej sprawie uprawomocniło się orzeczenie wydane przez sąd pierwszej instancji.

Wniesienie skargi kasacyjnej jest zatem niemożliwe.

Nadto uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 626³ k.p.c. w postępowaniu wieczystoksięgowym nie stosuje się przepisów o wznowieniu postępowania. O zajętych stanowisku odrębnie poinformowano zainteresowaną.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Szanowna Pani Minister!

W tym oświadczeniu chciałbym zwrócić uwagę na nieprawidłowości w postępowaniu zakładów ubezpieczeń w likwidacji szkód komunikacyjnych oraz egzekwowanie Wytycznych Komisji Nadzoru Finansowego.

Przedmiotowy wątek był przeze mnie podnoszony w oświadczeniu senatorskim, złożonym w dniu 31 stycznia 2018 r. na pięćdziesiątym piątym posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, które skierowałem do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego, pana Zbigniewa Ziobry. Jednakże otrzymuję kolejne sygnały o występujących nieprawidłowościach, co w mojej ocenie zasługuje na natychmiastową interwencję.

Negatywna ocena sposobu wdrożenia Wytycznych może realnie wpłynąć na możliwości wypłaty dywidend, dyscyplinując tym samym zakłady ubezpieczeń w zakresie stosowania się do Wytycznych. Badania przeprowadzone przez Instytut Wymiaru Sprawiedliwości potwierdzają, iż na 180 badanych spraw sądowych o zaniżanie odszkodowań jedynie w 1 przypadku wyliczenia były prawidłowe, a tylko w samym 2017 r. takich spraw było 70 tysięcy.

Zainteresowane strony alarmują, że od 2 lat nieprawidłowości w tym zakresie jest coraz więcej. Szanowna Pani Minister, prawdą jest, że część postulatów, które zostały zawarte w mojej interpelacji z 2012 r., została wdrożona. Pozostaje jednak jeszcze wiele kwestii, które należy uregulować jak najszybciej, ponieważ wywołują one wiele nieprawidłowości i działają na szkodę osób starających się o uzyskanie świadczenia z ubezpieczenia OC.

Dlatego też zwracam się do Pani Minister z prośbą o ustosunkowanie się do przedmiotowej sprawy oraz o odpowiedź na następujące pytania.

1. Czy kierowany przez Panią Minister resort dysponuje wynikami kontroli i nadzoru zakładów ubezpieczeń przez Komisję Nadzoru Finansowego? Jeśli to możliwe, proszę o udostępnienie tych informacji.

2. Czy Ministerstwo Finansów dysponuje danymi statystycznymi mówiącymi o tym, w jakim procencie spraw sądowych o zaniżanie świadczeń odszkodowawczych zapadły wyroki stwierdzające, iż firma ubezpieczeniowa zaniżyła przyznaną kwotę? Jeśli tak, to proszę, o ile to możliwe, o upublicznienie tych danych.

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 11 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przekazane przy piśmie z dnia 16 marca 2018 r., sygn. BPS/043-57-1583/18, oświadczenie Pana senatora Waldemara Sługockiego złożone podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W odniesieniu do pytań zawartych w oświadczeniu uprzejmie informuję, że Ministerstwo Finansów nie dysponuje wynikami kontroli zakładów ubezpieczeń w ramach nadzoru sprawowanego przez Komisję Nadzoru Finansowego oraz danymi w zakresie spraw sądowych. Jednocześnie, zwrócono się do Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego z prośbą o stanowisko do kwestii podniesionych w oświadczeniu.

W odpowiedzi, pismem z dnia 3 kwietnia br., Zastępca Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego wyjaśnił, że udostępnienie szczegółowych danych w zakresie podejmowanych przez organ nadzoru działań wobec poszczególnych zakładów ubezpieczeń wymagałoby przekazania informacji uzyskanych w ramach sprawowania nadzoru, co jest wyłączone przez obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej uregulowany w art. 372 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (t.j.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1170, z późn. zm.; dalej jako: „ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”).

Dodatkowo wskazano, że organ nadzoru na podstawie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej podejmuje działania nadzorcze w stosunku do zakładów ubezpieczeń, mające na celu m.in. zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku ubezpieczeniowego, jego stabilności, bezpieczeństwa oraz przejrzystości i zaufania do rynku ubezpieczeniowego, a także ochronę interesów osób ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia. Stosownie do przyznanych przepisami prawa kompetencji, organ nadzoru w dniu 16 grudnia 2014 r., w ramach 246. posiedzenia uchwałą nr 414/2014 wydał dla rynku ubezpieczeniowego *Wytyczne dotyczące likwidacji szkód z ubezpieczeń komunikacyjnych* (dalej: „Wytyczne”). Jednocześnie podkreślono, że Wytyczne nie stanowią przepisów obowiązującego prawa i nie mogą być za takie uznawane. Wytyczne mają na celu wskazanie oczekiwań nadzorczych dotyczących ostrożnego i stabilnego zarządzania obszarem likwidacji szkód z ubezpieczeń komunikacyjnych, w tym ryzykiem związanym z tym obszarem. Termin na wdrożenie standardów wskazanych w Wytycznych przez zakłady ubezpieczeń został wyznaczony na dzień 31 marca 2015 r.

Zgodnie z informacjami uzyskanymi od Komisji Nadzoru Finansowego, w latach 2015–2017 organ nadzoru przeprowadził kontrole wszystkich zakładów ubezpieczeń, oferujących w ramach swojej działalności produkty w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W ramach kontroli w każdym zakładzie ubezpieczeń szczegółowo zbadano 30 teczek szkodowych wybranych ze szkód zgłoszonych po 31 marca 2015 r. W wyniku przeprowadzonych kontroli w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości wydano zalecenia dla zakładów ubezpieczeń, a w przypadkach określonych w art. 14 ust. 3a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j.: Dz. U. z 2018 r. poz. 473) wnioskowano o nałożenie kary pieniężnej.

Odnosząc się do kwestii „negatywnej oceny sposobu wdrożenia Wytycznych” w kontekście opracowanego w 2017 r. przez Instytut Wymiaru Sprawiedliwości (dalej jako: „IWS”) raportu pt.: *Szkoda na mieniu wynikająca z wypadków komunikacyjnych*, organ nadzoru zwrócił uwagę, że ww. publikacja została przygotowana na podstawie próby akt spraw sądowych, które jako ostatnie zostały prawomocnie zakończone w 2015 r., niezależnie od tego, czy orzeczenie uprawomocniło się w I czy w II instancji. W ocenie organu nadzoru, przyjęcie ustalonego przez autora raportu w toku analizy ww. spraw, średniego czasu trwania postępowania przed sądem pierwszej instancji wynoszącego ponad 400 dni, oznacza, że orzeczenia poddane badaniu w opracowaniu dotyczyły roszczeń związanych z wypadkami komunikacyjnymi mającymi miejsce, nie tylko przed planowanym terminem implementacji Wytycznych przez ubezpieczycieli, ale jeszcze przed ich wydaniem.

Organ nadzoru ponadto zwrócił uwagę, że przepis art. 329 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej dotyczący szczegółowych zadań organu nadzoru w ramach realizowanych celów i odwołujący się przede wszystkim w sposób ogólny do ochrony interesów uczestników rynku wskazuje, że odpowiedzialność organu nadzoru obejmuje niektóre aspekty ochrony interesów klientów zakładów ubezpieczeń. Konkretnie kompetencje organu nadzoru przysługujące w stosunku do zakładów

ubezpieczeń, jak również ustawowe regulacje określające wymogi związane z działalnością tych podmiotów, w zdecydowanej większości koncentrują się na wypłacalności zakładu ubezpieczeń i jakości zarządzania nim. Organ nadzoru wskazał, że nie posiada kompetencji do rozstrzygania indywidualnych sporów pomiędzy zakładami ubezpieczeń a uprawnionymi z umów ubezpieczenia o charakterze cywilnoprawnym. W szczególności do kompetencji organu nadzoru nie należy wydawanie rozstrzygnięć, na mocy których ubezpieczyciel zrealizuje świadczenie w określonej wysokości na rzecz uprawnionego w postępowaniu likwidacyjnym. Jest to kompetencja należąca wyłącznie do sądów cywilnych, które rozstrzygają w sprawach spornych, bazując na ogólnych przepisach kodeksu cywilnego oraz posiłkując się biegłymi rzeczoznawcami, którzy posiadają wiedzę specjalistyczną z zakresu motoryzacji. W zakresie sporów cywilnych można też wskazać na wiodącą rolę Rzecznika Finansowego, który na podstawie ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (t.j.: Dz. U. z 2017 r. poz. 2270) jest uprawniony i zobowiązany w szczególności do rozpatrywania wniosków w indywidualnych sprawach, wniesionych na skutek nieuwzględnienia roszczeń klienta przez podmiot rynku finansowego w trybie rozpatrywania reklamacji. Rzecznik może również brać aktywny udział w sprawach sądowych poprzez wykorzystanie uprawnienia do wytoczenia powództwa na rzecz klientów podmiotów rynku finansowego w sprawach dotyczących nieuczciwych praktyk rynkowych dotyczących działalności tych podmiotów. Za zgodą powoda może także wziąć udział w toczącym się już postępowaniu.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Leszek Skiba

Oświadczenie senatora Andrzeja Stanisławka

*skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina*

Szanowny Panie Premierze!

Uchwalenie nowelizacji ustawy o IPN uruchomiło międzynarodową dyskusję o stosunkach polsko-żydowskich. Upowszechniana jest wiedza o udziale Polaków w Holokauście. Książki polskie oparte na badaniach historycznych dotyczących tego okresu, mimo że dostępne, nie są publikowane w ostatnich latach. Mówią one o tych relacjach, ale w innym świetle przedstawiają Żydów. Uważam, że należy zbadać te powiązania, podobnie jak zrobił to Jan Tomasz Gross, w oparciu o przekazy ustne. Jego oral history jest aktualnie nową, uznaną w świecie dziedziną nauki.

W związku z wykonywaną funkcją senatora Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r., zwracam się do Pana Premiera o otwarcie konkursów na badania naukowe w oparciu o oral history, dotyczące stosunków polsko-żydowskich w okresie przedwojennym, wojennym oraz powojennym. Jest to o tyle ważne, że żyją jeszcze świadkowie tamtych czasów.

Z wyrazami szacunku

Andrzej Stanisławek

Odpowiedź

Warszawa, 2018.04.05

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej
Pan Stanisław Karczewski

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora na 57. posiedzeniu Senatu w dniu 8 marca 2018 r., dotyczące podjęcia przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego inicjatywy w sprawie otwarcia konkursów na badania naukowe w oparciu o oral history, dotyczących stosunków polsko-żydowskich w okresie przedwojennym, wojennym oraz powojennym pragnę uprzejmie poinformować, że wymienione obszary tematyczne mogą być przedmiotem badań finansowanych w ramach działającego od 2011 roku Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki (NPRH).

Konkursy organizowane w ramach NPRH obejmują finansowanie wieloletnich projektów polegających na tworzeniu naukowych publikacji dokumentacyjnych, słownikowych, bibliograficznych, krytycznych wydań źródeł i utworów literackich oraz kompendiów wiedzy o charakterze syntetycznym i encyklopedycznym (moduł Dziedzictwo narodowe). Program ma także upowszechniać osiągnięcia polskiej humanistyki naukowej (moduł Uniwersalia 2.1) oraz finansować projekty obejmujące naukowe wydania krytyczne (przekłady na język polski wraz z naukowym opracowaniem edytorskim najważniejszych dzieł należących do kultury światowej (moduł Uniwersalia 2.2)). Wśród kilkuset projektów finansowanych w NPRH w ramach sześciu rozstrzygniętych edycji jest wiele przedsięwzięć dotyczących szeroko rozumianych stosunków polsko-żydowskich i wspólnej historii.

Wyrazem szczególnej troski o wyżej wymienioną tematykę jest ustanowienie tematycznych obszarów priorytetowych w konkursie Dziedzictwo narodowe I/2018: Dzie-

dzictwo kulturowe, językowe i historyczne o charakterze etnicznym i regionalnym; Polska i Polacy wobec totalitaryzmów XX wieku (nabór trwał do 18 marca br.) oraz jej wyodrębnienie w zasadach konkursu w ramach czwartego modułu – Fundamenty, do którego nabór trwa do końca kwietnia. Konkurs nosi tytuł „Odrodzona po latach niewoli – kompendia wiedzy: encyklopedie, słowniki, leksykony, katalogi, etc.” i projekty objęte finansowaniem w jego ramach mogą obejmować różnego rodzaju opracowania, również te dotyczące historii mówionej w charakterystycznej dla tych działań formie (tj. m.in. tworzenie i interpretacja archiwów itp.).

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
dr hab. Sebastian Skuza

**Oświadczenie senatorów Antoniego Szymańskiego,
Rafała Ślusarza, Jerzego Czerwińskiego,
Aleksandra Szweda, Andrzeja Kamińskiego,
Małgorzaty Kopiczko, Marka Martynowskiego,
Ryszarda Majera, Józefa Lyczaka, Zbigniewa Cichonia,
Stanisława Gogacza, Konstantego Radziwiłła,
Jana Marii Jackowskiego, Andrzeja Pająka,
Alicji Zajac, Kazimierza Wiatra oraz Artura Warzochy**

skierowane do prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy

Korzystając z zachęty Pana Prezydenta do debaty na temat Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, pragniemy wypowiedzieć się w kwestii ojcostwa, które winno być naszym zdaniem konstytucyjnie chronione. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej ma w naszym państwie szczególną moc prawną. Z konstytucji wyprowadza się pozostałe prawa szczegółowe obowiązujące w obrębie naszej wspólnoty politycznej. Należy się spodziewać, że ten ogromnej wagi dokument w należyty sposób określa podstawowe zasady i wartości, na których ufundowany jest polski system organizacji życia politycznego, gospodarczego, społecznego i kulturalnego. Zastanawiamy się, czy w pełni tak jest w odniesieniu do wartości, które określamy jako rodzinne.

Art. 18 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowi: „Małżeństwo jako związek kobiety i mężczyzny, rodzina, macierzyństwo i rodzicielstwo znajdują się pod ochroną i opieką Rzeczypospolitej Polskiej”. Jest to zapis, który zawiera kilka ważnych i pozytywnych ustaleń. Przede wszystkim definiuje małżeństwo jako związek kobiety i mężczyzny. Dzięki temu jednoznacznie sformułowaniu niedopuszczalne jest w Polsce zawieranie małżeństw jednopłciowych ani związków poligamicznych.

Zaraz po małżeństwie pod ochroną prawną polskiego państwa konstytucja unieszcza rodzinę. Jest to cenne i brzemiennie skutki docenienie najważniejszej wspólnoty, jaką tworzy gatunek ludzki od początku swojego istnienia na Ziemi. Rodzina pełni kluczowe dla rozwoju kultury i cywilizacji funkcje, jakimi są budowanie więzi opartych na miłości, rodzenie i wychowywanie potomstwa, wnoszenie niepowtarzalnego wkładu w życie społeczne, a także kultywowanie duchowego i religijnego rozwoju. Jest ona podstawowym środowiskiem, w którym i poprzez które osoba rozwija swoje człowieczeństwo. Życie narodu i funkcjonowanie państwa bez silnej rodziny skazane jest na porażkę. Dlatego państwo słusznie bierze pod ochronę rodzinę, jest ona bowiem strukturą delikatną i podatną na zranienia. Świadczą o tym choćby wysoka od lat w Polsce i w Europie liczba rozwodów i cierpiących przez nie dzieci czy niemal 1% dzieci wychowywanych poza rodzinami biologicznymi, w pieczy zastępczej.

Jako kolejna wartość znajdująca się słusznie pod szczególną ochroną Rzeczypospolitej Polskiej jawi się macierzyństwo. W najbardziej naturalny i zdrowy sposób macierzyństwo przeżywane jest przez kobietę w dobrze funkcjonującej rodzinie. W sytuacji rozwodu, samotnego wychowywania dzieci pozamałżeńskich, wdowieństwa czy różnorodnych patologii rodzinnych ochrona macierzyństwa przez prawo powinna być adekwatna do potrzeb.

Listę wartości rodzinnych chronionych przez wymieniony zapis ustawy zasadniczej zamyka rodzicielstwo. I w tym miejscu dostrzegamy znaczący brak. Pojęcie „rodzicielstwo” znaczeniowo obejmuje również macierzyństwo, zatem stanowi w tym miejscu niejako powtórzenie. Zabrakło tymczasem określenia „ojcostwo”.

Dzisiaj świadomość społeczna i kultura prawna rozwinęły się na tyle, że ojcostwo coraz powszechniej rozumie się jako postawę czynnej i zaangażowanej relacji ojca z dzieckiem. Co więcej, dostrzega się coraz wyraźniej, że zaangażowanie mężczyzn w ojcostwo stanowi wartość społeczną i jest elementem dobra wspólnego.

Uważamy, że należy zabiegać, by ojcostwo znalazło się w konstytucji jako wartość *in extenso* chroniona i kultywowana w Rzeczypospolitej Polskiej. Przemawia za tym wiele argumentów, z których chyba najważniej-

szym jest prawo dziecka do wychowania przez oboje rodziców. Zarówno macierzyństwo, jak i ojcostwo, mimo panujących jeszcze tu i ówdzie stereotypów, są niezbędne dla rozwoju dziecka. Tata to nie jest „zastępca mamy” w wychowaniu ani „rodzic bis” – to osoba konieczna dla prawidłowego funkcjonowania rodziny, a w szczególności dzieci.

Polska jest państwem o bogatych tradycjach konstytucyjnych, o czym przypominają nam co roku obchody święta Konstytucji 3 maja. Sformułowania konstytucyjne stanowią wytyczną dla prawodawstwa i aparatu sądowego. Konstytucyjny zapis o ojcostwie przełoży się na prawo i przyczyni się do kreowania kultury sprzyjającej silnemu ojcostwu. Skorzystają na tym przede wszystkim dzieci, rodziny, ale i sami ojcowie, którzy będą czuli się uszanowani w swojej życiowej roli i zachęceni do bardziej zaangażowanej i odpowiedzialnej służby swoim rodzinom. Dlatego opowiadamy się za wpisaniem do Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ojcostwa jako wartości przez nią chronionej.

Antoni Szymański
Rafał Ślusarz
Jerzy Czerwiński
Aleksander Szwed
Andrzej Kamiński
Małgorzata Kopiczko
Marek Martynowski
Ryszard Majer
Józef Łyczak

Zbigniew Cichoń
Stanisław Gogacz
Konstanty Radziwiłł
Jan Maria Jackowski
Andrzej Pająk
Alicja Zając
Kazimierz Wiatr
Artur Warzocha

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w KANCELARII PREZYDENTA**

Warszawa, 28 marca 2018 r.

Pani Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

Uprzejmie dziękuję za przesłanie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej oświadczenia złożonego podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 roku przez senatora Antoniego Szymańskiego i grupę senatorów w sprawie włączenia do katalogu wartości konstytucyjnych objętych szczególną ochroną i opieką Rzeczypospolitej Polskiej, na mocy art. 18 Konstytucji RP, „ojcostwa”.

Wyrażam wdzięczność za przedstawienie tej propozycji, która dowodzi merytorycznego zainteresowania wyższej izby parlamentu toczącą się kampanią społeczno-informacyjną „Wspólnie o Konstytucji”, poprzedzającą – zapowiedziane przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudę – referendum konsultacyjne w sprawie kierunków zmian w ustawie zasadniczej.

Kwestia rozszerzenia katalogu wartości uwzględnianych bezpośrednio w art. 18 Konstytucji („małżeństwo”, „rodzina”, „macierzyństwo” i „rodzicielstwo”) o „ojcostwo” była podnoszona także w trakcie spotkań regionalnych i eksperckich prowadzonych w ramach kampanii, m.in.: 5 lutego 2018 roku w Pałacu Prezydenckim („Wspólnie o konstytucji, wspólnie o rodzinie”) i 12 lutego 2018 roku w Lublinie („Rodzina, małżeństwo – wartości podlegające szczególnej ochronie w świetle Konstytucji RP”).

Zapewniam, że omawiane zagadnienie jest obecnie jedną z najgłębiej analizowanych spraw w Kancelarii Prezydenta RP pod kątem opracowania zestawu pytań referendalnych, a w przyszłości także dokonania zmian w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Łączę wyrazy szacunku

Paweł Mucha

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego*skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego*

Podpisanie listu intencyjnego w sprawie sprzedaży przez rząd większościowego pakietu akcji Grupy Lotos SA Polskiemu Koncernowi Naftowemu Orlen SA spowodowało w województwie pomorskim szeroką dyskusję i obawy dotyczące skutków tej decyzji dla regionu pomorskiego.

Obawy związane z tą decyzją dotyczą: obniżenia wpływów finansowych dla Gdańska i regionu, gdyż siedziby dużych podmiotów gospodarczych zasilają ten region odpisem podatku dochodowego i podatków od transakcji, co ma wpływ na jego rozwój i stanowi o możliwościach tego rozwoju; faktu, że Grupa Lotos ma wyjątkowe znaczenie dla rozwoju gospodarczego Pomorza i polityki zrównoważonego rozwoju ekonomicznego Polski; bardzo istotnej współpracy z wieloma innymi pomorskimi przedsiębiorstwami, co ma wpływ na efekty gospodarcze; tego, że zabraknie podmiotu znacząco wspierającego ważne inicjatywy, m.in. w dziedzinie sportu i kultury.

Upieram się prosić Pana Ministra o ustosunkowanie się do tych problemów.

Antoni Szymański

Odpowiedź

Warszawa, 12 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

poniżej udzielam odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Antoniego Szymańskiego z dnia 16 marca br., nr BPS/043-57-1586/18.

W dniu 27 lutego 2018 roku został zawarty list intencyjny pomiędzy Skarbem Państwa i PKN Orlen SA w sprawie rozpoczęcia procesu przejęcia kontroli przez PKN Orlen SA nad Grupą Lotos SA.

Harmonogram oraz szczegółowe zasady jej realizacji wymagają przeprowadzenia szczegółowych analiz i są aktualnie wypracowywane. Należy jednak podkreślić, iż termin przeprowadzenia transakcji będzie w dużym stopniu uzależniony od uzyskania zgód odpowiednich organów ochrony konkurencji na dokonanie koncentracji przedsiębiorców. Finalizacja procesu powinna nastąpić po około roku od jego rozpoczęcia.

Celem przygotowywanej transakcji jest stworzenie silnego, zintegrowanego koncernu zdolnego do lepszego konkurowania w wymiarze międzynarodowym, odpornego na wahania rynkowe m.in. poprzez wykorzystanie synergii operacyjnych i kosztowych pomiędzy PKN Orlen SA i Grupą Lotos SA. Planowana transakcja nie wywoła negatywnych skutków w wymiarze społecznym. Budowa jednego, zintegrowanego koncernu paliwowo-petrochemicznego stanowi odpowiedź na silną presję konkurencyjną ze strony międzynarodowych. Zintegrowany koncern będzie miał lepsze perspektywy rozwoju i większą odporność na wahania rynkowe, co w naturalny sposób wpływa na stabilność relacji z lokalnymi społecznościami, konsumentami i kontrahentami.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ENERGII
Michał Kurtyka
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Pod koniec 2017 r. ogłoszono, że projekt modernizacji dworca kolejowo-autobusowego we Włocławku został umieszczony w Programie inwestycji dworcowych na lata 2016–2023, a wstępny harmonogram projektu przewiduje jego realizację w latach 2020–2023. W związku z tym chciałbym zapytać Pana Ministra o następujące kwestie.

Czy znane są już dokładniejsze ustalenia w kwestii remontu takie jak termin rozpoczęcia i zakończenia prac remontowych?

Jakie utrudnienia będą wynikać dla podróżujących z powodu prac remontowych?

Jakie będą koszty prac i czy te środki finansowe są zagwarantowane?

Czy w ramach remontu dworca jest też planowany remont peronów kolejowych oraz stanowisk autobusowych?

Czy zakłada się dostosowanie budynku do potrzeb osób niepełnosprawnych?

Z wyrazami szacunku
Przemysław Termiński

Odpowiedź

Warszawa, 19 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie, senatora Przemysława Termińskiego przekazane przy piśmie z 16 marca 2018 r. w sprawie modernizacji dworca kolejowo-autobusowego we Włocławku, poniżej przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

Ad 1. Czy znane są już dokładniejsze ustalenia w kwestii remontu takie jak termin rozpoczęcia i zakończenia prac remontowych?

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez PKP SA, dworzec kolejowy we Włocławku znajduje się na liście obiektów dworcowych, dla których w ramach Programu Inwestycji Dworcowych na lata 2016–2023 zidentyfikowane zostały potrzeby inwestycyjne. Spółka przewiduje całkowite wyburzenie obecnie istniejącego obiektu i budowę nowego, spełniającego standardy nowoczesnej i kompleksowej obsługi ruchu pasażerskiego.

Ponadto informuję, że w chwili obecnej, nie jest możliwe podanie ostatecznych ram czasowych wykonania projektu. Proces uzgodnień wymaga porozumienia się wielu podmiotów, gdzie każda ze stron ma odmienne procedury wewnętrzne dla prowadzonych zadań inwestycyjnych.

Ad 2. Jakie utrudnienia będą wynikać dla podróżujących z powodu prac remontowych?

PKP SA zapewniła, że utrudnienia dla podróżnych wynikające z wyburzenia istniejącego budynku dworca, zostaną wyeliminowane poprzez wybudowanie tymczasowego obiektu dworca kolejowego, w którym m.in. będą znajdowały się kasy biletowe.

Ad 3. Jakie będą koszty prac i czy te środki finansowe są zagwarantowane?

Zakres prac na dworcu we Włocławku będzie określał wielkość poniesionych nakładów. Ostateczny koszt oszacowany zostanie na podstawie dokumentacji projektowej.

Ad 4. Czy w ramach remontu dworca jest też planowany remont peronów kolejowych oraz stanowisk autobusowych?

Odnosząc się do kwestii dotyczącej remontu peronów kolejowych informuję, że na chwilę obecną nie jest planowany ich remont. Zakres rzeczowy realizowanego obecnie projektu w ramach Krajowego Programu Kolejowego do 2023 roku pn. „Prace na linii kolejowej nr 18 na odcinku Kutno – Toruń Główny” nie obejmuje prac w obrębie stacji Włocławek.

Natomiast kwestia przebudowy terenu przeddworcowego obejmującego stanowiska autobusowe nie należy do kompetencji PKP SA. Zadanie to należy do właściwości władz miasta Włocławek oraz Urzędu Marszałkowskiego Województwa Kujawsko-Pomorskiego, odpowiedzialnych za prowadzenie transportu kołowego na tym terenie.

Ad 5. Czy zakłada się dostosowanie budynku do potrzeb osób niepełnosprawnych?

Przedmiotowy projekt modernizacji dworca przewiduje wykonanie udogodnień mających na celu wyeliminowanie barier architektonicznych, zgodnie ze standardami obowiązującymi w PKP SA oraz wytycznymi *Przewodnika stosowania technicznych specyfikacji interoperacyjności (TSI PRM)*.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Przemysława Terminińskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Chciałbym zwrócić uwagę Pana Ministra na sprawę częstotliwości kursowania pociągów Regio na szlaku kolejowym Toruń Główny – Włocławek. Z trasy tej korzysta wielu uczniów i studentów uczących się w Toruniu, ludzi pracujących tam, a dojeżdżających z Włocławka, Aleksandrowa Kujawskiego oraz innych miejscowości. Od pewnego czasu podróźni sygnalizują braki rozkładowe dotyczące pociągów w godzinach popołudniowych, czyli w porach powrotu. Sytuacja wygląda w tym momencie następująco:

— o godzinie 14.28 ze stacji Toruń Główny odjeżdża pociąg do Włocławka, którym zazwyczaj podróżują młodzież szkolna i osoby kończące pracę wcześniej;

— następny pociąg osobowy w tym kierunku wyrusza o 15.27, czyli niecałą godzinę później, ten pociąg ma dłuższą trasę, bo jedzie aż do Kutna;

— o 15.56, 29 minut po pociągu do Kutna, jest następny, ten pociąg jedzie ze stacji Bydgoszcz Główna;

— o 16.55, czyli prawie godzinę potem, odjeżdża następny pociąg w kierunku Włocławka, który także ma trasę wydłużoną do Kutna;

— następny pociąg osobowy w tym kierunku jest dopiero o 19.21, jest więc okres prawie 2,5 godziny bez żadnego pociągu osobowego.

Nadmienić należy w tym miejscu, że między 16.55 a 19.21 jedzie tylko jeden pociąg InterCity, odjeżdżający z Torunia Głównego o 19.10, 11 minut przed pociągiem osobowym. Z racji takiego rozmieszczenia pociągów pasażerowie, którzy nie mogą dotrzeć na dworzec, tak aby pojechać pociągami między 14.00 a 16.55, są zmuszeni do oczekiwania na następny pociąg. Wielu z nich nie opłaca się też kupno kolejnego, droższego biletu, aby podróżować pociągiem InterCity. Problem ten był wielokrotnie zgłaszany do władz spółki Przewozy Regionalne Oddział Kujawsko-Pomorski, jednak bez rezultatów.

W związku z tym wnoszę o przeprowadzenie analizy przedmiotowej sytuacji i podjęcie działań zmierzających do poprawienia obecnego stanu rzeczy.

*Z wyrazami szacunku
Przemysław Terminiński*

Odpowiedź

Warszawa, 16 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez senatora Przemysława Terminińskiego podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., w sprawie częstotliwości połączeń kolejowych na trasie Toruń Główny – Włocławek, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Zasady organizowania pasażerskich przewozów kolejowych określają przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2136 i 2371). Zgodnie z przepisami ww. ustawy organizowanie przewo-

zów pasażerskich transportem kolejowym na obszarze województwa lub dwóch sąsiadujących ze sobą województw należy wyłącznie do właściwych miejscowo samorządów województw (organizator publicznego transportu zbiorowego). Organizator transportu publicznego posiada niezbędne kompetencje do optymalnego organizowania usług przewozowych w tym też ustalania wielkości oferty przewozowej, która powinna wynikać zarówno z zapotrzebowania na usługi przewozowe jak i możliwości finansowych organizatora.

Zatem zgodnie z obowiązującymi przepisami ww. ustawy organizatorem przewozów o charakterze lokalnym jest samorząd województwa właściwego ze względu na zasięg terytorialny prowadzonych przewozów kolejowych (w tej sytuacji województwa kujawsko-pomorskiego), a obsługa tych połączeń leży w gestii przewoźnika kolejowego (Przewozy Regionalne Sp. z o.o.), który realizuje takie połączenia otrzymując na powyższy cel środki z budżetu województwa.

Ww. ustawa nie zawiera przepisów, które mogłyby stanowić dla ministra właściwego do spraw transportu podstawę do ingerencji lub dokonywania zmian decyzji regionalnego organizatora kolejowego transportu publicznego – samorządu województwa kujawsko-pomorskiego – dotyczących organizacji rynku przewozów jak i oferty przewozowej określonej w rocznym rozkładzie jazdy pociągów.

Mając na uwadze powyższe Ministerstwo Infrastruktury wystąpiło do Samorządu Województwa Kujawsko-Pomorskiego z prośbą o stanowisko w sprawie. Organizator przewozów regionalnych dla województwa kujawsko-pomorskiego poinformował, że mając na uwadze oczekiwania mieszkańców odnośnie do potrzeb przewozowych na trasie Toruń – Włocławek podjęło decyzję o wzbogaceniu siatki połączeń o dodatkową parę pociągów. Pociągi te uruchomione zostaną wraz z najbliższą korektą rozkładu jazdy tj. od 11 czerwca 2018 r. Wyjazd składu ze stacji początkowej, tj. z Torunia zaplanowano o godz. 18.10. Pociąg będzie kursował w dni robocze oraz pierwszego listopada. Pozwoli to na likwidację dwuipółgodzinnej przerwy pomiędzy istniejącymi połączeniami, a także zapewni atrakcyjny, codzienny popołudniowy takt do Włocławka. Organizator przewozów regionalnych dla województwa kujawsko-pomorskiego przewiduje utrzymanie tego połączenia w kolejnych rozkładach jazdy pociągów.

Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych informacji.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z pilną potrzebą przeprowadzenia szeroko zakrojonych prac remontowych obejmujących budynki Dworca PKP Toruń Wschodni zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy w ciągu najbliższych 2 lat planowany jest remont budynku Dworca PKP Toruń Wschodni wraz z peronami?
2. Czy remont obejmie dostosowanie wejścia do budynku dworca do potrzeb osób niepełnosprawnych?
3. Czy zakłada się w ramach tego remontu wyznaczenie miejsca na poczekalnię dla oczekujących podróżnych?
4. Jaki ma być planowany koszt prac remontowych oraz czas ich trwania?
5. Czy remont będzie wiązać się z utrudnieniami w ruchu kolejowym, a jeśli tak, to w jakim zakresie?
6. Czy znane są już dokładniejsze ustalenia w kwestii remontu, takie jak termin rozpoczęcia i zakończenia prac remontowych?
7. Jakie utrudnienia dla podróżujących wynikać będą z prac remontowych?
8. Jakie będą koszty prac i czy te środki finansowe są zagwarantowane?
9. Czy w ramach remontu dworca jest też planowany remont peronów kolejowych oraz stanowisk autobusowych?
10. Czy zakłada się dostosowanie budynku do potrzeb osób niepełnosprawnych?

Z wyrazami szacunku
Przemysław Termiński

Odpowiedź

Warszawa, 18 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie, senatora Przemysława Termińskiego przekazane przy piśmie z 16 marca 2018 r. w sprawie prac remontowych obejmujących budynki Dworca PKP Toruń Wschodni, poniżej przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

Ad 1, Ad 6 oraz Ad 9. Czy w ciągu najbliższych 2 lat planowany jest remont budynku dworca PKP Toruń Wschodni wraz z peronami? Czy znane są dokładniejsze ustalenia w kwestii remontu, takie jak termin rozpoczęcia i zakończenia prac remontowych? Czy w ramach remontu dworca jest też planowany remont peronów oraz stanowisk autobusowych?

Budynek dworca Toruń Wschód znajduje się na liście obiektów Programu Inwestycji Dworcowych, które zgodnie z założeniami programowymi działań inwestycyjnych spółki PKP SA będą realizowane w perspektywie 2018–2023. Przewidywany termin zakończenia prac modernizacyjnych to III kwartał 2022 r.

Ponadto odnosząc się do remontu peronów informuję, że ich modernizacja przewidziana jest do uwzględnienia w zakresie projektu pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 353 na odcinku Toruń Główny – Toruń Wschodni wraz z infrastrukturą dworcową oraz budową nowych przystanków kolejowych w Toruniu – Bit City II”. W chwili obecnej trwają końcowe uzgodnienia dotyczące szczegółowego zakresu ww. projektu i możliwości ogłoszenia postępowania na przygotowanie dokumentacji projektowej.

Jednocześnie informuję, że remont stanowisk autobusowych nie leży w kompetencji PKP SA.

Ad 2 oraz Ad 10. Czy remont obejmie dostosowanie wejścia do budynku dworca do potrzeb osób niepełnosprawnych? Czy zakłada się dostosowanie budynku do potrzeb osób niepełnosprawnych?

Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez PKP SA, głównym celem spółki przy przebudowie ww. obiektów jest poprawa jakości obsługi ruchu pasażerskiego, w tym wykonanie udogodnień zapewniających obsługę osób niepełnosprawnych, poprzez wyeliminowanie barier architektonicznych, zgodnie z wytycznymi *Przewodnika stosowania technicznych specyfikacji interoperacyjności* (TSI PRM).

W budynku dworca kolejowego Toruń Wschód zostaną zastosowane rozwiązania, które umożliwią dostępność obiektu nie tylko dla osób niepełnosprawnych, ale również dla osób z dziećmi bądź osób z dużym bagażem. Jednakże wszystkie rozwiązania techniczne, ze względu na zabytkowy charakter budynku, muszą zostać uzgodnione z konserwatorem zabytków na etapie opracowania dokumentacji projektowej przyszłej przebudowy.

Ad 3. Czy zakłada się w ramach tego remontu wyznaczenie miejsca na poczekalnię dla oczekujących podróżnych?

Na etapie opracowywania nowego układu funkcjonalnego przedmiotowego dworca przeprowadzone zostaną analizy przepływu ruchu pasażerskiego, które pomogą ustalić czy konieczne będzie zapewnienie przestrzeni na poczekalnię dla podróżnych.

Ad 4 oraz Ad 8. Jaki ma być planowany koszt prac remontowych oraz czas ich trwania? Jakie będą koszty prac i czy te środki finansowe są zagwarantowane?

PKP SA poinformowała, że zarówno koszt jak i czas zostanie określony na podstawie dokumentacji projektowej.

Ponadto PKP SA poinformowała, że środki finansowe, niezbędne do realizacji ww. inwestycji, zostaną pozyskane z Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko bądź budżetu państwa z zaangażowaniem środków własnych Spółki PKP SA oraz PKP PLK SA.

Ad 5 oraz Ad 7. Czy remont będzie wiązać się z utrudnieniami w ruchu kolejowym, a jeśli tak, to w jakim zakresie? Jakie utrudnienia dla podróżujących wynikać będą z prac remontowych?

PKP SA poinformowała, że zadania związane z przebudową bądź budową obiektów dworcowych, mogą powodować pewne utrudnienia. Jednocześnie spółka zapewniła, że wszelkie utrudnienia związane z ww. działaniami będzie starała się zminimalizować poprzez budowę dworców tymczasowych.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Z informacji przekazywanych przez Pana Ministra wynika, że trwają ostatnie uzgodnienia dotyczące raportu oddziaływania na środowisko kanału przez Mierzęcę Wiślaną i że raport zostanie szczegółowo omówiony w Komisji Europejskiej. To dobre wieści, proszę jednak o kilka informacji uszczegóławiających.

Pierwsze: na podstawie jakich badań, i kiedy przeprowadzonych, został wykonany raport oddziaływania na środowisko kanału przez mierzęcę? Drugie: czy i gdzie dostępne są wyniki tych badań? Trzecie: czy raport był lub będzie poddawany konsultacjom środowiskowym? Czwarte: gdzie i kiedy te konsultacje się odbywają, kto w nich uczestniczy, kto jest do nich zapraszany, w jakiej formie publikowane są informacje o konsultacjach? Kolejne pytanie: czy prowadzony jest dialog z Komisją Europejską dotyczący przedstawienia raportu i uzgodnień z Komisją? I ostatnie pytanie: czy konsultacje środowiskowe są realizowane z zastosowaniem przepisów specustawy dotyczącej budowy kanału przez mierzęcę czy ogólnych przepisów dotyczących konsultacji przy inwestycjach realizowanych w środowisku chronionym, m.in. w ramach sieci Natura 2000?

Jerzy Wcisła

Odpowiedź

Warszawa, 4 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Jerzego Wcisłę podczas 57. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 marca 2018 r., poniżej przedkładam informacje dotyczące skierowanych w oświadczeniu pytań.

1. Na podstawie jakich badań i kiedy przeprowadzonych, został wykonany raport oddziaływania na środowisko kanału przez Mierzęcę?

Zestawienie inwentaryzacji przyrodniczych

1. Ocena rozmieszczenia i liczebności ptaków wodnych na terenie polskiej części Zalewu Wiślanego na podstawie obserwacji z 2009 r. Goc M., Mokwa T.
2. Badanie dna polskiej części Zalewu Wiślanego wraz z Zatoką Elbląską. Raport końcowy. Instytut Morski w Gdańsku. Gajewski L. 2010.
3. Inwentaryzacja ichtiofauny w polskiej części Zalewu Wiślanego wraz z Zatoką Elbląską. Etap I. Listopad 2010. Praca zbiorowa. Morski Instytut Rybacki w Gdyni.
4. Goc M., Mokwa T. 2011. Ocena rozmieszczenia i liczebności ptaków wodnych na terenie polskiej części Zalewu Wiślanego. Raport końcowy. ECOTONE.
5. Inwentaryzacja ichtiofauny w polskiej części Zalewu Wiślanego wraz z Zatoką Elbląską. Etap II. Listopad 2011. Praca zbiorowa. Morski Instytut Rybacki w Gdyni.
6. Inwentaryzacja ichtiofauny w strefie brzegowej Zatoki Gdańskiej w rejonie lokalizacji wariantów kanału żeglugowego przez Mierzęcę Wiślaną. 2011. Praca zbiorowa. Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie.

7. Inwentaryzacja przyrodnicza czterech odcinków Mierzei Wiślanej – terenów lokalizacji kanału żeglugowego. 2011. Praca zbiorowa. WYG International.
8. Inwentaryzacja ichtiofauny w polskiej części Zalewu Wiślanego wraz z Zatoką Elbląską. Etap III. Listopad 2012. Praca zbiorowa. Morski Instytut Rybacki w Gdyni.
9. Inwentaryzacja przyrodnicza czterech odcinków Mierzei Wiślanej – terenów lokalizacji wariantów Kanału Żeglugowego. 2012. Praca zbiorowa. Biuro Ekspertyz Przyrodniczo-Leśnych.
10. „Wykonanie inwentaryzacji makrozoobentosu w wybranych obszarach Zalewu Wiślanego wraz z opracowaniem wyników i ich interpretacją”. Raport końcowy. Jabłońska-Barna I., Rychter. 2016.
11. Inwentaryzacja przyrodnicza uzupełniająca dotychczasowe badania w rejonie projektowanego na Zalewie Wiślanym kanału żeglugowego w wariantach Nowy Świat i Piaski. Zadanie I „Badania przyrodnicze pasa Mierzei Wiślanej w lokalizacji Nowy Świat i Piaski”. ECG Orbital. Zięćik P. 2017.
12. Inwentaryzacja przyrodnicza uzupełniająca dotychczasowe badania w rejonie projektowanego na Zalewie Wiślanym kanału żeglugowego w wariantach Nowy Świat i Piaski. Zadanie II „Badanie występowania ptaków wodnych na obszarze odmorskiej części Mierzei Wiślanej od granicy z Federacją Rosyjską do Ujścia Wisły Przekop”. ECG Orbital. Zięćik P. 2017.
13. Inwentaryzacja przyrodnicza uzupełniająca dotychczasowe badania w rejonie projektowanego na Zalewie Wiślanym kanału żeglugowego w wariantach Nowy Świat i Piaski. Zadanie III „Badania natężenia przelotu w pasie plaż i wód przybrzeżnych Mierzei Wiślanej”. ECG Orbital. Zięćik P. 2017.
14. Inwentaryzacja awifauny lęgowej oraz płazów, gadów i wybranych gatunków ssaków w obszarze oddziaływania planowanej przebudowy wejścia do Portu Elbląg w sezonie lęgowym 2017. ECOTONE. Tomasz Mokwa, Michał Goc. 2017.
15. Inwentaryzacja chiropterologiczna przeznaczonego do przebudowy fragmentu toru wodnego na rzece Elbląg w województwie warmińsko-mazurskim. ECOTONE. Nowiński K. 2017.
16. Inwentaryzacja przyrodnicza uzupełniająca dotychczasowe badania wszystkich lęgowych gatunków ptaków oraz pozostałych lądowych gatunków zwierząt chronionych wymienionych w Rozporządzeniu Ministra Środowiska w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt w rejonie projektowanego kanału żeglugowego przez Mierzeję Wiślaną w wariantcie Skowronki, ECG ORBI TAL. Zięćik P. 2017.
17. Inwentaryzacja i waloryzacja siedliska 1150-1 Zalewy i laguny – Zalew Wiślany. Chmara R. 2017.
18. Raport z badań ichtiologicznych w celu określenia gatunków ryb występujących w rzece Elbląg na odcinku od jeziora Drużno do ujścia rzeki do Zalewu Wiślanego. Na zlecenie PROJMORS Biuro Projektów Budownictwa Morskiego Sp. z o.o. Instytut Rybactwa Śródlądowego, Zakład Ryb Wędrownych 2017 r.

Pozostałe badania/opracowania

19. „Budowa Kanału Żeglugowego przez Mierzeję Wiślaną, Koncepcja połączenia drogowego na Mierzei Wiślanej w rejonie kanału żeglugowego część 2 – Opis i analiza projektowanych połączeń drogowych i rozwiązań w okresie przejściowym – opracowaną przez Konsorcjum na realizację usługi Studium Wykonalności Budowy Kanału Żeglugowego przez Mierzeję Wiślaną Lider Konsorcjum Polbud Pomorze, Wykonawca Przedsiębiorstwo GEOSYNTEX Sp. z o.o.
20. „Budowa Kanału Żeglugowego przez Mierzeję Wiślaną, Koncepcja techniczna i kosztowa kanału żeglugowego wraz z niezbędnymi budowlami hydrotechnicznymi – opracowana przez Konsorcjum na realizację usługi Studium Wykonalności Budowy Kanału Żeglugowego przez Mierzeję Wiślaną Lider Konsorcjum Polbud Pomorze, Wykonawca Przedsiębiorstwo GEOSYNTEX Sp. z o.o.
21. „Pobór prób rdzeniowych i badanie urobku na torach pozostałych i torze głównym” Instytut Morski w Gdańsku, 2009 r.

22. „Badanie dna polskiej części Zalewu Wiślanego wraz z Zatoką Elbląską”. Praca zbiorowa pod redakcją Lucjana Gajewskiego, Instytut Morski w Gdańsku, 2010 r.
23. „Analiza danych środowiskowych dla przedsięwzięcia „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską” praca zbiorowa pod redakcją Zbigniewa Pawelca, Orbital Sp. z o.o., Gdynia czerwiec 2016 r.
24. „Wpływ konstrukcji hydrotechnicznych, w tym sztucznej wyspy na kształtowanie się brzegu oraz plaż od strony Zalewu Wiślanego na Mierzei Wiślanej” dla inwestycji pod nazwą „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską” Instytut Budownictwa Wodnego Polskiej Akademii Nauk w Gdańsku, Szmytkiewicz M., Ostrowski R., Schönhofer J., Skaja M., Szmytkiewicz P. 2018 r.

2. Czy i gdzie dostępne są wyniki tych badań?

Wykonane inwentaryzacje przyrodnicze i waloryzacje udostępnione zostały na stronie Urzędu Morskiego w Gdyni pod adresem: http://www.umgdy.gov.pl/?page_id=8064.

Raport wraz z załącznikami (w tym inwentaryzacje uzupełniające wraz z analizami wykonanymi przez autorów Raportu) zostaną umieszczone na ww. stronie po przekazaniu Raportu do RDOŚ w Olsztynie.

3. Czy raport był lub będzie poddawany konsultacjom środowiskowym?

Konsultacje środowiskowe będą realizowane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405) – zwanej dalej „ustawą”, w ramach procedury środowiskowej prowadzonej przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie (wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach).

Na podstawie art. 79 ust. 1 ustawy, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Art. 33. ust. 1 ustawy zawiera informacje, które organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, bez zbędnej zwłoki, podaje do publicznej wiadomości, w tym o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (pkt 1) oraz wszczęciu postępowania (pkt 2).

Na podstawie art. 80. ust. 1 ustawy, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Olsztynie wyda decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę m.in.:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa.

Zgodnie z art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy, uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach powinno zawierać informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa.

4. Gdzie i kiedy te konsultacje się odbywają, kto w nich uczestniczy, kto jest do nich zapraszany, w jakiej formie publikowane są informacje o konsultacjach?

Zgodnie z art. 29 ustawy, każdy ma prawo składania uwag i wniosków w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Olsztynie jako właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zapewni, zgodnie z art. 30 ustawy, możliwość udziału społeczeństwa odpowiednio przed wydaniem tej decyzji.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Olsztynie, zgodnie z przyjętą praktyką, w formie obwieszczenia zaprosi do zapoznania się z Raportem oddziaływania na środowisko, wskazując 30-dniowy termin składania uwag i wniosków, zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 7 ustawy.

5. Czy prowadzony jest dialog z Komisją Europejską dotyczący przedstawienia raportu i uzgodnień z Komisją?

Komisja Europejska (KE) przekazała w trakcie jednego ze spotkań w tej sprawie, że oczekuje od strony polskiej przekazania Raportu OOS wraz z decyzją środowiskową. W związku z tym do czasu wydania decyzji środowiskowej nie przewidujemy przekazania żadnych dokumentów do KE. Ponadto, opinia KE jest niezbędna jedynie w sytuacji określonej w art. 6 ust. 4 dyrektywy siedliskowej, który stanowi: *Jeżeli dany teren obejmuje typ siedliska przyrodniczego i/lub jest zamieszkały przez gatunek o znaczeniu priorytetowym, jedyne względy, na które można się powołać, to względy odnoszące się do zdrowia ludzkiego lub bezpieczeństwa publicznego, korzystnych skutków o podstawowym znaczeniu dla środowiska lub, po wyrażeniu opinii przez Komisję, innych powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego.*

Na chwilę obecną nie można stwierdzić, jakie oddziaływanie na przedmioty ochronny w obszarach Natura 2000 będzie miała projektowana inwestycja. Oddziaływanie zostanie określone w Raporcie oddziaływania na środowisko. Wówczas dopiero strona polska będzie mogła kontynuować dialog z KE.

6. Czy konsultacje środowiskowe są realizowane z zastosowaniem przepisów specustawy dotyczącej budowy kanału przez Mierzę Wiślaną czy ogólnych przepisów dotyczących konsultacji przy inwestycjach realizowanych w środowisku chronionym, m.in. w ramach sieci NATURA 2000?

Uprzejmie informuję, że odpowiedź została udzielona w punkcie nr 3 i 4.

Z poważaniem

MINISTER
GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ
Marek Gróbarczyk